

Dacă această carte ar fi Stăpânul Inelelor, iar eu aş avea o voce şi un accent englezesc inteligent ca al lui Cate Blanchett, v-aş putea povesti evenimentele din acea toamnă într-un mod plin de suspans. Iar voi aţi fi nerăbdători să aflaţi restul.

Dar ce s-a întâmplat în dragul meu colţişor din nordul statului Louisiana nu e deloc o epopee. Războiul vampirilor a semănat mai degrabă cu ocuparea unei ţări mici, iar războiul vârcolacilor cu un incident de frontieră. Chiar şi în analele istorice ale Americii supranaturale – bănuiesc că există pe undeva – acestea reprezentau capitole minore... asta dacă nu erai direct implicat în preluarea puterii şi incidente.

Apoi au devenit al naibii de importante.

Şi totul se întâmpla din cauza Katrinei¹, dezastrul care continua să împrăştie durere, nenorocire şi schimbări permanente în calea sa.

Înainte de uraganul Katrina, Louisiana avea o înfloritoare comunitate de vampiri. De fapt, populaţia de vampiri din New Orleans explodase pur şi simplu, făcând din oraş locul în care trebuia să mergi dacă doreai să vezi astfel de creaturi; şi o mulţime de americani doreau. Cluburile de jazz ale ne-viilor, care prezentau muzicieni pe care nimeni nu-i mai văzuse cântând în public de câteva decenii, reprezentau atracţii speciale. Cluburile de striptease ale vampirilor, vampiri cu calităţi de medium, acte sexuale cu vampiri; locuri mai mult sau mai puţin secrete, unde puteai, în acelaşi timp, să fii muşcat şi să ai un orgasm; toate acestea erau disponibile în sudul Louisianeii.

În partea nordică a statului... nu existau atâtea posibilităţi. Eu trăiesc în partea nordică, într-un oraşel numit Bon Temps. Dar chiar şi în zona mea, unde vampirii nu sunt chiar atât de numeroşi, ne-viii însemnau paşi importanţi în domeniile economic şi social.

Una peste alta, afacerile vampirilor din Statul Pelicanului înflorau. Dar chiar atunci a intervenit moartea regelui Arkansasului, în timp ce soţia sa, regina Louisianeii, îi era alături la scurt timp după nuntă. Din moment ce corpul se evaporase şi toţi martorii erau supranaturali, cu excepţia mea, legea oamenilor nu s-a sesizat. Dar ceilalţi vampiri au făcut-o, iar regina, Sophie-Anne Leclercq, s-a trezit într-o poziţie foarte nesigură din punct de vedere legal. Apoi a venit Katrina, care a măturat de pe faţa pământului baza financiară a imperiului lui Sophie-Anne. Cu toate acestea, regina se recupera de pe urma dezastrului, când un altul a prins-o din urmă. Sophie-Anne şi câţiva dintre partizanii săi cei mai înfocaţi – şi eu, Sookie Stackhouse, telepată şi fiinţă umană – au fost cu toţii prinşi într-o explozie teribilă în Rhodes, care urmărea distrugerea hotelului pentru vampiri numit Piramida din Gizeh. O facţiune a grupului Frăţia Soarelui a revendicat atentatul, iar în timp ce liderii acestei „biserici” îndreptate împotriva vampirilor nu au recunoscut crima, toată lumea ştia că nu se putea spune că Frăţia suferea din cauza celor care fuseseră grav răniţi în explozie, şi cu atât mai puţin pentru vampirii morţi (definitiv, fără cale de întoarcere) sau pentru oamenii care lucrau pentru ei.

Sophie-Anne îşi pierduse picioarele, mai mulţi membri ai enturajului său, precum şi pe cel mai iubit companion al său. Viaţa îi fusese salvată de avocatul său pe jumătate demon, domnul Cataliades. Dar convalescenţa reginei avea să fie de durată, ea aflându-se într-o poziţie extrem de vulnerabilă. Ce rol am jucat eu în toate acestea? Am ajutat la salvarea de vieţi după ce piramida s-a dărâmat şi eram îngrozită că m-aş putea afla acum în raza de observaţie a unor indivizi care vor vrea să-mi petrec timpul în serviciul lor, folosindu-mi telepatia pentru scopurile lor. Unele dintre aceste scopuri erau laudabile şi nu m-ar fi deranjat să dau o mână de ajutor în operaţiuni de salvare, din când în când, dar voiam în acelaşi timp să-mi păstrez intimitatea. Eu eram în viaţă; prietenul meu, Quinn, de asemenea; iar cei mai importanţi pentru mine, dintre vampiri, supravieţuiseră şi ei. În ceea ce priveşte necazurile cu care se confrunta Sophie-Anne, consecinţele politice ale atacului şi faptul că grupuri de fiinţe supranaturale înconjurau statul slăbit al Louisianeii, ca hienele în jurul unei gazele moarte, ei bine, nu mă gândeam deloc la asta.

Aveam în minte alte lucruri, chestii personale. Nu sunt obișnuită să gândesc cu bătaie lungă în viitor; asta este singura mea scuză. Nu numai că nu mă gândeam la situaţia vampirilor, dar mai exista o problemă supranaturală pe care nu o luasem în calcul şi care s-a dovedit a fi crucială pentru viitorul

meu.

În apropiere de Bon Temps, în Shreveport, există o haită de vârcolaci ale cărei rânduri sunt îngroșate de bărbați și femei care lucrează la baza aeriană Barksdale. Anul trecut, această haită s-a împărțit în două facțiuni, învățasem la Istoria Americii ce spunea Abraham Lincoln² despre casele divizate, citând din Biblie.

Se pare că am fost aproape oarbă când am presupus că aceste două situații se vor rezolva de la sine și am ignorat faptul că rezolvarea lor m-ar putea implica și pe mine. Sunt telepată, nu clarvăzătoare. Mințile vampirilor sunt pentru mine niște goluri mari și relaxante. Vârcolacii sunt dificil de citit, deși nu imposibil. Asta este singura mea scuză de a nu fi fost atentă la necazurile care se pregăteau în jurul meu.

Ce mă preocupa într-atât? Nunțile... și prietenul meu dispărut.

Capitolul 1

Făceam un aranjament drăguț din sticlele de tărie pe masa pliantă din spatele barului portabil, când Halleigh Robinson apăru în grabă; fața ei – atât de drăguță de obicei – era acum roșie toată și brăzdată de lacrimi. Din moment ce trebuia să se mărite într-o oră, iar ea purta încă blugi și un tricou, mi-a atras imediat atenția.

— Sookie, zise, ocolind barul ca să mă apuce de mână. Trebuie să mă ajuți.

O ajutasem deja punându-mi hainele de chelneriță în loc de rochia drăguță pe care intenționasem să o port.

— Desigur, am spus, imaginându-mi că Halleigh voia să-i pregătesc o băutură specială – deși, dacă i-aș fi ascultat gândurile, aș fi știut deja altceva.

Oricum, încercam să mă port cât mai frumos și mă ecranam până peste poate. Nu e o joacă să fii telepat, mai ales la un eveniment atât de agitat ca o nuntă dublă. Mă așteptasem să fiu oaspete, nu barman.

Dar barmanul firmei care aducea mâncarea fusese implicat într-un accident de mașină când venea dinspre Shreveport, iar Sam, la care se renunțase când Evenimente Extreme (Elegante) EE (E) insistaseră să folosească barmanul lor, fusese brusc angajat din nou.

Eram puțin dezamăgită să fiu de partea unde se lucra a barului, dar trebuia să-i facă un serviciu miresei în ziua ei cea mai specială.

— Ce pot face pentru tine? am întrebat.

— Am nevoie de tine să-mi fii domnișoară de onoare, zise.

— Ăă... ce?

— Tiffany a leșinat după ce domnul Cumberland a făcut prima serie de fotografii. E în drum spre spital acum.

Mai era o oră până la nuntă, iar fotografii încercase să scape de grija unei serii a fotografiilor de grup. Domnișoarele și cavalerii de onoare erau deja aranjați. Halleigh ar fi trebuit să fie deja în rochia de mireasă, și în loc de asta, iat-o în blugi și cu bigudiuri, nemachiată și cu fața brăzdată de lacrimi.

Cine putea rezista unei astfel de situații?

— Ai măsura potrivită, zise. Iar Tiffany este, probabil, pe cale să fie operată de apendicită. Așa că, ai putea să-i probezi rochia?

I-am aruncat o privire lui Sam, șeful meu. Sam îmi zâmbi și încuviință:

— Du-te, Sook. Nu deschidem oficial decât după ceremonie.

Așa că am urmat-o pe Halleigh în conacul familiei Bellefleur, Belle Rive, restaurat de curând și

amintind acum într-un fel de gloria sa de dinainte de război. Podelele din lemn străluceau, balustrada scării sclipea ca aurită, iar tacâmurile de argint expuse pe servanta uriașă din sufragerie fuseseră proaspăt lustruite. Peste tot se agitau chelneri în haine albe, cu logoul Evenimente Extreme (Elegante) EE (E) brodat elaborat, cu negru. Evenimente Extreme (Elegante) EE (E) devenise furnizorul numărul unu pentru piața de lux din America. Am simțit un junghi în inimă când am observat logoul, pentru că tipul meu dispărut lucra pentru ramura supranaturală a EE (E). Nu am avut totuși prea mult timp să simt durerea, pentru că Halleigh mă trăgea pe scări în sus într-un ritm neobosit.

Primul dormitor de la etaj era plin de tinere în rochii auri, toate agitându-se în jurul viitoarei cumnate a lui Halleigh, Portia Bellefleur. Halleigh trecu valvârtej prin fața acelei uși pentru a intra în cea de-a doua cameră, pe stânga. Era la fel de plină de tinere, dar acestea erau îmbrăcate în sifon bleumarin. În cameră era un adevărat haos, cu toate hainele obișnuite ale domnișoarelor de onoare îngrămădite peste tot. Lângă peretele vestic se afla o măsuță pentru machiaj și coafat, iar lângă ea stătea stoică o femeie în halat roz, cu un ondulator în mână.

Halleigh făcu prezentările ca și cum ar fi aruncat niște confetti:

— Fetelor, ea este Sookie Stackhouse. Sookie, acestea sunt: sora mea, Fay, cea mai bună prietenă a mea, Sarah, cealaltă cea mai bună prietenă a mea, Dana. Și iată rochia. Este mărimea opt.

Eram uimită că Halleigh avusese prezența de spirit să o dezbrace pe Tiffany de rochia de domnișoară de onoare înainte ca aceasta să pornească de urgență către spital. Miresele sunt necruțătoare. În câteva minute, nu mai rămăsesem decât cu lenjeria pe mine. Eram fericită că purtam una drăguță, fiindcă nu era vreme să fac pe pudica. Cât de jenant ar fi fost să port chiloți de bunicuță, găuriți! Rochia era căptușită, așa că nu aveam nevoie de furou, un alt noroc. Mi-am pus o pereche de ciorapi, apoi am tras rochia peste cap. Uneori port zece – de fapt, de cele mai multe ori – așa că mi-am ținut respirația în timp ce Fay trăgea fermoarul. Dacă nu respiram prea mult, era în regulă.

— Super! zise una dintre femei (Dana?) foarte încântată. Acum pantofii.

— Oh, Doamne! am exclamat când i-am văzut. Aveau tocuri foarte înalte și o culoare care să se asorteze cu rochia bleumarin; i-am încălțat anticipând durerea. Kelly (poate) a închis baretele și m-am ridicat. Toate ne-am ținut respirația în timp ce eu am făcut un pas, apoi un altul. Erau cam cu o jumătate de număr mai mici. Și jumătatea asta era cam... mare.

— Rezist cât durează ceremonia, am spus, și toate au aplaudat.

— Vino-ncoace, atunci, mă invită Halat Roz, și m-am așezat pe scaunul ei, iar ea mi-a mai pus un strat de machiaj peste cel pe care-l aveam deja, și mi-a rearanjat părul, în timp ce domnișoarele de onoare adevărate, împreună cu mama lui Halleigh, o ajutau pe aceasta să îmbrace rochia.

Halat Roz avea o mulțime de păr cu care să se lupte, deoarece în ultimii trei ani îi mai tăiasem din când în când doar vârfurile, și acum trecea cu mult de umeri. Colega mea de apartament, Amelia, îmi decolorase câteva șuvițe, care ieșiseră foarte bine. Eram mai blondă ca niciodată.

M-am examinat în oglinda până-n pământ și nu-mi venea să cred ce transformare suferisem în numai douăzeci de minute. De la barmanița în cămașă albă și fononată și pantaloni negri, la o domnișoară de onoare în rochie bleumarin și, pe lângă asta, și cu zece centimetri mai înaltă.

Și știți ceva? Arătam grozav! Rochia avea o culoare nemaipomenită pentru mine, fusta cădea ușor evazată, mânecile nu erau prea strâmte, și decolteul arăta decent, astfel încât să nu par o parașută. Cu sânii mei, nu e deloc greu să arăt ca una din astea dacă nu am grijă.

Am fost trezită din reveria autoadmirativă de către Dana cea eficientă, care-mi zise:

— Auzi, uite aici tot ce am repetat.

Din acel moment, am ascultat și am încuviințat. Am studiat desenul. Am mai încuviințat puțin. Dana era o fată organizată. Dacă vreodată ar fi urmat să invadez o țărișoară, ea era femeia pe care mi-aș fi dorit-o alături.

Până când am coborât scările cu mare atenție (fustele lungi și pantofii cu toc nu sunt o combinație prea bună), eram pe deplin instruită și gata pentru prima mea călătorie spre altar în calitate de domnișoară de onoare.

Cele mai multe dintre fete făcuseră asta de vreo două ori înainte să împlinescă douăzeci și șase de ani, dar Tara Thornton, singura prietenă suficient de apropiată încât să-mi ceară așa ceva, își pusese pirostriile cât eu fusesem plecată din oraș.

Când noi am coborât, participanții la cealaltă ceremonie erau adunați jos. Grupul Portiei avea să fie înaintea grupului lui Halleigh. Cei doi miri și cavalerii lor trebuiau să fie deja afară dacă totul decurgea conform planului, căci mai erau doar cinci minute până să înceapă.

Portia Bellefleur și domnișoarele ei de onoare aveau în medie cu șapte ani mai mult decât grupul lui Halleigh. Portia era sora mai mare a lui Andy Bellefleur, inspector în poliția din Bon Temps și mirele lui Halleigh. Rochia Portiei mi s-a părut puțin exagerată – era atât de plină de perle și avea atâta dantelă și paiete, încât cred că ar fi putut sta în picioare și singură – dar, în fond, era ziua cea mare pentru Portia și putea să poarte orice i-ar fi trecut prin cap. Toate domnișoarele de onoare ale Portiei erau îmbrăcate în auriu.

Toate buchetele domnișoarelor se asortau – alb și albastru-închis și galben. Combinate cu albastrul-închis al rochiilor domnișoarelor care o însoțeau pe Halleigh, rezultatul era deosebit.

Organizatoarea nunții, o femeie slabă și agitată, cu o clăie mare de păr negru, cârlionțat, număra persoanele cu voce tare. Când a fost mulțumită că toți cei de care era nevoie se aflau acolo și știa ce au de făcut, a deschis larg ușile duble către uriașa curte interioară pavată cu cărămidă. Am putut vedea mulțimea, cu spatele la noi, așezată pe peluză, în două grupuri de scaune albe, pliante, cu un covor roșu trecând printre cele două grupuri. Mulțimea stătea cu fața la platforma pe care se afla preotul în fața unui altar îmbrăcat în pânză și pe care se aflau sfeșnice strălucitoare. În dreapta preotului, mirele Portiei, Glen Vick, aștepta, cu fața întoarsă către casă. Și, deci, către noi. Părea foarte, foarte nervos, dar zâmbea. Cavalerii săi de onoare stăteau deja la locurile lor, încadrându-l.

Domnișoarele îmbrăcate în auriu ale Portiei pășiră afară în curte, și una câte una își începură marșul către altar prin grădina minunată. Mirosul florilor umplea aerul nopții. Iar trandafirii de la Belle Rive erau înfloriți, chiar și în luna octombrie.

În cele din urmă, pe un profund crescendo al muzicii, Portia traversă curtea îndreptându-se către capătul covorului, în timp ce organizatoarea nunții îi ridica (cu ceva efort) trena rochiei, astfel încât să nu „mature” cărămizile de pe alee.

La semnalul preotului, toată lumea se ridică și se întoarse astfel încât să poată vedea intrarea triumfală a Portiei. Ani în șir așteptase acest moment.

După ce Portia ajunsese în siguranță la altar, era rândul nostru. Halleigh ne sărută pe fiecare dintre noi în aerul de lângă obraz, în timp ce treceam prin fața ei, spre curte. Făcu asta chiar și cu mine, ceea ce era drăguț din partea ei. Organizatoarea ne trimise una câte una, să ne așezăm în fața cavalerilor care ne corespundeau. Al meu era un văr de-al familiei Bellefleur, venit din Monroe, și care se arătă destul de uimit să mă vadă apărând în locul lui Tiffany. Am mers în ritmul lent asupra căruia Dana insistase și am ținut buchetul cu mâinile strânse în unghiul potrivit. Le-am urmărit pe celelalte domnișoare ca un uliu. Voiam să fac totul așa cum se cuvine.

Toate capetele erau întoarse către mine, iar eu eram atât de nervoasă, încât am uitat să-mi activez scutul care să mă apere. Gândurile mulțimii mă năpădiră într-un val de comunicare nedorită. E atât de drăguță... Ce s-a întâmplat cu Tiffany...? Uau, ce ținută... Grăbiți-vă, am nevoie să beau ceva... Ce naiba fac aici? Mă târăște la toate trăsniile din district... Îmi plac torturile de nuntă.

Un fotograf apărui în fața mea și-mi făcu o poză. Era cineva cunoscut, un vârcolac drăguț, pe nume Maria-Star Cooper. Era asistenta lui Al Cumberland, un fotograf faimos, care avea atelierul în Shreveport. I-am zâmbit Mariei-Star, iar aceasta a mai făcut o poză.

Am continuat să străbat covorul, păstrându-mi zâmbetul, și dând la o parte toată vorbăria din capul meu.

După o clipă, am observat că în mulțime erau goluri, ceea ce-mi indica prezența vampirilor. Glen ceruse în mod special ca nunta să se desfășoare seara, tocmai pentru a putea invita câțiva dintre cei mai importanți clienți de-ai săi, din rândul vampirilor. Sunt sigură că Portia îl iubea foarte mult dacă a acceptat asta, pentru că ea nu-i suporta absolut deloc pe sugătorii de sânge. De fapt, aceștia îi dădeau pur și simplu fiori.

Mie îmi plăceau oarecum vampirii, deoarece creierele lor erau închise pentru mine. Să fiu în compania lor era ciudat de odihnitor. Mă rog, exista o problemă din alte puncte de vedere, dar cel puțin creierul meu se putea relaxa.

În cele din urmă, am ajuns la locul care-mi fusese desemnat. I-am urmărit pe martorii Portiei, apoi

pe cei ai lui Glen, așezându-se în formă de „V” întors, cu un spațiu în fața cuplului. Și grupul nostru proceda la fel. M-am oprit și am respirat ușurată. Pentru că luasem locul domnișoarei de onoare, treaba mea era ca și terminată. Tot ceea ce aveam de făcut era să stau nemișcată și să par atentă, și credeam că pot face asta.

Muzica urcă într-un al doilea crescendo, și preotul dădu din nou semnalul. Mulțimea se ridică și se întoarse să privească cea de-a doua mireasă. Halleigh începu să înainteze cu pas lent către noi. Radia pur și simplu. Halleigh își alesese o rochie mult mai simplă decât a Portiei, și părea foarte tânără și foarte drăguță. Era cu cel puțin cinci ani mai tânără decât Andy, poate chiar cu mai mult. Tatăl lui Halleigh, la fel de bronzat și de în formă ca și soția sa, ieși în față pentru a o lua de braț; dar, din moment ce Portia mersese către altar singură (tatăl ei era mort de mult), se hotărâse că și Halleigh va face la fel.

După ce m-am uitat bine la zâmbetul lui Halleigh, am privit spre mulțimea care se întorcea pentru a urmări înaintarea miresei.

Erau multe fețe cunoscute: profesori de la școala elementară unde preda Halleigh, membri ai departamentului de poliție unde lucra Andy, prietenii încă în viață și clătându-se ai bătrânei doamne Caroline Bellefleur, colegi avocați ai Portiei și oameni care lucrau în sistemul juridic, și clienții lui Glen Vick și alți contabili. Aproape toate scaunele erau ocupate.

Puteau fi văzute câteva chipuri negre, câteva arămii, dar majoritatea oaspeților erau de rasă caucaziană și provenind din pătura mijlocie. Cele mai palide fețe din mulțime erau ale vampirilor, bineînțeles. Pe una dintre ele o știam bine. Bill Compton, vecinul meu și fostul meu iubit, stătea cam la jumătatea mulțimii, purtând smoching și arătând foarte bine. Bill reușea să se simtă confortabil în orice ar fi purtat. Lângă el stătea iubita sa umană, Selah Pumphrey, agent imobiliar din Clarice. Purta o rochie vișinie care-i puneă în evidență culoarea închisă a părului. Erau prezenți probabil vreo cinci vampiri pe care nu-i cunoșteam. Am bănuț că erau clienți de-ai lui Glen. Deși Glen nu știa, mai existau și alți invitați care erau mai mult (sau mai puțin) decât simpli oameni.

Șeful meu, Sam, era un caz rar de terianthrop adevărat, care se putea transforma în orice animal. Fotografii era vârcolac, la fel ca și asistenta lui. Pentru toți invitații obișnuiți, arăta ca un afro-american cam durdulu și mai degrabă scund, purtând un costum drăguț și cărând după el un aparat de fotografiat mare.

Dar, când era lună plină, Al se transforma în lup, la fel ca și Maria-Star. Mai erau alți câțiva vârcolaci în mulțime, deși îl știam doar pe unul dintre ei – Amanda, o femeie cu părul roșu, care se apropia de patruzeci de ani și care avea un bar în Shreveport, numit Părul Câinelui. Poate că firma lui Glen se ocupa de registrele contabile ale barului.

Și mai era și un vârcolac-panteră, Calvin Norris. Calvin venise cu cineva, mă bucuram să văd asta, deși am fost mult mai puțin încântată după ce mi-am dat seama că era Tanya Grissom. Căh. Ce făcea din nou în oraș? Și de ce apărea Calvin pe lista invitațiilor? Îmi plăcea de el, dar nu vedeam legătura.

În timp ce eu cercetam mulțimea în căutare de fețe familiare, Halleigh își ocupă locul lângă Andy, și acum toate domnișoarele de onoare și toți cavalerii trebuiau să se întoarcă și să asculte slujba.

Din moment ce nu aveam o implicare afectivă foarte mare în acest eveniment, m-am trezit că mintea mea rătăcea, în timp ce părintele Kempton Littrell, preotul de la biserica episcopală, care, de obicei, venea la micuța biserică din Bon Temps o dată la două săptămâni, începea slujba. Lămpile care fuseseră puse să lumineze grădina se reflectau în ochelarii părintelui Littrell și dădeau o anumită paloare chipului său. Arăta aproape ca un vampir.

Totul se desfășura conform planului. Doamne, ce bine că eram obișnuită să stau în picioare la bar, pentru că rolul de domnișoară de onoare presupunea să stai foarte mult timp în picioare, și cu tocure, pe deasupra. Arareori purtam tocure, și cu atât mai puțin unele de zece centimetri. M-am simțit ciudat să am un metru șaptezeci. Am încercat să nu mă fâțâi și m-am străduit să dau dovadă de răbdare.

Acum, Glen puneă inelul pe degetul Portiei, iar Portia părea aproape drăguță, cum privește în jos, către mâinile lor unite. Nu avea să se numere niciodată printre oamenii mei preferați – nici eu printre ai ei – dar îi doream numai bine. Glen era osos și avea părul negru, care se tot rărea, și purta ochelari cu multe dioptrii. Dacă ai fi sunat la o agenție de casting și le-ai fi cerut pe cineva care să joace un rol de contabil, pe Glen și l-ar fi trimis. Dar puteam să spun, având informația direct din mintea lui, că o

iubea pe Portia, și ea de asemenea pe el.

M-am mișcat puțin, lăsându-mi greutatea mai mult pe piciorul drept.

Apoi, părintele Littrell a luat-o de la capăt cu Halleigh și Andy. Mi-am păstrat zâmbetul (nu era prea greu, aveam exercițiu de la bar) și am urmărit cum Halleigh devenea doamna Andy Bellefleur. Eram norocoasă. Nunțile de rit episcopal puteau fi foarte lungi, dar cele două cupluri aleseseră cea mai scurtă slujbă.

În cele din urmă, muzica izbucni în note triumfătoare, iar proaspăt căsătoriii porniră spre casă. Grupurile o luară după ei în ordinea inversă venirii. În drumul meu de la altar m-am simțit cu adevărat fericită și puținel mândră. O ajutasem pe Halleigh când avusese nevoie... și foarte curând aveam să dau jos acei pantofi.

De pe scaunul său, Bill îmi prinse privirea, și, în tăcere, își duse mâna la inimă. Era un gest romantic și total neașteptat, și pentru o clipă m-a tulburat. Aproape că am zâmbit, deși Selah era acolo, lângă el. Mi-am amintit chiar la timp că Bill era un șobolan ticălos și mi-am continuat drumul meu chinuitor. Sam stătea la aproape un metru în spatele ultimului rând de scaune, purtând o cămașă albă, asemănătoare celei pe care o purtasem și eu, și pantaloni negri. Chiar și clăia sa ciufulită de păr blond-roșcat îi stătea bine.

I-am zâmbit sincer și mi-a răspuns tot cu un zâmbet. Mi-a făcut semn cu degetul mare în sus, și, deși creierele terianropilor sunt greu de citit, mi-am dat seama că îi plăcea felul în care arătam și modul în care mă comportasem. Privirea ochilor săi albaștri nu se dezlipi o clipă de mine. Era șeful meu de cinci ani și ne înțelesesem de minune în majoritatea timpului. Fusese destul de supărat când începusem să mă întâlnesc cu un vampir, dar apoi îi trecuse.

Trebuia să mă întorc la muncă și încă repede. Am prins-o din urmă pe Dana:

— Putem să ne schimbăm? am întrebat-o.

— Mai avem de făcut poze, răspunse veselă Dana. Soțul său veni lângă ea și o cuprinse pe după umeri.

Îl ținea în brațe pe bebelușul lor, o chestie micuță, îmbrăcată în culoarea unisex, galben.

— Cu siguranță nu aveți nevoie de mine pentru asta, am spus. Ați făcut o mulțime de poze mai devreme, nu-i așa? Înainte ca... cum-o-cheamă... să se îmbolnăvească.

— Tiffany. Da, dar mai sunt de făcut.

Mă îndoiam foarte tare că familia își dorea să apar și eu în ele, deși absența mea ar fi stricat simetria în imaginile de grup. L-am găsit pe Al Cumberland și l-am întrebat.

— Da, zise el, în timp ce le făcea poze domnișoarelor și cavalerilor care-și zâmbeau unii altora. Am nevoie de încă niște poze. Trebuie să rămâi îmbrăcată așa.

— Rahat, am trântit, pentru că mă dureau picioarele.

— Ascultă, Sookie, tot ceea ce pot face este să fotografiez grupul vostru primul. Andy, Halleigh! Adică... doamna Bellefleur! Pofțiți aici, să terminăm cu fotografiile voastre.

Portia Bellefleur Vick păru puțin uimită că nu era grupul său primul, dar avea prea mulți oameni de salutat ca să fie cu adevărat supărată. În timp ce Maria-Star făcea fotografii scenei mișcătoare, o rudă îndepărtată împinse scaunul cu rotile al domnișoarei Caroline către Portia, iar Portia se aplecă să-și sărute bunica. Portia și Andy au trăit ani întregi alături de domnișoara Caroline, după ce părinții lor se stinseseră. Din cauza stării proaste de sănătate a domnișoarei Caroline, nunta se amânase de cel puțin două ori. Planul original fusese programat pentru primăvara trecută, și totul făcut pe fugă, pentru că domnișoara Caroline era slăbită. A avut un atac de cord, apoi și-a revenit. După asta, și-a fracturat șoldul. Trebuie să spun că pentru cineva care supraviețuise în fața a două dezastre majore de sănătate, domnișoara Caroline arăta... Ei bine, ca să spun adevărul, arăta ca o doamnă foarte bătrână care avusese un atac de cord și un șold fracturat. Era îmbrăcată într-un costum de mătase bej. Era chiar și puțin machiată, iar părul ei alb ca zăpada era aranjat în stilul lui Lauren Bacall. Fusese o frumusețe la vremea ei, un tiran întreaga ei viață, și un bucătar faimos până în trecutul recent.

Caroline Bellefleur era în al nouălea cer în această noapte. Își căsătorea ambii nepoți, primea o mulțime de omagii, iar Belle Rive arăta spectaculos, datorită vampirului care se uita la ea cu o față pe care nu se citea nici o expresie.

Bill Compton descoperise că era strămoșul familiei Bellefleur și îi trimisese anonim domnișoarei

Caroline o sumă amețitoare. Ei îi făcuse o adevărată plăcere să o cheltuiască și nu avea nici cea mai mică idee că venea de la un vampir. Se gândise că e o moștenire de la o rudă îndepărtată. Mă gândeam cât de ironic era totul, având în vedere faptul că familia Bellefleur mai degrabă l-ar fi scuipat decât să-i mulțumească. Dar făcea parte din familie și mă bucuram că descoperise o cale să se implice în viața acesteia.

Am tras adânc aer în piept, mi-am scos privirea întunecată a lui Bill din minte și am zâmbit către aparat. Mi-am ocupat locul care-mi revenea pentru poze, ca să echilibrez grupul, am scăpat de vărul cu ochi bulbucăți și, în sfârșit, am țâșnit pe scări în sus ca să mă schimb în ținuta mea de barman.

Nu era nimerii sus și a fost o ușurare să fiu singură în cameră.

M-am strecurat afară din rochie, am pus-o pe un umerăș și m-am așezat pe un scaun ca să desfac cataramele pantofilor ce mă chinuiau.

La ușă s-a auzit un zgomot ușor, iar când am ridicat privirea, am încremenit. Bill apăruse chiar în cameră, cu mâinile în buzunare, cu pielea strălucindu-i ușor. Avea colții scoși.

— Încerc să mă schimb, aici, am spus acru.

Nu era cazul să fac pe pudica. Știa fiecare bucățică din mine.

— Nu le-ai spus, începu el.

— Poftim?

Apoi mi-a picat fisa. Bill voia să spună că nu zisesem familiei Bellefleur că el era strămoșul lor.

— Nu, bineînțeles că nu, am spus. Mi-ai cerut să n-o fac.

— Am crezut că, fiind furioasă, le vei da această informație.

I-am aruncat o privire neîncrezătoare.

— Nu, unii dintre noi mai au și onoare, am spus. Se uită în altă parte pentru un minut. Apropo, fața ți s-a vindecat bine.

În timpul exploziei bombei puse de Frăția Soarelui la hotelul din Rhodes, fața lui Bill fusese expusă la soare, cu niște rezultate care-ți întorceau stomacul pe dos.

— Am dormit șase zile, zise. Când în cele din urmă m-am trezit, aproape se vindecase. În ceea ce privește aluzia ta că nu aș avea onoare, nu pot spune în apărarea mea... decât că, atunci când Sophie-Anne mi-a cerut să te urmăresc... am fost reticent, Sookie. La început, nu am vrut nici măcar să accept să am o relație permanentă cu o femeie obișnuită. Am crezut că era ceva degradant. Am venit la bar să văd cine ești când nu am mai avut de ales. Iar acea seară nu a ieșit deloc cum am plănuit. Am mers afară cu scurgătorii de sânge de vampir și știi la fel de bine ca și mine ce s-a mai întâmplat. Când tu ai fost cea care mi-ai venit în ajutor, am decis că era mâna destinului. Am făcut ceea ce-mi ceruse regina mea să fac. Și făcând asta, am căzut într-o capcană din care nu am putut scăpa. Încă nu pot.

Capcana amooooooooului, m-am gândit, sarcastică. Dar era prea serios, prea calm, prea dezamăgit. Iar eu îmi apăram pur și simplu inima.

— Ți-ai găsit o iubită, am spus. Du-te înapoi la Selah.

Am privit în jos ca să mă asigur că aveam micuța baretă de la cel de-al doilea pantof desfăcută. Când am privit din nou în sus, ochii negri ai lui Bill erau fixați asupra mea.

— Aș da orice ca să ne împreunăm din nou, zise. Am înghețat, cu mâinile în mișcarea de a-mi da jos ciorapul de pe piciorul stâng.

Bine, asta mă uimise din mai multe puncte de vedere. Mai întâi, biblicul „a se împreuna”. În al doilea rând, era uimirea mea de a fi considerată un partener atât de memorabil.

Poate își amintea doar virginele.

— Nu vreau să stau la discuții în seara asta, iar Sam mă așteaptă jos ca să-l ajut să aibă grijă de bar, am spus aspru. Pleacă.

M-am ridicat în picioare și m-am întors cu spatele la el în timp ce îmi puneam pantalonii și cămașa, băgând cămașa în ei. Apoi era rândul pantofilor sport negri. După ce m-am uitat rapid în oglindă ca să mă asigur dacă mai aveam ruj pe buze, m-am întors cu fața către ușă.

Plecase.

Am pornit în jos pe scările largi și de acolo am ieșit pe ușa ce clădea spre curtea interioară, în grădină, ușurată să-mi iau locul cu care eram mai obișnuită, cel din spatele barului. Încă mă mai dureau picioarele. La fel și locul rănit din inimă ce purta eticheta Bill Compton.

Sam mi-a aruncat o privire zâmbitoare, iar eu m-am grăbit spre locul meu. Domnișoara Caroline respinsese dorința noastră de a lăsa la vedere un pahar pentru bacșiș, dar clienții barului îndesaseră deja câteva bancnote într-un balon de sticlă gol, iar eu intenționez să-l las acolo.

— Arătai foarte bine în rochie, zise Sam amestecând o cola cu rom.

Eu întindeam o bere peste bar și i-am zâmbit bărbatului în vârstă care venise să o ia. Mi-a lăsat un bacșiș uriaș și am privit în jos, tocmai bine ca să observ că, în graba mea, lăsasem un nasture neîncheiat la bluză. Scosesem la vedere un pic de decolteu în plus. Am fost jenată pe moment, dar nu era nasturele acela care te transformă în târfuliță, ci doar un nasture care spunea: „Hei, am sâni!” Așa că l-am lăsat cum era.

— Mulțumesc, am spus, sperând că Sam nu observase această evaluare rapidă. Sper că am făcut totul cum trebuia.

— Bineînțeles, zise Sam, ca și cum posibilitatea de a nu mă descurca în noul meu rol nu-i trecuse niciodată prin minte.

De asta e cel mai bun șef pe care l-am avut vreodată.

— Ei, bună seara, zise o voce ușor nazală, iar eu am ridicat privirea de la vinul pe care-l turnam ca să văd că Tanya Grissom ocupa spațiul și respira aerul care ar fi fost mai bine folosite de altcineva. Partenerul ei, Calvin, nu se vedea nicăieri.

— Bună, Tanya, zise Sam. Ce mai faci? A trecut ceva vreme de când nu ne-am văzut.

— Păi, a trebuit să rezolv niște treburi în Mississippi, zise Tanya. Dar sunt din nou aici în vizită și mă întrebam dacă nu ai nevoie de un ajutor cu jumătate de normă.

Mi-am ținut gura închisă și mâinile ocupate. Tanya se dădu mai aproape de Sam când o doamnă în vârstă îmi ceru o apă tonică și o felie de lămâie. I-am oferit-o atât de repede, încât m-a privit uimită, și apoi m-am ocupat de următorul client al lui Sam. Puteam auzi din gândurile lui Sam că era încântat să o vadă pe Tanya. Bărbații pot fi atât de idioți uneori, nu-i așa? Ca să fiu cinstită, știam câteva lucruri despre ea pe care Sam nu le știa.

Selah Pumphrey era următoarea la rând și nu am putut decât să fiu uimită de norocul pe care-l aveam. Oricum, iubita lui Bill doar ceru un rom cu cola.

— Sigur, am zis, încercând să nu par ușurată, și am început să amestec băuturile.

— L-am auzit, zise Selah foarte încet.

— Pe cine ai auzit? am întrebat neatentă din cauza efortului meu de a asculta ce vorbeau Sam și Tanya – atât cu urechile, cât și cu creierul.

— L-am auzit pe Bill când a vorbit cu tine mai devreme.

Pentru că eu nu am zis nimic, continuă:

— M-am strecurat pe scări în urma lui.

— Atunci știa că ești acolo, am spus absentă și i-am întins băutura.

Ochii ei mă priviră uimiți o secundă – alarmați, furioși? Plecă. Dacă dorințele ar putea ucide, aș fi zăcut moartă, pe jos.

Tanya începu să se îndepărteze de Sam, ca și cum corpul ei se gândea să plece, dar mintea ei încă mai stătea de vorbă cu șeful meu. În cele din urmă, întreaga ei ființă se întoarse la partenerul său. Am privit după ea, bântuită de gânduri negre.

— Ei, astea sunt vești bune, zise Sam zâmbind. Tanya e disponibilă pentru o perioadă.

— Oh, da, grozav, am răspuns.

Erau atâția oameni care-mi plăceau. De ce singurele două femei de care nu-mi păsa erau în seara asta la nuntă? Ei bine, cel puțin picioarele mele pur și simplu plâneau de fericire că ieșiseră din pantofii prea mici.

Am zâmbit și am pregătit băuturi și am adunat sticle goale și am mers la camioneta lui Sam ca să descarc mai multă marfă. Am deschis sticle și am turnat vin, și am șters ce se vărsase până când m-am simțit ca o mașinărie într-o perpetuă mișcare.

Clienții care făceau parte din lumea vampirilor veniră la bar în grup. Am destupat o sticlă de Royalty Blended, o marcă premium de sânge sintetic și sânge adevărat al familiilor regale contemporane. Trebuia să stea la rece, bineînțeles, și era o tratație specială pentru clienții lui Glen, o tratație de care se ocupase personal. (Singura băutură pentru vampiri care depășea Royal Blended la

preț era aproape purul Royalty, care conținea doar o urmă de conservant.) Sam aranja paharele de vin. Apoi îmi spuse să-i servesc. Am fost mai mult decât atentă să nu vărs nici o picătură. Sam întinse fiecărui client paharul său. Vampirii, inclusiv Bill, lăsară bacșișuri grase, zâmbind larg în timp ce ridicau paharele în cinstea celor proaspăt căsătoriți.

După o înghițitură din lichidul întunecat din paharele de vin, își scoaseră colții ca să-și arate încântarea. Unii dintre musafirii umani părură a nu se simți confortabil în fața acestei manifestări de apreciere, dar Glen era chiar acolo, zâmbind și încuviințând. Știa destule despre vampiri încât să nu propună străngeri de mână. Am observat că proaspăta doamnă Vick nu se amesteca nicidecum cu oaspeții ne-vii, deși făcuse un pas către grup cu un zâmbet chinuit întipărit pe față.

Când unul dintre vampiri se întoarse pentru un pahar din obișnuitul Sângeadevărat, i-am întins băutura caldută.

— Mulțumesc, îmi spuse, lăsându-mi din nou bacșiș.

Când a ținut portofelul deschis, am observat un carnet de șofer din Nevada. Știu cum arată o mulțime de carnete, pentru că le cer actele puștilor care vin la bar; venise de departe pentru nunta asta. L-am privit cu adevărat pentru prima dată. Când și-a dat seama că mi-a atras atenția, și-a împreunat mâinile și s-a înclinat ușor. Din moment ce citeam un roman polițist a cărui acțiune se desfășura în Thailanda, am știut că era vorba de un wai, un salut curtenitor folosit de budiști – sau poate de thailandezi, în general? Oricum, dorise să se arate politicos. După o scurtă ezitare, am lăsat șervetul din mână și i-am imitat mișcarea. Vampirul păru încântat.

— Îmi spun Jonathan, zise. Americanii nu-mi pot pronunța numele meu adevărat.

Probabil că era o urmă de aroganță și dispreț, dar nu-l puteam învinovăți.

— Eu sunt Sookie Stackhouse, am zis. Jonathan era un bărbat mărunțel, avea poate un metru șaiszeci și cinci, cu o piele arămie și părul negru mai specific țării sale. Era cu adevărat arătos. Avea nasul mic și îngust, buzele pline. Deasupra ochilor căprui, sprâncenele negre erau perfect drepte. Pielea îi era atât de fină, încât nu puteam detecta nici un por. Avea acea ușoară strălucire caracteristică vampirilor.

— El este soțul tău? întrebă luându-și paharul și dând din cap în direcția lui Sam.

Sam era ocupat să pregătească o pina colada pentru una dintre domnișoarele de onoare.

— Nu, domnule, este șeful meu.

Chiar atunci, Terry Bellefleur, văr de-al doilea cu Portia și Andy, apăru să mai ceară o bere. Aveam o adevărată slăbiciune pentru Terry, dar făcea urât când se îmbăta, și m-am gândit că tocmai era pe cale să se dea în spectacol. Deși veteranul din Vietnam voia să stea să discutăm despre politica prezidențială în actualul război, l-am condus către un alt membru al familiei, un văr îndepărtat din Baton Rouge, și m-am asigurat că tipul avea să-l supravegheze pe Terry și să-l împiedice să plece la volanul camionetei sale.

Vampirul Jonathan mă urmări în tot acest timp și nu eram sigură de ce făcea asta. Dar nu am observat nimic agresiv sau deplasat în atitudinea și ținuta sa, iar colții nu erau scoși. Părea deci în regulă să-l las în plata Domnului și să mă ocup de treburile mele. Dacă era vreun subiect despre care Jonathan voia să-mi vorbească, aveam să-l aflu mai devreme sau mai târziu. Mai târziu era mai bine.

În timp ce descărcăm o ladă de cola din camioneta lui Sam, atenția îmi fu atrasă de un bărbat care stătea singur în umbra pe care o tăcea marele stejar din partea vestică a peluzei. Era înalt, slab și îmbrăcat impecabil într-un costum care era în mod evident foarte scump. Bărbatul înainta câțiva pași, i-am putut vedea fața și mi-am dat seama că și el se uita la mine. Prima mea impresie a fost că era o creatură minunată și nicidecum un bărbat. Orice ar fi fost, nu era uman deloc. Deși avea o oarecare vârstă, era nemaipomenit de frumos, iar părul său, încă auriu-deschis, era la fel de lung ca al meu. Îl purta pieptănat pe spate. Era ușor ridat, ca un măr delicios care stătuse prea mult în sertarul frigiderului, dar spatele îi era absolut drept și nu purta ochelari.

Când a ieșit din umbră, vampirii se întoarseră toți deodată să-l privească. După un moment, își înclinară ușor capetele. Le întoarse salutul. Păstrară distanța, ca și cum ar fi fost deosebit de periculos sau copleșitor.

Acest episod mi s-a părut foarte ciudat, dar nu am avut timp să mă gândesc la el. Toată lumea voia o ultimă băutură gratis. Recepția era pe sfârșite, iar oamenii se îndreptau spre partea din față a casei pentru plecarea însurășilor. Halleigh și Portia dispăruseră sus ca să se schimbe în hainele lor de

călătorie. Personalul de la EE (E) avusese grijă să adune paharele goale și farfuriuțele pe care se servise tort și aperitive, astfel încât grădina arăta destul de ordonată.

Acum, că nu mai eram ocupați, Sam îmi dădu de înțeles că avea un gând care-l măcina:

— Sookie, mi se pare mie sau nu-ți place Tanya?

— Da, am ceva împotriva ei, i-am răspuns. Doar că nu sunt sigură că ar trebui să-ți spun despre asta. E clar că îți place.

O să credeți că gustasem din burbon. Sau din serul adevărului.

— Dacă nu vrei să lucrezi cu ea, vreau să aud motivul, zise. Ești prietena mea. Îți respect părerea. Era plăcut să aud asta.

— Tanya e drăguță, am spus. E deșteaptă. Astea erau lucrurile bune.

— Și?

— Și a venit aici ca să spioneze, am spus. Familia Pelt a trimis-o ca să afle dacă am ceva de-a face cu dispariția fiicei lor, Debbie. Îți amintești când au venit la bar?

— Da, răspunse Sam. În luminile împrăștiate peste tot în grădină, părea în același timp și luminat strălucitor, și în umbră. Ai ceva de-a face cu asta?

— Absolut, am spus. Dar a fost autoapărare.

— Știu că așa trebuie să fi fost. Mă luă de mână. A mea tresări de surpriză. Te cunosc bine, mai adăugă fără să-mi dea drumul.

Încrederea lui Sam mă făcu să simt o căldură și o strălucire în suflet. Lucram pentru Sam deja de o bună bucată de timp, iar părerea lui însemna mult pentru mine. Am simțit că aproape îmi dau lacrimile și a trebuit să-mi dreg vocea.

— Așadar, nu am fost bucuroasă să o văd pe Tanya, am continuat. Nu am avut încredere în ea de la început, iar când am aflat de ce a venit în Bon Temps, chiar nu mi-a mai plăcut deloc. Nu știu dacă e încă plătită de familia Pelt. Și în plus, în seara asta, a venit cu Calvin, și nu avea nici un motiv să se dea la tine.

Tonul meu era mult mai furios decât intenționasem.

— Oh...

Sam părea nehotărât.

— Dar, dacă vrei să ieși cu ea, ești liber, am spus, încercând să relaxez atmosfera. Cred că nu poate fi chiar atât de rea. Și bănuiesc că i se părea că face un lucru bun dacă vine să afle informații despre un teriantrop dispărut.

Asta suna chiar bine și ar fi putut să fie și adevărat.

— Nu trebuie să-mi placă persoanele cu care te vezi, am adăugat ca să fie clar că înțelesesem că nu am nici un drept asupra lui.

— Dar m-aș simți mai bine dacă ți-ar plăcea, îmi spuse.

— E valabil și pentru mine, am fost de acord, spre propria-mi surpriză.

Capitolul 2

Am început să strângem cât mai în liniște și fără să deranjăm, din moment ce mai erau încă oaspeți întârziati.

— Că tot veni vorba de întâlniri, ce s-a întâmplat cu Quinn? mă întrebă el în timp ce munceam. Ești cam apatică de când te-ai întors din Rhodes.

— Păi, ți-am spus că a fost rănit destul de rău în atentat.

Ramura din EE (E) organiza evenimente speciale pentru comunitatea supranaturală: nunți ierarhice între vampiri, petreceri pentru vârcolaci ajunși la vârsta transformării, întreceri pentru postul de lider al haitei și altele asemenea. De asta Quinn era în Piramida din Gizeh când Frăția și-a pus în practică nemernicia.

Oamenii din Frăția Soarelui erau împotriva vampirilor, dar nu aveau nici o idee că vampirii reprezentau doar partea vizibilă, vârful public al aisbergului în lumea supranaturală. Nimeni nu știa asta; sau doar câțiva oameni ca mine, deși se pare că din ce în ce mai mulți cunoșteau secretul. Eram

sigură că fanaticii din Frăție i-ar urî pe vârcolaci sau pe teriantropii ca Sam la fel de mult pe cât urau vampirii... dacă ar ști că aceștia există. Era posibil ca momentul în care urmau să afle să fie foarte aproape.

— Da, dar aş fi crezut...

— Știi, și eu aş fi crezut că între mine și Quinn e ceva serios, am spus, și dacă vocea îmi era tristă, era pentru că așa mă simțeam. Am tot crezut că o să am vești despre el. Dar nu am primit niciuna.

— Încă mai ai mașina surorii lui?

Frannie Quinn îmi împrumutase mașina ei, ca să pot ajunge acasă după dezastru.

— Nu, a dispărut într-o noapte când Amelia și cu mine eram amândouă la muncă. Am sunat-o și i-am lăsat un mesaj vocal pe mobil ca să îi spun că a fost luată, dar nu m-a sunat înapoi.

— Sookie, îmi pare rău, zise Sam.

Știa că suna oarecum nepotrivit, dar ce ar fi putut să spună.

— Da, și mie, am răspuns, încercând să nu par prea deprimată.

Încercam cu greu să mă abțin să nu trec din nou prin aceleași gânduri întoarse pe toate fețele. Știam că oricum Quinn nu mă învinovățește în nici un fel pentru rănile sale. L-am văzut în spitalul din Rhodes înainte să plec și se afla în grija surorii lui, Fran, care nu părea să mă urască atunci. Nu mă învinovățeau, nu mă urau – de ce nu primeam atunci nici o veste?

Era ca și cum l-ar fi înghițit pământul. Mi-am frecat mâinile și am încercat să mă gândesc la altceva. Să fiu ocupată constituia cel mai bun remediu când mă cuprindea îngrijorarea. Am început să cărăm unele dintre lucruri la camionul lui Sam, parcat cam la un cvartal distanță. El a cărat majoritatea obiectelor mai grele. Sam nu pare un tip solid, dar e cu adevărat puternic, așa cum sunt toți teriantropii.

Până la zece și jumătate eram aproape gata. După uralele ce se auzeau din fața casei, știam că miresele coborâseră pentru plecarea în luna de miere, își aruncaseră buchetele și porniseră la drum. Portia și Glen mergeau la San Francisco, iar Halleigh și Andy aleseseră un hotel din Jamaica. Nu aveam cum să nu știu.

Sam îmi spuse că puteam pleca.

— O să-l iau pe Dawson să mă ajute să descarc la bar, zise.

Din moment ce Dawson care-i ținea astăzi locul lui Sam la Merlotte's Bar era un tip solid, am fost de acord că e un plan bun.

Când am împărțit bacșișul, partea mea reprezenta în jur de trei sute de dolari. Se dovedise o seară profitabilă. Am îndesat banii în buzunarul de la pantaloni. Am făcut un sul mare, pentru că erau în majoritate bancnote de un dolar. Eram bucuroasă că mă aflam în Bon Temps și nu într-un oraș mare, altfel mi-aș fi făcut griji că cineva îmi va da în cap până să ajung la mașină.

— Noapte bună, Sam, am spus și mi-am căutat în buzunar cheile de la mașină.

Nu mă încurcasem să car cu mine o poșetă. În timp ce coboram pe alea curții din spate spre stradă, mi-am aranjat părul, conștientă de privirile celor din jur. Reușisem să o împiedic pe doamna în halat roz să mi-l adune în creștet, așa că mi-l lăsase liber și-l ondulse a la Farrah Fawcett. M-am simțit ca o fraieră.

Pe lângă mine treceau mașini, majoritatea ale invitaților care plecau. Era și ceva trafic obișnuit pentru sâmbătă seara. Șirul de mașini parcate în curbă se întindea mult spre stradă, așa că întreaga coloană abia se mișca. Parcasem ilegal, pe contrasens, chestie care nu era, de obicei, mare lucru în orașelul nostru.

M-am aplecat să descui portiera, când am auzit un zgomot în spatele meu. Cu o singură mișcare am luat cheile în mână, am strâns pumnul, m-am răsucit și am lovit cât de tare am putut. Cheile i-au dat pumnului meu ceva tărie, iar bărbatul din spatele meu se clătină, ca să aterizeze în fiind la marginea peluzei.

— Nu vreau să-ți fac rău, zise Jonathan.

Nu e ușor să pari demn și neamenințător când îți curge sânge din colțul gurii și stai în fund, dar vampirului asiatic îi reuși figura.

— M-ai luat prin surprindere, am zis, ceea ce era un mod delicat de a o spune.

— Văd asta, zise, și se ridică foarte ușor în picioare. Scoase o batistă și-și tampona colțul gurii.

Nu aveam de gând să-mi cer scuze. Oamenii care se strecoară în spatele meu când sunt singură noaptea cam merită ce primesc. Dar m-am gândit mai bine. Vampirii se mișcă neauziți.

— Îmi pare rău că am presupus ce e mai rău, am recunoscut, ceea ce era un fel de compromis. Ar fi trebuit să văd întâi cine ești.

— Nu, ar fi fost prea târziu, zise Jonathan. O femeie singură trebuie să se apere.

— Mulțumesc pentru înțelegere, am spus politicoasă.

Am aruncat o privire în spatele lui, încercând să nu se vadă nimic pe chipul meu. Din moment ce aud atâtea lucruri uimitoare din creierile oamenilor, sunt obișnuită cu asta. L-am privit pe Jonathan.

— Ai... De ce ești aici?

— Am trecut prin Louisiana și am venit la nuntă ca invitat al lui Hamilton Tharp, zise. Stau în Districtul 5, cu permisiunea lui Eric Northman.

Habar nu aveam cine era Hamilton Tharp – probabil vreun amic de-al familiei Bellefleur. Dar îl știam pe Eric Northman foarte bine. (De fapt, la un moment dat, l-am cunoscut din cap până-n picioare și în toate punctele dintre cele două extreme.) Eric era șeriful Districtului 5, o zonă întinsă din nordul Louisianei. Ceea ce ne unea era deosebit de complex și simțeam al naibii asta în unele zile.

— De fapt, eu te întrebam de ce te-ai apropiat de mine acum?

Am așteptat să-mi răspundă, cu cheile strânse în pumn. Îl lovesc în ochi, m-am hotărât. Chiar și vampirii sunt vulnerabili acolo.

— Am fost curios, zise în cele din urmă Jonathan. Își ținea mâinile strânse în față. Începea să-mi displacă din ce în ce mai mult.

— De ce?

— Am auzit ceva pe la Fangtasia despre femeia blondă pe care Eric o apreciază atât de mult. Eric are atât de multă experiență că pare destul de puțin probabil ca vreo femeie umană să-l poată interesa.

— Și de unde ai știut că aveam să fiu aici, la nuntă, în seara asta?

Pupilele i se dilată. Nu se așteptase să continui cu întrebările. Crezuse că va fi în stare să mă liniștească, poate chiar în acest moment încerca să mă supună cu farmecul său. Dar nu mergea cu mine.

— Tânăra care lucrează pentru Eric, copilul său, Pam, a pomenit ceva.

Mincinosu' roade osu', m-am gândit. Nu vorbisem cu Pam de vreo două săptămâni, iar ultima noastră conversație nu fusese deloc o discuție ca-ntr-o fete despre programul meu din timpul liber sau de la muncă. Se refăcea ca urmare a rănilor pe care le căpătase la Rhodes. Recuperarea sa, și a lui Eric, și a reginei a fost singurul subiect de conversație.

— Bineînțeles, am spus. Păi, atunci bună seara. Trebuie să plec.

Am descuiat ușa mașinii și m-am strecurat cu grijă înăuntru, încercând să-mi țin ochii fixați asupra lui Jonathan, ca să fiu pregătită dacă făcea vreo mișcare bruscă. Rămase la fel de nemișcat ca și o statuie, înclinându-și capul către mine, după ce am pornit mașina și am plecat. La următorul indicator de oprire mi-am pus centura. Nu vrusesem s-o fixez în timp ce el era atât de aproape. Am încuiat ușile mașinii și am privit în jurul meu. Nu se zărea nici un vampir. M-am gândit: asta a fost cu adevărat ciudat; de fapt, ar trebui probabil să-i dau un telefon lui Eric și să-i povestesc incidentul.

Știți, de fapt, care era cea mai ciudată parte? Bărbatul în vârstă, cu părul lung și blond, stătuse în umbră, în spatele vampirului tot timpul. Privirile chiar ni s-au întâlnit o dată. Pe fața sa frumoasă nu se putea citi nimic. Dar am știut că nu voia să i se remarce prezența. Nu i-am citit mintea – nu am putut – dar cu toate acestea am știut asta.

Și, cel mai ciudat dintre toate, Jonathan nu a știut că este acolo. Ținând cont de acutul simț al mirosului pe care-l au vampirii, ignoranța lui Jonathan era pur și simplu de neînțeles.

Încă mai rumegam ciudatul incident când am ieșit de pe Hummingbird ca să intru pe aleea ce traversa prin pădure și care ducea spre vechea mea locuință. Casa fusese construită cu mai mult de o sută șaiszeci de ani în urmă, dar bineînțeles că mai rămăsese foarte puțin din structura inițială. Se făcuseră adăugiri, remodelări, iar acoperișul fusese înlocuit de vreo câteva ori de-a lungul deceniilor. Ceea ce fusese la început o fermă cu două încăperi, era acum mult mai mare, dar rămânea, cu toate acestea, un cămin foarte obișnuit.

În seara asta, casa părea liniștită în strălucirea luminii de siguranță de afară, pe care Amelia

Broadway, cu care împărțeam locuința, mi-o lăsase aprinsă. Mașina Ameliei era parcată în spate, iar eu am parcat paralel cu ea. Am scos cheile pentru cazul în care era deja sus, pregătindu-se de culcare sau dormind. Lăsase ușa cu plasă nezăvorâtă și am închis-o eu în urma mea. Am descuiat și apoi am încuiat ușa din spate. Eram paranoice în ceea ce privește siguranța, Amelia și cu mine, mai ales noaptea.

Spre surprinderea mea, Amelia stătea la masa din bucătărie, așteptându-mă. După săptămâni de stat împreună, stabiliserăm o rutină, și, în general, Amelia s-ar fi retras sus până la ora asta. Avea propriul ei televizor, propriul telefon mobil, și laptopul său, la etaj, și-și făcuse un permis la bibliotecă, așa că avea destul de citit. În plus avea și magia, despre care eu nu-i puneam întrebări. Nici odată. Amelia era o vrăjitoare.

— Cum a fost? întrebă, amestecând în ceai de parcă ar fi trebuit să creeze un vârtej minuscul.

— S-au căsătorit. Nimeni nu a făcut ca Jane Eyre³. Vampirii cu care avea afaceri Glen s-au comportat civilizată, iar domnișoara Caroline a fost foarte amabilă. Dar eu a trebuit să țin locul unei domnișoare de onoare.

— Oh, uau! Povestește-mi.

Asta am și făcut, și am răs puțin împreună. M-am gândit să-i spun Ameliei despre bărbatul cel frumos, dar nu am făcut-o. Ce aș fi putut spune? „S-a uitat la mine?” I-am povestit în schimb despre Jonathan din Nevada.

— Ce crezi că voia de fapt? întrebă Amelia.

— Nu-mi pot imagina, am răspuns ridicând din umeri.

— Trebuie să afli. Mai ales că nu ai auzit niciodată de tipul al cărui oaspete spunea că este.

— O să-l sun pe Eric – dacă nu în seara asta, atunci mâine-noapte.

— Păcat că nu ai cumpărat o copie a acelei baze de date la care meșterește Bill. Am văzut o reclamă pe internet pentru ea, ieri, pe un site pentru vampiri.

Asta ar fi putut părea o schimbare bruscă de subiect, dar baza de date a lui Bill conținea imagini și/sau biografii ale tuturor vampirilor pe care fusese capabil să-i localizeze prin toată lumea, și ale câtorva de care abia auzise. CD-ul lui Bill îi aducea mai mulți bani șefului său, regina, decât mi-aș fi putut imagina. Dar trebuia să fii vampir ca să obții o copie, iar ei aveau propriile metode ca să te verifice.

— Păi, din moment ce Bill cere cinci sute de dolari pe bucată, și este deosebit de periculos să te dai drept vampir..., am zis.

Amelia dădu din mână:

— Ar fi meritat, concluziona ea.

Amelia e mult mai sofisticată decât mine... cel puțin în anumite privințe. A crescut în New Orleans și și-a trăit acolo o mare parte a vieții. Acum locuia cu mine pentru că făcuse o greșală uriașă. A trebuit să părăsească orașul New Orleans, după ce lipsa ei de experiență provocase o catastrofa magică. A avut noroc că a plecat atunci, pentru că uraganul Katrina a lovit la scurt timp după. De când cu uraganul, chiriașul său stătea în apartamentul de la etaj al casei Ameliei. Apartamentul ei, aflat la parter, suferise ceva stricăciuni. Nu lua bani de la chiriaș pentru că acesta supraveghea lucrările de reparații.

Și iată și motivul pentru care Amelia nu intenționa să se mute prea curând înapoi în New Orleans. Bob intră în bucătărie ca să mă salute, frecându-se cu afecțiune de picioarele mele.

— Bună, iepurașul meu dulce, am spus luând în brațe pisica alb cu negru, cu păr lung. Ce face iubirea mea? Ce mult îl iubesc eu!

— O să vomit, zise Amelia.

Dar știu că și ea îi vorbea la fel de dezgustător atunci când eu nu eram prin preajmă.

— Vreun progres? am întrebat-o ridicându-mi capul din blana lui Bob.

Făcuse baie în după-amiaza asta – îmi dădeam seama după cât era de pufos.

— Nu, îmi răspunse cu o voce dezamăgită. Am lucrat pe el o oră astăzi, și am reușit să-i fac o coadă de șopârlă. Am avut nevoie de toate resursele ca să-l schimb la loc.

Bob era un tip adevărat, adică un bărbat. Genul tocilar, cu păr închis la culoare și ochelari, deși se pare că Amelia descoperise că are niște calități care nu erau vizibile atunci când era îmbrăcat în haine de stradă. Amelia nu ar fi trebuit să practice magia transformatoare atunci când îl făcuse pe Bob pisică; se presupune că făceau sex într-un fel mai periculos. Nu am avut niciodată curajul să întreb ce voise ea de fapt să obțină. Mi-era clar însă că era vorba despre ceva destul de exotic.

— Treaba e că..., zise brusc Amelia, iar eu am intrat în alertă.

Motivul real pentru care stătuse trează ca să mă vadă urma să fie dezvăluit. Amelia era un transmițător foarte clar, așa că am citit direct din creierul ei. Dar am lăsat-o să continue, pentru că oamenilor chiar nu le place dacă le spui că de fapt nu trebuie să vorbească cu tine, mai ales atunci când subiectul este ceva în legătură cu care s-au pregătit.

— Tata va fi în Shreveport mâine și vrea să vină în Bon Temps să mă vadă, zise ea, dintr-o suflare. Vor fi el și cu șoferul lui, Marley. Vrea să vină la cină.

A doua zi era duminică. Merlotte's va fi deschis doar după-amiaza, dar oricum nu era rândul meu să muncesc, am văzut asta aruncând o privire în calendar.

— O să plec să mă plimb, am spus. Mă pot duce în vizită la JB și la Tara. Nu-i nici o problemă.

— Te rog, stai aici, zise, iar pe chip i se citea implorarea.

Nu a spus de ce. Dar puteam citi motivul destul de ușor. Amelia avea o relație foarte încordată cu tatăl ei; de fapt, luase numele de fată al mamei ei, Broadway, în parte și pentru că tatăl ei era atât de cunoscut.

Copley Carmichael avea o puternică influență politică și era foarte bogat, deși nu știam cum îi afectase Katrina veniturile. Carmichael deținea uriașe depozite de cherestea și era constructor, iar Katrina putea să-i fi șters afacerea de pe fața pământului. Pe de altă parte, toată regiunea avea nevoie de cherestea și reconstrucție.

— La ce oră vine? am întrebat.

— La cinci.

— Șoferul mănâncă la aceeași masă cu el?

Nu avusesem niciodată de-a face cu servitori. Aveam o singură masă, aici, în bucătărie. Cu siguranță, nu aveam să-l pun pe tip să stea pe treptele de la intrarea din spate.

— Oh, Doamne! exclamă. Era clar că nu se gândise la asta. Ce vom face cu Marley?

— Exact asta te întrebam și eu... Poate că părusem prea răbdătoare.

— Auzi, zise Amelia. Nu-l cunoști pe tata. Nu știi cum e.

Știam din creierul Ameliei că sentimentele pe care le încerca față de tatăl ei erau cu adevărat amestecate. Era foarte greu să alegi între dragoste, frică, anxietate și să găsești atitudinea reală a Ameliei. Știam doar câțiva oameni bogați și încă și mai puțini care aveau angajați șoferi cu normă întreagă.

Această vizită se anunța interesantă.

I-am spus noapte bună Ameliei și m-am băgat în pat, și, deși aveam multe la care să mă gândesc, corpul meu era obosit și în curând am adormit.

Duminică a fost o zi frumoasă. M-am gândit la tinerii însurăței, proaspăt lansați în noile lor vieți, și m-am gândit la domnișoara Caroline care se bucura de compania a doi dintre verii ei (mai tineri, de vreo șaiszeci de ani) pe post de câini de pază și companioni. Când Portia și Glen aveau să revină acasă, verii se vor întoarce în mult mai umila lor casă, probabil oarecum ușurați. Halleigh și Andy se vor muta în propria lor casuță.

Mi-am pus întrebări în legătură cu Jonathan și cu minunatul bărbat în vârstă.

Mi-am amintit să-l sun pe Eric noaptea următoare, când avea să fie treaz.

M-am gândit la cuvintele neașteptate ale lui Bill.

Pentru a mia oară am făcut presupuneri în legătură cu tăcerea lui Quinn.

Dar înainte să ajung prea prost dispusă, am fost prinsă în uraganul Amelia.

Există o mulțime de lucruri legate de Amelia de care am ajuns să mă bucur și chiar să le iubesc. Este directă, entuziastă și talentată. Știe totul despre lumea supranaturală și despre locul meu în ea. Crede că ciudatul meu „talent" este minunat. Pot să vorbesc cu ea despre orice. Nu reacționează niciodată cu dezgust sau oroare. Pe de altă parte, Amelia este impulsivă și încăpățânată, dar trebuie să

iei oamenii așa cum sunt. M-am bucurat cu adevărat să o am pe Amelia la mine în casă.

Privind din punct de vedere practic, este o bucătăreasă decentă, are grijă să păstreze separate lucrurile mele și ale ei, și, Dumnezeu mi-e martor, e ordonată. Ceea ce Amelia face cel mai bine este să curețe. Face curățenie când e plictisită, face curățenie când e nervoasă, și face curățenie când se simte vinovată. Nu sunt vreo puturoasă în ceea ce privește curățenia casei, dar Amelia este o expertă. În ziua în care a ratat la mustață un accident auto, mi-a curățat sufrageria, mobila, tapițeria, tot. Când chiriașul a sunat-o să-i spună că acoperișul trebuia înlocuit, s-a dus la EZ Rent și a adus acasă o mașină să curețe și să lustruiască podelele de lemn la etaj și la parter.

Când m-am trezit la nouă, Amelia era deja apucată de frenezia curățeniei, provocată de vizita tatălui ei. Am plecat la biserică la unsprezece fără un sfert, Amelia era în patru labe în baia de la parter, care trebuie să admit, arată foarte învechită cu plăcuțele octogonale de ceramică, albe și negre, cu cada cu picioare ca niște labe de leu; dar (mulțumită fratelui meu, Jason) are o toaletă mult mai modernă. Asta era baia pe care Amelia o folosea pentru că nu avea una sus. Aveam una mai mică, doar a mea, lângă dormitor, adăugată în anii '50. În casa mea puteai vedea mai multe tendințe decorative din ultimele decenii, toate într-o singură clădire.

— Chiar crezi că era atât de murdară? am spus din prag.

Vorbeam cu spatele Ameliei.

Și-a ridicat capul și și-a trecut o mână acoperită cu mănușă de plastic peste frunte, pentru a da la o parte părul tuns scurt, care o deranja.

— Nu, nu e rău, dar vreau să fie minunat.

— Casa mea e doar o casă veche, Amelia. Nu cred că poate arăta grozav.

Nu avea nici un rost să-mi cer scuze pentru vârsta și felul în care arăta casa. Asta era tot ce aveam și-mi plăcea.

— Este o casă veche minunată, Sookie, zise mândră Amelia. Dar trebuie să fii ocupată.

— Bine, am încuviințat. Mă duc la biserică. Voi fi acasă la douăsprezece și jumătate.

— Poți să treci pe la magazin după biserică? Lista e pe dulap.

Am fost de acord, bucuroasă că aveam de făcut ceva care să mă țină departe de casă mai multă vreme.

Dimineața părea mai degrabă una de martie (martie din Sud, adică) decât una de octombrie. Când am ieșit din mașină în fața bisericii metodiste, mi-am ridicat fața către adierea ușoară. Se simțea un iz iernatic în aer, aproape că-l puteai gusta. Ferestrele modestei biserici erau deschise. Când am început să cântăm, vocile noastre contopite pluteau parcă peste copaci și iarbă. Dar am zărit câteva frunze căzând în timp ce preotul își rostea predica.

Ca să fii cinstită, nu ascult întotdeauna predica. Uneori, ora petrecută la biserică este doar un moment în care mă gândesc, analizez sensul în care merge viața mea. Dar măcar aceste gânduri se potriveau în context. Iar când urmărești frunzele care cad din copaci, contextul devine destul de limitat.

Astăzi chiar ascultam. Reverendul Collins vorbea despre a-i da Domnului ce-i al lui, și Cezarului ce-i al Cezarului. Asta părea o predică în stilul celor din cincisprezece aprilie⁴, și m-am trezit întrebându-mă dacă reverendul Collins își plătește taxele la timp. Dar după un timp, mi-am dat seama că vorbește despre legile pe care le încălcăm tot timpul fără să ne simțim vinovați – cum ar fi depășirea vitezei legale, sau strecuratul unei scrisori în pachetul cu cadouri pe care le trimitem cuiva, fără să plătim taxele poștale și pentru ea.

La ieșirea din biserică i-am zâmbit reverendului Collins. El întotdeauna pare puțin tulburat când mă vede.

I-am salutată pe Maxine Fontenberry și pe soțul ei, Ed, când am ajuns în parcare. Maxine era grasă și formidabilă, iar Ed era atât de timid și de tăcut încât părea aproape invizibil. Fiul lor, Hoyt, era cel mai bun prieten al fratelui meu, Jason. Hoyt stătea în spatele mamei lui. Purta un costum drăguț și se tunsese. Interesante semne.

— Iubito, dă-mi o îmbrățișare! zise Maxine, iar eu bineînțeles că asta am și făcut.

Maxine fusese prietenă bună cu bunica mea, deși se apropia mai degrabă de vârsta pe care ar fi avut-o tatăl meu. I-am zâmbit lui Ed, iar lui Hoyt i-am făcut semn cu mâna.

— Arăți bine, i-am zis, iar el mi-a zâmbit.

Nu cred că l-am văzut vreodată pe Hoyt să zâmbească așa și am aruncat o privire spre Maxine. Zâmbea cu gura până la urechi.

— Hoyt iese cu tipa aia, Holly, care lucrează cu tine, explică Maxine. Ea are deja un copil, iar asta e ceva la care trebuie să te gândești bine într-o relație, dar lui i-au plăcut întotdeauna copiii.

— Nu știam, am spus.

Fusesem cu adevărat pe dinafară în ultima vreme.

— E grozav, Hoyt. Holly e o fată bună.

Nu eram sigură că, dacă aș fi avut timp să mă gândesc, aș fi spus exact asta, așa că poate mai bine că n-am avut. Erau câteva lucruri pozitive de apreciat referitor la Holly (îi era devotată fiului său, Cody, loială prietenilor, competentă la slujbă). Era divorțată de mai mulți ani, așa că nu se putea spune că Hoyt era doar o consolare. M-am întrebat dacă Holly îi spusese lui Hoyt că aparținea religiei Wicca. Nu, sigur n-o făcuse, fiindcă Maxine nu ar fi zâmbit atât acum.

— Ne întâlnim cu ea la prânz, la Sizzler, zise ea, referindu-se la restaurantul cu specialități din carne de lângă autostrada interstatală. Holly nu se prea omoară cu mersul la biserică, dar ne străduim s-o convingem să vină cu noi și să-l ia și pe Cody. Mai bine ne-am grăbi dacă vrem să ajungem la timp.

— Bravo ție, Hoyt, am spus bătându-l pe braț când trecu pe lângă mine.

Îmi aruncă o privire încântată.

Toată lumea se mărita sau se îndrăgostea. Mă bucuram pentru ei. Fericită, fericită, fericită. Mi-am lipit un zâmbet pe față și m-am dus la Piggly Wiggly⁵. Am căutat lista Ameliei în geantă. Era destul de lungă, dar eram sigură că până acum mai apăruseră și alte lucruri de care avea nevoie. Am sunat-o și deja se mai gândise la încă trei chestii pe care să i le cumpăr, așa că am stat ceva în magazin.

Mi se lungiseră mâinile de la atâtea sacoșe cu care mă luptam să urc treptele verandei din spate. Amelia a țâșnit spre mașină ca să ia restul pungilor.

— Unde ai fost? mă întrebă, ca și cum m-ar fi așteptat la ușă.

Mi-am privit ceasul.

— Am ieșit de la biserică și am mers la magazin, am spus defensivă. Nu-i decât unu.

Amelia mă depăși din nou, încercată. Clătină exasperată din cap când trecu pe lângă mine, scoțând un sunet prelung care nu putea să sugereze decât îngrijorare totală.

Restul după-amiezii fu la fel, ca și cum Amelia s-ar fi pregătit pentru întâlnirea vieții ei.

Nu sunt un bucătar prost, dar Amelia îmi dădu voie să îndeplinesc doar cele mai mărunte sarcini legate de pregătirea cinei. Mi-a revenit tăiatul cepei și al roșiilor. Oh, da, și mă lăsă să spăl vasele folosite la gătit. M-am întrebat întotdeauna dacă putea spăla vasele așa cum făcea zâna din Frumoasa din Pădurea Adormită, dar ea doar pufni când am pomenit de asta.

Casa strălucea de curățenie, și, deși am încercat să nu bag de seamă, am observat că Amelia a spălat chiar și podeaua din dormitorul meu. De regulă, nu ne invadam una alteia spațiul.

— Scuze, am intrat în camera ta, zise brusc Amelia, iar eu am tresărit – eu, telepata.

Amelia mă bătuse cu propriile mele arme.

— Știi, a fost unul dintre impulsurile acelea nebunești care mă apucă pe mine. Dădeam cu aspiratorul și m-am gândit să curăț și podeaua de la tine. Și până să mă gândesc mai bine și terminasem deja. Ți-am pus papucii sub pat.

— Bine, am spus, încercând să păstrez un ton neutru.

— Știi ce? Chiar îmi pare rău.

Am încuviințat și m-am întors la ștersul vaselor și la pusul lor la loc. Meniul, așa cum fusese stabilit de Amelia, cuprindea salată verde cu roșii și morcovi rași, lasagna, pâine cu usturoi, și amestec de legume la abur. Nu știam nimic despre legumele la abur, dar pregătisem toate ingredientele crude – dovleceii, ardeii grași, ciupercile și conopida. După-amiază târziu am fost considerată demnă să amestec salata, și am pus fața de masă și un mic buchet de flori pe masă, apoi am aranjat tacâmurile.

Pentru patru persoane.

M-am oferit să-l iau pe domnul Marley în sufragerie cu mine, unde am fi putut mânca în fața televizorului, dar Amelia fu atât de oripilată de idee, încât parcă mă oferisem să-l spăl pe picioare.

— Nu, stai cu mine, zise.

— Trebuie să stai de vorbă cu tatăl tău, am spus. La un moment dat, voi ieși oricum din cameră.

Trase adânc aer în piept, apoi expiră:

— Bine, doar sunt adultă...

— Fricoso, i-am trântit-o.

— Nu l-ai cunoscut încă.

La patru și un sfert, Amelia o luă la goană pe scări în sus ca să se pregătească. Eu stăteam în sufragerie și citeam o carte de la bibliotecă, când am auzit o mașină pe pietrișul de pe alee. Am aruncat o privire către ceasul de pe polița șemineului. Era patru și patruzeci și opt de minute. Am strigat-o pe Amelia și m-am ridicat să privesc pe fereastră. După-amiaza era pe sfârșite, dar din moment ce nu trecusem încă la ora de iarnă, era suficientă lumină ca să văd Lincolnul parcat în față. Un bărbat cu păr negru, tuns scurt, purtând costum, a coborât de pe scaunul șoferului. El trebuia să fie Marley. Nu purta șapcă de șofer, oarecum spre dezamăgirea mea. Deschise o ușă din spate. Coborî și Copley Carmichael.

Tatăl Ameliei nu era foarte înalt, iar părul său grizonant și des arăta ca un covor de calitate, des și moale și tuns cu precizie. Era foarte bronzat, iar sprâncenele îi erau încă negre. Nu avea ochelari. Nici buze. De fapt, avea buze, dar erau foarte subțiri, astfel încât gura îi părea o capcană.

Domnul Carmichael privi în jur, ca și cum ar fi făcut o evaluare a proprietății.

Am auzit-o pe Amelia năvălind pe scări în spatele meu, în timp ce-l priveam pe bărbatul din curte încheindu-și evaluarea. Marley, șoferul, se uita direct spre casă. Mă zărise la fereastră.

— Marley e oarecum nou, zise Amelia. Nu lucrează pentru tatăl meu decât de vreo doi ani.

— Tatăl tău a avut întotdeauna șofer?

— Da, Marley este și gardă de corp, zise Amelia relaxată, ca și cum toată lumea ar avea gardă de corp.

Acum mergeau pe aleea cu pietriș, fără ca măcar să se uite la gardul viu, ordonat, din ilex. În sus pe scările din lemn. Au traversat veranda. Bat la ușă.

M-am gândit la toate creaturile înspăimântătoare care au fost în casa mea: vâcolaci, teriantropi, vampiri, chiar și un demon sau doi. De ce ar fi trebuit oare să mă îngrijoreze acest bărbat? M-am îndreptat, mi-am calmat gândurile temătoare și m-am dus la ușă, deși Amelia aproape că m-a depășit. În fond, era casa mea.

Am pus mâna pe clanță și mi-am pregătit zâmbetul înainte să deschid ușa.

— Vă rog, poftiți, am spus, iar Marley a deschis ușa cu plasă pentru domnul Carmichael, care a intrat și și-a îmbrățișat fata, nu înainte să arunce o altă privire evaluatoare în jur.

Era un transmițător la fel de clar ca și fiica lui.

Se gândea că locul arăta cam ieftin pentru fiica lui... Drăguță fata cu care trăia Amelia... Se întreba dacă Amelia făcea sex cu ea... Fata nu valora mai mult decât arăta... Nu avea cazier, deși ieșise cu un vampir și avea un frate cam sălbatic și de nestăpânit.

Desigur, un bărbat atât de bogat și puternic cum era Copley Carmichael o investigase pe noua colegă de apartament a fiicei sale. Un procedeu atât de simplu, care mie nu-mi trecuse prin minte, ca multe alte lucruri pe care le fac bogații.

Am tras adânc aer în piept:

— Sunt Sookie Stackhouse, am spus politicoasă. Dumneavoastră sunteți domnul Carmichael. Iar dumnealui este...?

După ce i-am strâns mâna domnului Carmichael, i-am întins-o lui Marley.

Pentru o secundă, am crezut că l-am prins pe tatăl Ameliei pe picior greșit, dar și-a revenit într-un timp record.

— Acesta este Tyrese Marley, rosti calm domnul Carmichael.

Șoferul îmi strânse mâna cu blândețe, ca și cum nu ar fi vrut să-mi rupă oasele, apoi a salutat-o cu o mișcare a capului pe Amelia:

— Domnișoară Amelia, zise, iar Amelia păru furioasă, ca și cum urma să-i ceară să renunțe la apelativul domnișoară, dar apoi se răzgândi.

Mă învăluiau tot felul de gânduri. Era suficient ca să mă țină ocupată.

Tyrese Marley era un afro-american cu pielea foarte, foarte deschisă la culoare. Nu era nici pe departe negru; pielea sa avea mai degrabă culoarea fildeșului vechi. Ochii erau căprui-deschis. Deși părul îi era negru, nu era ondulat și avea un reflex roșcat. Marley era un bărbat care nu trecea neobservat.

— Mă întorc cu mașina în oraș și fac plinul, îi spuse șefului său. Cât stați dumneavoastră cu domnișoara Amelia. Când vreți să mă întorc?

Domnul Carmichael își privi ceasul.

— Peste vreo două ore.

— Ești bine-venit să ni te alături la cină, am spus păstrând un ton neutru.

Voiam ca toți cei care veneau în casa mea să se simtă confortabil.

— Am câteva comisioane de făcut, zise Tyrese Marley fără nici o intonație. Mulțumesc pentru invitație. Ne vedem mai târziu.

Plecă. Gata, asta fu sfârșitul încercării mele de susținere a democrației.

Tyrese nu avea de unde să știe cât de mult aș fi vrut să merg și eu în oraș, mai degrabă decât să stau acasă. M-am adunat și am demarat formalitățile sociale:

— Pot să vă aduc un pahar cu vin, domnule Carmichael, sau altceva? Amelia, tu ce vrei să bei?

— Spune-mi Cope, zise zâmbind.

Semăna prea mult cu rânjetul unui rechin, ca să-mi încălzească inima.

— Sigur, orice ai e bun. Tu, dragă?

— Niște vin alb, răspunse ea, și am auzit-o invitându-și tatăl să ia loc, în timp ce mă îndreptam spre bucătărie.

Am turnat vinul în pahare și le-am pus pe tava cu aperitivele: biscuiți sărați, brânză Brie gratinată și gem de caise amestecat cu ardei iuți. Aveam niște cuțite drăguțe care se asortau cu tava, iar Amelia făcuse rost de șervețele deosebite.

Cope mănă din toate cu poftă și îi plăcu brânza. Gustă din vin, care era o marcă produsă în Arkansas, și încuviință politico. Mă rog, măcar nu l-a scuipat. Eu beau rareori și nu sunt o cunoscătoare într-ale vinurilor. De fapt, nu sunt o cunoscătoare în nimic legat de mâncare și băutură. Dar m-am bucurat de vin și l-am savurat înghițitură cu înghițitură.

— Amelia, povestește-mi ce faci în timp ce aștepti să ți se repare casa, zise Cope, iar mie mi se păru o introducere bună.

Am dat să-i spun pentru început că nu și-o trăgea cu mine, dar am considerat că putea fi puțin cam direct. Am încercat din răpuzeri să nu-i citesc gândurile, dar jur că stând în aceeași cameră alături de el și de fiica lui era ca și cum aș fi ascultat o emisiune televizată.

— Am încheiat niște polițe pentru unul dintre agenții locali de asigurări. Și lucrez cu jumătate de normă la Merlotte's, zise Amelia. Servesc băuturi și câte ceva de mâncare.

— E interesantă munca la bar?

Cope reuși să nu pară sarcastic, trebuie să recunosc asta. Dar, bineînțeles, eram sigură că îl verificase și pe Sam.

— Nu e rău, răspunse ea cu un zâmbet ușor. Asta era un adevărat efort pentru Amelia, așa că i-am cercetat gândurile, ca să văd că se străduia să intre în tiparul conversațional.

— Primesc bacșișuri bune. Tatăl ei aprobă.

— Și dumneata, domnișoară Stackhouse? mă întrebă politico Cope.

Știa totul despre mine, cu excepția nuanței de lac de unghii pe care o port și eram sigură că, dacă ar fi putut, ar fi adăugat și asta la dosarul meu.

— Eu lucrez la Merlotte's cu normă întreagă, am spus, ca și cum el nu ar fi știut asta. Lucrez acolo de ani buni.

— Ai rude în zonă?

— Oh, da, suntem aici de-o veșnicie, am răspuns. Sau, mă rog, atât cât se poate vorbi despre veșnicie în America. Dar familia noastră nu mai e numeroasă. Am mai rămas doar fratele meu și cu

mine.

— Un frate mai mare? Mai mic?

— Mai mare, am spus. Căsătorit de curând.

— Deci poate vor mai apărea niște mici Stackhouse, zise, încercând să spună asta ca și cum ar fi un lucru bun.

Am încuviințat, ca și cum posibilitatea mi-ar fi făcut și mie plăcere. Nu-mi plăcea prea mult soția fratelui meu și m-am gândit că un copil al lor urma să aibă oricum destule probleme. De fapt, unul era pe drum, dacă nu cumva Crystal nu pierdea din nou sarcina. Fratele meu era un vâcolac-panteră (mușcat, nu născut), iar soția lui era născută, adică vâcolac-panteră, de rasă. Să crești în comunitatea de vâcolaci-panteră din Hotshot nu era ușor, dar avea să fie și mai greu pentru copiii care nu erau de rasă pură.

— Tată, mai vrei niște vin?

Amelia țâșni ca o rachetă din scaunul ei și se repezi spre bucătărie cu paharul pe jumătate gol. Nemaipomenit, rămâneam singură cu tatăl Ameliei.

— Sookie, zise Cope, ai fost foarte drăguță să o lași pe Amelia să stea cu tine în tot acest timp.

— Amelia plătește chirie, am spus. Plătește și jumătate din alimente. Își plătește cele necesare.

— Oricum, aș vrea să mă lași să-ți ofer și eu ceva pentru deranj.

— Ceea ce-mi plătește Amelia este suficient. În fond, a făcut și niște îmbunătățiri în casă.

Trăsăturile i se aspiră, ca și cum era pe cale să descopere ceva important. Oare credea că am pus-o pe Amelia să construiască o piscină în curtea din spate?

— Și-a pus aer condiționat în dormitorul ei de la etaj, am continuat. A plătit pentru o linie telefonică pentru internet. Cred că a mai cumpărat un covor și niște perdele tot pentru camera ei.

— Ea locuiește sus?

— Da, am răspuns surprinsă că nu știa deja. Poate că mai existau câteva lucruri pe care rețeaua sa de spioni nu le descoperise încă.

— Da, eu stau jos, aici, ea, acolo sus, împărțim bucătăria și sufrageria, deși cred că Amelia și-a luat un televizor și sus. Hei, Amelia! am strigat.

— Da? veni din bucătărie vocea ei.

— Mai ai televizorul ăla mic sus?

— Da, l-am conectat la cablu.

— OK.

I-am zâmbit lui Cope, indicându-i că mingea conversațională se afla acum în terenul lui. Se gândea la mai multe întrebări și căuta cea mai bună metodă de abordare, astfel încât să obțină cât mai multe informații. Un nume ieși la suprafață din vârtejul gândurilor sale, și am avut nevoie de toate resursele ca să păstrez o expresie politicoasă.

— Primul chiriaș pe care Amelia l-a avut în casa din Chloe era verișoara ta, nu-i așa? întrebă Cope.

— Hadley. Da, așa este, am răspuns, păstrându-mi expresia calmă în timp ce încuviințam. O cunoșteai?

— L-am cunoscut pe soțul ei, zise și zâmbi.

Capitolul 3

Ști am ca Amelia se întorsese și rămăsese în picioare lângă fotoliul pe care stătea tatăl ei, și mai știam că înghețase. Știu că și eu mi-am ținut respirația pentru o clipă.

— Nu l-am întâlnit niciodată, am continuat.

Mă simțeam de parcă mersesem prin junglă și căzusem într-un puț adânc. Cu siguranță, mă bucuram că eram singurul telepat din casă. Nu spusese nimănui, absolut nimănui, ce descoperisem în seiful lui Hadley când am petrecut ziua aceea la banca din New Orleans.

— Divorțaseră de o bună bucată de vreme când a murit Hadley.

— Ar trebui să-ți faci timp să te întâlnești cu el într-o zi. E un tip interesant, zise Cope, ca și cum nu-și dădea seama cu ce mă izbise.

Bineînțeles că-mi aștepta reacția. Sperase că nu știusem nimic despre căsătorie, că voi fi luată complet prin surprindere.

— E un tâmplar talentat. Mi-ar plăcea să dau de el și să-l angajez din nou.

Fotoliul pe care stătea fusese tapițat cu un material crem, brodat cu o mulțime de floricele mici albastre, pe tulpini verzi arcuite. Arăta încă drăguț, chiar dacă era ușor decolorat. M-am concentrat asupra imprimeului ca să nu-i arăt lui Copley Carmichael cât eram de furioasă.

— El nu reprezintă nimic pentru mine, indiferent cât de interesant este, am spus, cu o voce atât de echilibrată încât puteai să-ți reglezi nivela după ea. Căsătoria lor era terminată de mult. După cum sunt sigură că știi că Hadley avea un alt partener atunci când a murit.

Fusese ucisă, dar statul nu prea ia în vizor decesele vampirilor decât dacă sunt provocate de oameni. Vampirii reglează între ei problemele juridice.

— Cred, totuși, că ai vrea să vezi copilul, zise Copley.

Slavă Domnului că citisem asta în mintea lui Copley cu o secundă sau două înainte să spună asta cu voce tare. Chiar știind ceea ce avea să spună, am simțit cum remarca sa, așa-zis întâmplătoare, a fost ca o lovitură în stomac. Dar nu voiam să-i ofer satisfacția de a-l lăsa să vadă asta.

— Verișoara mea, Hadley, era cam nestăpânită. Se folosea de droguri și oameni. Nu era cea mai stabilă persoană din lume. Era cu adevărat drăguță și avea un stil al ei, așa că a avut mereu admiratori.

Gata, spusese toate lucrurile bune și rele despre verișoara mea, Hadley. Și nu rostisem cuvântul „copil”. Ce copil?

— Cum s-a simțit familia ta, când ea a devenit vampir? întrebă Cope.

Transformarea lui Hadley era de notorietate publică. Vampirii „transformați” trebuiau să se înregistreze când își începeau noua existență. Trebuiau să spună cine îi crease. Era ca un fel de control guvernamental al nașterilor de vampiri. Puteai să pui pariu că Biroul Afacerilor Vampirilor avea să cadă pe capul unui vampir care făcea prea mulți alți vampiri mici. Hadley fusese transformată de însăși Sophie-Anne Leclercq.

Amelia puse paharul de vin la îndemâna tatălui său și își reluă locul pe canapea, lângă mine.

— Tată, Hadley a trăit în apartamentul de la etaj în casa mea timp de doi ani, zise ea. Bineînțeles că știu că era vampir. Pentru numele lui Dumnezeu, credeam că vrei să-mi povestești ce mai e nou prin oraș.

Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Amelia. Depuneam eforturi mari să nu mă prăbușesc, și doar anii în care făcusem mereu acest lucru când auzeam telepativ ceva îngrozitor au reușit să mă țină întreagă.

— Trebuie să văd cum e mâncarea. Scuzați-mă, am murmurat, m-am ridicat și am părăsit încăperea.

Vreau să cred că nu am alergat. Am încercat să merg normal. Dar odată ajunsă în bucătărie, am tot continuat să merg, să ies pe ușa din spate, să traversez veranda, să deschid ușa cu plasă și să ies în curte.

Speram poate să aud vocea fantomatică a lui Hadley spunându-mi ce să fac, dar nu s-a întâmplat așa ceva. Vampirii nu lasă în urmă fantome, cel puțin din câte știu eu. Cred că unii dintre vampiri nu au suflet.

Nu știu. Asta e treaba lui Dumnezeu. Și iată cum vorbeam aiurea, pentru că nu voiam să mă gândesc la bebelușul lui Hadley, la faptul că nu știusem despre existența unui copil.

Poate era felul de-a se manifesta al lui Copley. Poate dorise întotdeauna să demonstreze vastitatea

cunoștințelor sale, ca un mod de a-și etala puterea în fața oamenilor cu care avea de-a face.

Trebuia să mă întorc în casă de dragul Ameliei. M-am adunat, mi-am reluat zâmbetul – deși știam că e un zâmbet ciudat, nervos – și m-am dus înapoi. M-am așezat lângă Amelia și le-am zâmbit frumos amândurora. Se uitau la mine așteptând parcă ceva și mi-am dat seama că discuția ajunsese într-un punct mort.

— Oh, zise Cope, brusc. Amelia, am uitat să-ți spun. Te-a sunat cineva acasă săptămâna trecută, o femeie pe care n-o cunosc.

— Cum o chema?

— Oh, stai să mă gândesc. Doamna Beech a notat. Ophelia? Octavia? Octavia Fant. Asta era. Cam neobișnuit nume.

Am crezut că Amelia avea să leșine. A căpătat o culoare ciudată și s-a agățat cu o mână de brațul canapelei.

— Ești sigur? întrebă.

— Da, sunt sigur. I-am dat numărul tău de mobil și i-am spus că stai în Bon Temps.

— Mulțumesc, tati, articula cu greu Amelia. Pun pariu că mâncarea e gata; stai să mă duc să văd.

— Dar n-a verificat-o Sookie tocmai acum? Avea zâmbetul caracteristic al bărbatului care crede că toate femeile sunt cam prostuțe.

— Oh, ba da, dar e spre final, am spus în timp ce Amelia ieșea din cameră la fel de rapid ca și mine. Ar fi îngrozitor să se ardă. Amelia s-a străduit din greu.

— O cunoști pe această doamnă Fant? întrebă Cope.

— Nu, nu pot spune că o cunosc.

— Amelia părea aproape speriată. Nu încercă nimeni să-mi rănească fata, nu-i așa?

Părea un tip diferit atunci când spunea asta, unul pe care aș fi putut aproape să-l plac. Indiferent de alte lucruri, Cope voia ca nimeni să nu-i rănească fata. Adică nimeni, în afara lui.

— Nu cred.

Știam cine era Octavia Fant pentru că gândurile Ameliei tocmai îmi spusese, dar ea nu rostise nimic cu voce tare, așa că nu era ceva ce să pot transmite și altora.

Uneori lucrurile pe care le aud rostite cu voce tare și cele pe care le aud în mintea mea devin cu adevărat încâlcite și confuze – ceea ce constituie și unul dintre motivele pentru care am reputația de a fi cumva la limita nebuniei.

— Sunteți constructor, domnule Carmichael?

— Cope, te rog. Da, printre alte lucruri.

— Cred că afacerea înflorește acum, am spus.

— Și dacă firma mea ar fi de două ori mai mare, tot nu am putea ține pasul cu treaba pe care o avem de făcut, zise. Dar mi se pare îngrozitor să văd orașul New Orleans atât de distrus.

Destul de ciudat, dar îl credeam.

Cina se derula destul de liniștită. Dacă tatăl Ameliei se simțea stânjenit să mănânce în bucătărie, nu lăsa să se vadă. Din moment ce era constructor, observă că partea din casă în care se afla bucătăria era nouă și a trebuit să-i povestesc despre incendiu, dar asta se putea întâmpla oricui, nu-i așa? Nu am menționat și partea cu incendiatorul.

Lui Cope păru să-i placă mâncarea și o lăudă pe Amelia, care se arătă deosebit de încântată. Mai bău un pahar de vin la masă, dar nimic în plus și mancă la fel de moderat. El și Amelia vorbiră despre prietenii familiei și despre unele dintre rude, iar eu am rămas cu gândurile mele. Credeți-mă, aveam o mulțime!

După moartea lui Hadley, când am deschis cutia de valori de la bancă, am găsit acolo certificatul ei de căsătorie și hotărârea de divorț. În cutie se mai aflau câteva lucruri ale familiei – niște fotografii, ferparul mamei ei, mai multe bijuterii. Se mai găsea acolo și o șuviță de păr fin, închis la culoare și fragil, lipit cu puțină bandă adezivă ca să nu se împrăștie. Fusesse pus într-un plic. Când am observat cât de fin era părul, chiar m-am întrebat al cui putea fi. Dar n-am găsit vreun certificat de naștere sau alte dovezi din care să reiasă că Hadley născuse un copil.

Până acum nu avusesem nici un motiv să-l contactez pe fostul soț al lui Hadley. Nici măcar nu știam că există până nu deschisesem cutia. Nu era menționat în testament. Nu-l întâlnisem niciodată. Nu se

arătase cât stătusem eu în New Orleans.

De ce nu trecuse copilul în testament? Cu siguranță, orice părinte ar fi făcut asta. Și, deși ne numise pe mine și pe domnul Cataliades co-executori, nu spusese nici unuia dintre noi – mă rog, nu-mi spusese mie – nici că renunțase la drepturile asupra copilului.

— Sookie, îmi dai untul? mă întrebă Amelia, și-mi puteam da seama din tonul ei că nu era prima dată când îmi adresa întrebarea.

— Bineînțeles, am spus. Vă mai pun și câte un pahar cu vin?

Refuzară amândoi.

După cină, m-am oferit să spăl vasele. Amelia acceptă oferta mea după o scurtă pauză. Ea și tatăl ei trebuiau să petreacă puțin timp singuri, chiar dacă Ameliei nu-i prea surâdea ideea.

Am spălat și am pus la loc vasele destul de calmă. Am curățat blatul de lucru și am strâns fața de masă pe care am aruncat-o în mașina de spălat de pe veranda din spate. Am mers în camera mea și am citit puțin, deși nu am fost prea atentă la ceea ce se întâmpla în pagina respectivă. În cele din urmă, am pus cartea deoparte și am scos o cutie din sertarul meu cu lenjerie. Această cutie conținea tot ceea ce recuperasem din cutia de valori a lui Hadley. Am verificat numele de pe certificatul de căsătorie. Dintr-un impuls, am sunat la informații.

— Am nevoie de numărul de telefon al lui Remy Savoy, am cerut.

— Ce oraș?

— New Orleans.

— Numărul a fost deconectat.

— Încercați Metairie.

— Nu există.

— Bine, mulțumesc.

Bineînțeles, o mulțime de oameni se mutaseră după Katrina, definitiv, în alte părți. Oamenii care supraviețuiseră uraganului nu mai aveau, în multe cazuri, nici un motiv să se mai întoarcă. Nu mai aveau unde să stea și nici vreun serviciu la care să meargă, în mult prea multe dintre cazuri.

M-am întrebat cum să dau de fostul soț al lui Hadley.

O soluție deloc inspirată își făcu loc în mintea mea. Bill Compton era un geniu al computerului. Poate reușea să dea de Remy Savoy, să afle unde era acum, să descopere dacă avea copilul cu el.

Mi-am tot plimbat ideea prin minte, ca pe o gură de vin dubios. Ținând cont de discuția pe care o avusesem cu o seară înainte, la nuntă, nu mă vedeam apropiindu-mă de Bill ca să-i cer o favoare, deși ar fi fost cel mai potrivit pentru a rezolva asta.

Un val de dor după Quinn aproape că îmi tăie genunchii. Quinn era un tip deștept și umblat, și cu siguranță ar fi avut un sfat bun pentru mine. Asta dacă îl mai vedeam vreodată.

M-am adunat. Am auzit o mașină care trăgea în zona de parcare de lângă aleea din fața casei. Tyrese Marley se întorsese după Cope. Mi-am îndreptat spatele și am ieșit din cameră, cu nelipsitul zâmbet la care apelam în astfel de situații.

Ușa din față era deschisă, iar Tyrese stătea în cadrul ei, aproape umplându-l. Era un bărbat solid. Cope se aplecă să-și sărute fiica pe obraz, iar ea acceptă fără vreo urmă de zâmbet. Bob, pisica, intră pe ușă și se așeză lângă ea. Pisica se uita în sus la tatăl Ameliei cu privirea sa fixă.

— Ai o pisică, Amelia? Credeam că urăști pisicile. Bob își întoarse privirea către Amelia. Nimeni nu se poate uita mai fix decât o pisică.

— Tată! Asta era cu ani în urmă! El e Bob. E grozav.

Amelia ridică pisica alb cu negru și o strânse la piept. Bob păru încântat și începu să toarcă.

— Hmm. Bine, te mai sun. Te rog, ai grijă. Nu-mi place să mă gândesc că ești la celălalt capăt al statului.

— E doar la câteva ore de mers cu mașina, zise Amelia, pârând brusc o adolescentă de șaptesprezece ani.

— Adevărat, zise, încercând să fie calm și încântător. Dar nu-i prea reuși. Sookie, mulțumesc pentru invitație, spuse peste umărul fiicei sale.

Marley fusese la Merlotte's ca să vadă dacă putea afla mai multe informații despre mine, am auzit limpede asta din gândurile sale. Adunase câteva frânturi. Vorbise cu Ariene, ceea ce nu era bine, și cu

actualul nostru bucătar și cu debarasatorul nostru, ceea ce era bine. Plus diverși clienți ai barului. Avea de dat un raport cam peștiș.

În momentul în care mașina se îndepărta, Amelia se prăbuși pe sofa cu ușurare.

— Slavă Cerului că a plecat, zise. Acum ai priceput ce vreau să zic?

— Da, am spus. Este un mare manipulator, nu-i așa?

— Așa a fost întotdeauna, zise. Încearcă să păstreze o relație, dar părerile noastre nu prea coincid.

— Tatăl tău te iubește.

— Așa este. Dar iubește și puterea și controlul. Asta era un fel delicat de a o spune.

— Și nu știe că ai și tu propria ta formă de putere.

— Nu crede deloc în ea, zise Amelia. O să-ți spună că e un catolic fervent, dar nu e adevărat.

— Într-un fel, asta e bine, am zis. Dacă ar fi crezut în puterea ta de a face vrăji, ar încerca să te pună să faci tot felul de lucruri pentru el. Pun pariu că pe unele dintre ele nu ai vrea să le faci.

Ar fi trebuit să-mi țin gura, dar Amelia nu se supără.

— Ai dreptate, răspunse. Nu aș vrea să-l ajut să forțeze lucrurile. E capabil să facă asta și fără ajutorul meu. Dacă m-ar lăsa în pace, aș fi foarte mulțumită, întotdeauna încercă să-mi îmbunătățească viața, în condițiile lui. Eu chiar mă descurc și singură.

— Cine era persoana care a sunat la tatăl tău în New Orleans?

Deși știam, trebuia să mă prefac.

— Parcă Fant se numea, nu? Amelia se cutremură:

— Octavia Fant este mentorul meu. Ea este motivul pentru care am plecat din New Orleans. Mi-am imaginat că sabatul meu avea să-mi facă ceva îngrozitor atunci când avea să afle de Bob. Ea este șefa sabatului. Sau a ceea ce a rămas din el. Dacă a mai rămas ceva.

— Aoleo!

— Da, nu-i de glumă. Acum va trebui să plătesc.

— Crezi că va veni aici?

— Sunt surprinsă că nu e deja aici.

În ciuda temerilor sale, Amelia fusese teribil de îngrijorată de bunăstarea mentorului ei, în urma uraganului. Făcuse eforturi uriașe să dea de această femeie, deși nu voia ca Octavia să fie cea care o găsește pe ea.

Amelia se temea să nu fie descoperită, mai ales cu Bob aflat încă sub forma lui de pisică. Mi-a mărturisit că bâlbâială ei în materie de magie transformațională va fi considerată cu atât mai gravă cu cât ea era încă în stadiul de practică, sau ceva de genul acesta. Doar cu un pas mai sus de un începător, oricum. Amelia nu a discutat despre ierarhia vrăjitoarelor.

— Nu te-ai gândit să-i ceri tatălui tău să nu spună unde ești?

— Să-i cer să facă așa ceva l-ar fi făcut atât de curios, încât mi-ar fi întors toată viața cu susul în jos ca să afle de ce am vrut asta. Nu m-am gândit niciodată că Octavia îl va suna, din moment ce știe limpede ce simt pentru el.

Ceea ce era, ca să fim delicați, oarecum contradictoriu.

— Am uitat să-ți spun ceva, își aminti brusc Amelia. Că tot vorbeam de telefoane... te-a sunat Eric.

— Când?

— Păi, aseară, înainte să ajungi acasă. Aveai atâtea noutăți când ai venit, că am uitat să-ți spun. În plus, ai spus că oricum urma să-l suni. Și eram foarte supărată că vine tatăl meu. Îmi pare rău, Sookie. Promit că data viitoare îmi notez.

Asta nu era prima dată când Amelia uitase să mă anunțe că mă căutase cineva la telefon. Nu eram fericită, dar oricum faptul era consumat, iar ziua noastră fusese destul de stresantă. Am sperat că Eric aflase ceva despre banii pe care regina mi-i datora pentru serviciile mele din Rhodes. Nu promisem încă înștiințarea de plată și nu-mi venea să o sâcâi, din moment ce fusese atât de grav rănită.

M-am dus la telefonul din camera mea să sun la Fangtasia, care ar fi trebuit să se afle în plină activitate. Clubul era deschis în fiecare noapte, în afară de luni.

— Fangtasia, un bar care mușcă, răspunse Clancy.

— Oh, grozav.

Vampirul care-mi plăcea cel mai puțin. Mi-am formulat cu mare grijă cererea:

— Clancy, sunt Sookie. Eric mi-a transmis să-l sun. A urmat un moment de tăcere. Eram gata să pun pariu că încerca să-și dea seama cum ar fi putut să-mi blocheze accesul la Eric. În cele din urmă, realizează că nu putea.

— Un moment, zise.

O pauză scurtă în care am ascultat „Strangers in the Night”. Apoi, Eric a ridicat receptorul.

— Alo? spuse.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme. Abia acum am primit mesajul tău. Mi-ai telefonat în legătură cu banii?

Câteva clipe de liniște.

— Nu, în legătură cu altceva. Vrei să ieși cu mine mâine-seară?

M-am holbat la telefon. Nu am reușit să leg un gând coerent. În cele din urmă, am spus:

— Eric, îl iubesc pe Quinn.

— Și de câtă vreme nu l-ai mai văzut?

— Din Rhodes.

— De câtă vreme nu mai ai nici o veste de la el?

— Din Rhodes.

Vocea mea era împietrită. Nu aveam chef să vorbesc cu Eric despre asta, dar sângele nostru se amestecase suficient de des încât să avem o legătură mai profundă decât îmi convenea. De fapt, detestam legătura noastră, pe care fusesem constrânși să o acceptăm. Dar când îi auzeam vocea, eram mulțumită. Când eram cu el, mă simțeam minunat, fericită. Și nu puteam face nimic în legătură cu asta.

— Sper că îmi poți acorda o seară, zise. Nu cred că te-a rezervat Quinn.

— Asta a fost o răutate.

— Quinn este rău, pentru că ți-a promis că va fi aici, iar apoi nu și-a ținut cuvântul.

Simțeam ceva întunecat în vocea lui Eric, o nuanță de furie.

— Știi ce-i cu el? am întrebat. Știi unde e? A urmat o tăcere sugestivă.

— Nu, zise Eric foarte blând. Nu știu. Dar e cineva în oraș care vrea să te întâlnească. Am promis că voi aranja asta. Aș vrea să te duc chiar eu în Shreveport.

Asta nu era chiar o întâlnire.

— Vrei să spui că e vorba de tipul acela, Jonathan? A venit la nuntă și s-a prezentat. Trebuie să mărturisesc că nu mă inspiră tipul. Nu te supăra, dacă ți-e prieten.

— Jonathan? Care Jonathan?

— Vorbesc de tipul asiatic, poate thailandez? Era aseară la nunta familiei Bellefleur. A zis că voia să mă vadă pentru că stătea în Shreveport și auzise o grămadă de lucruri despre mine. A zis că vorbise cu tine, ca un vampir cuminte, venit în vizită.

— Nu-l cunosc, zise Eric. Vocea lui era mult mai tăioasă. O să întreb aici, la Fangtasia, dacă știe cineva ceva. Și o să-i amintesc reginei de banii tăi, deși nu prea e în apele ei. Deci faci ce te-am rugat?

M-am strâmbat la telefon.

— Cred că da, am replicat. Cu cine mă întâlnesc? Și unde?

— Cu cine e încă secret, zise Eric. Cât despre unde, mergem să luăm cina la un restaurant drăguț.

Genul care cere o ținută elegant-relaxată.

— Tu nu mănânci. Ce o să faci?

— O să te prezint și o să rămân acolo cât timp ai nevoie de mine.

Un restaurant plin ar fi trebuit să fie în regulă, să reprezinte o garanție.

— Bine, am acceptat, nu foarte elegant. Ies de la muncă pe la șase sau șase și jumătate.

— Trec să te iau la șapte.

— Lasă-mă până la șapte și jumătate. Trebuie să mă schimb.

Știam că păream morocănoasă și exact așa mă și simțeam. Detestam marele secret din jurul acestei întâlniri.

— O să te simți mai bine când o să mă vezi, zise. La naiba, avea perfectă dreptate.

Capitolul 4

Mi-am verificat calendarul „Un Cuvânt pe zi” în timp ce așteptam să se încălzească placa pentru păr. Androgin. Pfui!

Din moment ce nu știam la ce restaurant mergem și nici nu știam cu cine mă voi întâlni acolo, am ales cea mai confortabilă variantă și m-am îmbrăcat cu o bluză de mătase albastru celest, de care Amelia se văita că-i este prea mare, și niște pantaloni negri, pantofi negri cu toc. Nu prea port bijuterii, așa că un lanț din aur și niște cercei mici din aur reprezentau partea decorativă. Avusesem o zi grea la serviciu, dar eram prea curioasă în legătură cu seara ce avea să urmeze pentru a mă simți obosită.

Eric a fost punctual și am simțit (surpriză) un val de plăcere când l-am văzut. Nu cred că era în întregime din cauza legăturii de sânge dintre noi. Sunt convinsă că orice femeie heterosexuală ar fi avut aceeași senzație la vederea lui Eric. Era un bărbat înalt și probabil că la vremea sa fusese considerat uriaș. Era construit pentru a mânui o sabie mare cu care să-și căsăpească adversarii. Părul blond al lui Eric se revărsa spre spate precum coama unui leu. Nu era nimic androgin la Eric, nici vreo frumusețe eterică. Era un adevărat mascul.

Eric se aplecă să mă sărute pe obraz. Am simțit căldură și siguranță. Țsta era efectul pe care-l avea Eric asupra mea, acum că ne amestecasem sângele de mai mult de trei ori. Amestecul sângelui nu fusese făcut din plăcere, ci din necesitate – cel puțin eu așa crezusem – de fiecare dată, dar prețul pe care-l plăteam nu era mic. Eram legați acum, iar când se afla pe aproape, mă simțeam absurd de fericită. Încercam să mă bucur de senzație, dar, știind că nu era ceva natural, îmi venea greu să o fac.

Cum Eric venise cu minunata sa Corvette, eram super încântată că purtam pantaloni. Să urci și să cobori decent dintr-o asemenea mașină era o procedură foarte dificilă dacă purtai rochie. Am vorbit despre nimicuri în drum spre Shreveport, dar Eric era ciudat de tăcut. Am încercat să-l trag de limbă în legătură cu Jonathan, vampirul cel misterios de la nuntă, dar Eric zise:

— Vorbim despre asta mai târziu. Nu l-ai mai văzut de atunci, nu-i așa?

— Așa-i. Ar trebui să mă aștept să-l văd din nou? Eric clătină din cap. Urmă o tăcere tensionată. Din felul în care se agăța de volan, îmi puteam da seama că Eric se pregătea să spună ceva ce n-ar fi vrut.

— Mă bucur pentru tine că André nu a supraviețuit atentatului cu bombă, zise.

Copilul cel mai drag al reginei, André, murise în atentatul cu bombă din Rhodes. Dar nu bomba îl omorâse. Quinn și cu mine știam ce se întâmplase cu adevărat: Quinn, cu o țepușă mare din lemn, îi străpunsese inima lui André în timp ce vampirul zăcea neputincios. Quinn îl omorâse pe André pentru binele meu, pentru că știa că André are pentru mine planuri care mă înspăimântau de moarte.

— Sunt sigură că regina îi va simți lipsa, am spus cu grijă.

— Regina este foarte agitată, zise. Iar vindecarea ei va dura luni întregi. Ceea ce voiam să spun...

Vocea i se pierdu. Nu prea era stilul lui Eric.

— Ce anume? am întrebat.

— Mi-ai salvat viața, zise.

M-am întors să-l privesc, dar se uita drept în față, la drum.

— Mi-ai salvat viața, mie și lui Pam. M-am foit, simțindu-mă nu prea confortabil.

— Da, bine.

Inteligent răspuns, ce să zic. Tăcerea se prelungi până când am simțit că aveam ceva de spus.

— Legătura noastră de sânge funcționează. Eric nu răspunse imediat.

— Nu ăsta a fost principalul motiv pentru care ai venit să mă trezești în ziua când hotelul a sărit în aer, zise. Dar să nu mai vorbim despre asta acum. Ai în fața ta o seară importantă.

Da, șefu, am spus impertinentă, însă doar în sinea mea.

Ajunsesem într-o zonă a orașelului Shreveport pe care nu o știam prea bine. Era categoric departe de artera comercială principală, cu care eram oarecum familiarizată. Ne aflam într-un cartier unde casele erau mari și peluzele îngrijite. Magazinele erau mici și scumpe... ceea ce distribuitorii numesc „buticuri”. Am oprit lângă un grup de astfel de magazine. Erau dispuse în formă de L, iar restaurantul

era în spatele L-ului. Se numea Les Deux Poissons⁶. Cred că se aflau vreo opt mașini parcate acolo și fiecare dintre ele reprezenta venitul meu pe un an. Am privit în jos către hainele mele, simțindu-mă brusc neliniștită.

— Nu te îngrijora, arăți minunat, zise calm Eric.

Se aplecă să-mi desfacă centura de siguranță (spre surprinderea mea), și, în timp ce revenea la locul său, mă sărută din nou, de această dată pe buze. Ochii săi albaștri ardeau pe chipul alb. Arăta ca și cum toată povestea îi stătea pe vârful limbii. Dar apoi renunță să o spună și ieși din mașină ca să o ocolească și să-mi deschidă portiera. Poate nu eram eu singura pentru care funcționa legătura de sânge, nu-i așa?

Judecând după tensiunea pe care o simțeam în el, mi-am dat seama că mi se pregătea un mare eveniment și am început să mă tem. Eric mă luă de mână în timp ce ne îndreptam spre restaurant și-și trecu absent degetele peste palma mea. Am fost surprinsă să descopăr că era o linie directă ce una palma mea cu... cu... o zonă foarte delicată.

Am intrat în hol, unde se afla o mică fântână și un paravan ce asigura intimitatea clienților. Femeia care stătea la intrare era frumoasă și neagră, cu părul tuns aproape de piele. Purta o rochie drapată cu maro și portocaliu și cele mai înalte tocure pe care le văzusem vreodată. Stătea probabil doar pe vârfurile degetelor de la picioare. M-am uitat mai atent la ea și i-am verificat tiparul mental, și am descoperit că era umană. Îi oferii lui Eric un zâmbet strălucitor și avu bunul-simț să mă includă și pe mine în acel zâmbet.

— O petrecere în doi? întrebă.

— Ne întâlnim cu cineva, zise Eric.

— Oh, domnul...

— Da.

— Pe aici, vă rog.

Zâmbetul ei fu înlocuit de o expresie care exprima oarecare invidie, se întoarse și păși grațioasă în interiorul restaurantului. Eric făcu un gest ca să-mi indice să o urmez. Interiorul era destul de întunecat, iar pe mesele acoperite cu fețe de masă albe ca neaua și cu șervețele savant împăturite, pâlpâiau lumânări.

Ochii mei stăteau lipiți de spatele femeii, astfel încât atunci când ea se opri nu mi-am dat seama că ajunsese la masa unde aveam să stăm. Se dădu într-o parte. Așezat în fața mea, stătea bărbatul minunat care fusese la nuntă cu două seri în urmă.

Femeia se răsuci pe tocurele înalte și atinse spătarul scaunului aflat în dreapta bărbatului, ca să-mi indice că ar trebui să mă așez acolo, după care ne anunță că ospătarul nostru va veni imediat. Bărbatul se ridică să-mi țină scaunul. Am privit spre Eric. Îmi răspunse printr-o înclinare încurajatoare a capului. M-am strecurat în fața scaunului, iar bărbatul mi l-a împins ușor înainte într-o sincronizare perfectă.

Eric nu se așeză. Voiam să-mi explice ce se întâmpla, dar el nu spuse nimic. Părea aproape trist.

Bărbatul cel frumos mă privea pătrunzător.

— Copilă, zise ca să-mi atragă atenția.

Apoi își dădu spre spate părul auriu, lung și fin. Niciunul dintre ceilalți clienți nu era așezat astfel încât să poată vedea ceea ce îmi arăta mie.

Avea urechile ascuțite. Deci era zână.

Mai cunoșteam două zâne. Dar acestea evitau prin orice mijloace vampirii, pentru că mirosul zânelor este la fel de atrăgător pentru un vampir cum este mierea pentru urs. Așa cum spusese un vampir dotat cu un simț olfactiv deosebit, și eu aveam ceva sânge de zână.

— Bine, am zis, ca să-și dea seama că observasem urechile.

— Sookie, el este Niall Brigant, spuse Eric. Pronunță numele „Nye-all”. O să-ți povestească mai multe la cină. Eu o să fiu afară, dacă ai nevoie de mine.

Salută zâna cu o înclinare a capului și apoi dispăru.

L-am urmărit pe Eric plecând și am fost cuprinsă de un val de teamă. Apoi am simțit o mână

deasupra mâinii mele. M-am întors și am întâlnit privirea zânei.

— Așa cum a spus și el, numele meu este Niall. Vocea îi era ușoară, asexuată, adâncă. Avea ochii verzi, cel mai profund verde pe care vi-l puteți imagina, în lumina pâlpâitoare a lumânărilor, culoarea nu prea mai conta, ceea ce se remarcă era profunzimea. Mâna sa deasupra mâinii mele era ușoară ca o pană, dar foarte caldă.

— Cine ești? am întrebat, și prin asta nu-i ceream să-și mai spună o dată numele.

— Sunt străbunicul tău, zise Niall Brigant.

— Oh, rahat, am spus și mi-am acoperit gura cu mâna. Scuze, eu doar... Am clătinat din cap.

Străbunic?

Am repetat încercând să mă obișnuiesc cu ideea. Niall Brigant încuviință cu o clipire delicată. La un bărbat adevărat gestul ar fi părut efeminat, dar nu și în cazul lui Niall.

O mulțime de copii din zona mea le spun bunicilor „tataie”. Aș fi vrut tare mult să-i văd reacția la așa ceva. Ideea asta mă ajută să-mi câștig stăpânirea de sine.

— Te rog, explică-mi, am spus foarte politicos. Chelnerul apără să ne ia comanda pentru băuturi și să ne spună care sunt ofertele zilei. Niall comandă o sticlă de vin și-i spuse că vom lua somon. Nu mă întrebă ce vreau. Arogant.

Tânărul încuviință cu mișcări viguroase ale capului.

— Grozavă alegere, zise.

Era vârcolac și, deși m-aș fi așteptat să arate oarecare curiozitate în legătură cu Niall (care, în fond, era o creatură supranaturală pe care nu o întâlneai prea des), se părea că eu îl interesez mai tare. Am pus asta pe seama tinereții lui și a sânilor mei.

Vedeți, se întâmplă ceva cu adevărat ciudat legat de întâlnirea cu autoproclamata mea rudă: nu m-am îndoit de adevărul spuselor sale. Acesta era adevăratul meu străbunic, iar această informație s-a așezat la locul potrivit, ca o piesă dintr-un puzzle.

— O să-ți povestesc totul despre asta, zise Niall. Foarte încet, transmițându-și intenția, se aplecă să mă sărute pe obraz. Gura și ochii i se ridară în timp ce mușchii i se mișcară când mă sărută. Rețeaua fină de riduri nu-i răpea cu nimic din frumusețe; era ca o mătase veche sau ca o pictură crăpată, dar realizată de un mare artist din trecut.

Asta era o noapte bună să fiu sărutată.

— Pe când eram încă tânăr, acum cinci sau șase sute de ani, obișnuiam să rătăcesc prin lumea oamenilor, începu Niall. Și, din când în când, așa cum se întâmplă cu orice bărbat, vedeam câte o femeie care mi se părea atrăgătoare.

Am privit puțin înjur, asta ca să nu mă holbez la el fără încetare, și am observat ceva ciudat: nimeni în afara chelnerului nostru nu se uita la noi. Vreau să zic nici măcar vreo privire întâmplătoare. Și nici un creier din încăpere nu ne remarcă prezența. Străbunicul meu se opri în timp ce eu făceam asta, și-și reluă povestea când eu am terminat evaluarea situației.

— Într-o zi, am văzut o astfel de femeie în pădure, se numea Einin. A crezut că sunt un înger.

Rămase tăcut un moment.

— Era delicioasă, zise. Era plină de viață și fericită și simplă.

Privirea lui Niall era fixată pe fața mea. M-am întrebat dacă avea impresia că sunt ca Einin: simplă.

— Eram destul de tânăr încât să fiu infatuat, destul de tânăr încât să fiu în stare să ignor inevitabilul sfârșit al relației noastre, când ea îmbătrânea și eu nu. Dar Einin a rămas însărcinată, ceea ce a fost un șoc. Zânele și oamenii nu zămislesc decât rareori. Einin dădu naștere unor gemeni, ceea ce se întâmplă destul de frecvent la noi. Einin și amândoi băieții supraviețuiră nașterii, lucru care în acele vremuri nu era nici pe departe o certitudine. Fiului cel mare i-a pus numele Fintan. Cel de-al doilea se numea Dermot.

Chelnerul ne aduse vinul, iar eu am fost smulsă din vraja pe care vocea lui Niall o coborâse asupra mea. Era ca și cum aș fi stat lângă un foc de tabără, în pădure, ascultând o legendă străveche și apoi, buf! Ne aflam într-un restaurant modern din Shreveport, Louisiana, iar în jurul nostru se aflau oameni care habar nu aveau despre ce era vorba. Am ridicat automat paharul și am luat o înghițitură. Simțeam că am dreptul.

— Fintan cel-pe-jumătate-zână era bunicul tău patern, Sookie, rosti Niall.

— Nu, știu cine era bunicul meu.

Vocea îmi tremura puțin, am observat, dar era încă liniștită.

— Bunicul meu era Mitchell Stackhouse și s-a căsătorit cu Adele Hale. Tatăl meu era Corbett Hale Stackhouse, iar el și mama mea au murit luați de o viitură, când eu eram mică. Apoi am fost crescută de bunica mea, Adele.

Deși îmi amintisem de vampirul din Mississippi care-mi spusese că descoperise o urmă de sânge de zână în venele mele și chiar credeam că acesta este străbunicul meu, pur și simplu nu am putut să-mi adaptez imaginea la familia mea, cea pe care o aveam în minte.

— Cum era bunica ta? mă întrebă Niall.

— M-a crescut, deși nu era obligată să facă asta, am răspuns. Ne-a luat pe Jason și pe mine la ea acasă și s-a străduit din greu să ne crească așa cum se cuvine. Ne-a învățat totul. Ne iubea. A avut doi copii și i-a îngropat pe amândoi, și asta probabil că aproape a omorât-o, dar ea trebuia să fie puternică pentru noi.

— Era frumoasă în tinerețe, zise Niall.

Privirea ochilor săi verzi zăbovi pe fața mea ca și cum ar fi încercat să găsească ceva din frumusețea acesteia în nepoata ei.

— Bănuiesc, am spus nesigură. Nu prea te gândești la bunica ta în sensul acesta, căutându-i frumusețea fizică, vreau să zic, cel puțin nu în mod normal.

— Am văzut-o după ce Fintan a lăsat-o însărcinată, zise Niall. Era minunată. Soțul ei îi spusese că nu-i poate dăruii copii. Avusese oreion la momentul nepotrivit. Asta e o boală, nu-i așa?

Am dat din cap în semn de aprobare.

— S-a întâlnit cu Fintan într-o zi când bătea un covor agățat pe o sârmă în spatele casei unde locuiești tu acum. El i-a cerut un pahar cu apă. S-a îndrăgostit de ea într-o clipă. Ea își dorea atât de mult copii, iar el i-a promis că-i poate oferi.

— Ai spus că relațiile dintre zâne și oameni nu sunt prea fertile.

— Dar Fintan era doar pe jumătate zână. Și știa deja că poate lăsa însărcinată o femeie. Niall făcu o ușoară strâmbătură din gură. Prima femeie pe care a iubit-o a murit la naștere, dar bunica ta și fiul său au fost mult mai norocoși, iar apoi, doi ani mai târziu, a reușit să ducă la bun sfârșit și sarcina din care s-a născut fiica lui Fintan.

— A violat-o, am spus, aproape sperând că așa a fost.

Bunica mea fusese cea mai cinstită femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Nu mi-o puteam imagina înșelând pe cineva, mai ales că promisesese în fața lui Dumnezeu că-i va fi credincioasă bunicului meu.

— Nu, nu a făcut asta. Ea își dorea copii, deși nu voia să-și înșele soțul. Lui Fintan nu-i păsa de sentimentele celor din jur și o dorea cu disperare, continuă Niall. Dar nu a fost niciodată violent. Nu ar fi violat-o. Oricum, fiul meu putea convinge orice femeie să facă orice, chiar și ceva ce era împotriva moralei sale. Iar dacă ea era frumoasă, la fel era și el.

Am încercat să-mi imaginez femeia care trebuie să fi fost în bunica pe care o știam. Și nu am reușit.

— Cum era tatăl tău, nepotul meu? întrebă Niall.

— Era un bărbat frumos, am zis. Era un om muncitor, un tată bun.

Niall zâmbi ușor.

— Ce simțea mama ta față de el?

Această întrebare îmi răni amintirile plăcute pe care le aveam cu tatăl meu.

— Ea, ea... Îi era cu adevărat devotată. Poate în detrimentul copiilor ei.

— Era obsedată?

Tonul lui Niall nu era unul de judecată, ci afirmativ, ca și cum ar fi știut deja răspunsul meu.

— Foarte posesivă, am recunoscut. Deși aveam doar șapte ani când au murit, chiar și atunci îmi dădusem seama de asta. Cred că am considerat că așa era normal. Ea voia cu adevărat să-i ofere lui toată atenția ei. Uneori, Jason și cu mine îi stăteam în drum. Și era foarte geloasă, îmi amintesc.

Am încercat să par amuzată, ca și cum gelozia mamei mele față de tata era o glumă încântătoare.

— Era partea de zână din el care o atrăgea atât de tare, explică Niall. Așa se întâmplă cu unii oameni. A văzut supranaturalul din el și asta a fermecat-o. Spune-mi, a fost o mamă bună?

— A încercat din greu, am șoptit.

A încercat. Mama mea știa teoretic ce înseamnă să fii o mamă bună. Știa cum se comportă o mamă bună cu copiii ei. Se străduia să parcurgă toți pașii. Dar toată dragostea ei adevărată fusese păstrată pentru tatăl meu, care se simțise tulburat de intensitatea pasiunii ei. Acum, ca adult, îmi dădeam seama de asta. Pe când eram copil, mă simțisem doar confuză și rănită.

Vârcolacul cu păr roșu aduse salata și o puse în fața noastră. Voia să ne întrebe dacă mai dorim ceva, dar era prea speriat. Simțise atmosfera care domnea la masă.

— De ce te-ai hotărât acum să te întâlnești cu mine? l-am întrebat. De când știi de mine?

Mi-am așezat șervetul în poală și am rămas cu furculița în mână. Ar trebui să iau o înghițitură. Risipa nu făcea parte din educația mea. Educație săvârșită de bunica mea. Care făcuse sex cu un bărbat care era pe jumătate zână (care rătăcea prin curte ca un câine vagabond). Destul sex într-o perioadă lungă de timp, astfel încât să rezulte doi copii.

— Mă crezi sau nu, am știut de familia ta în ultimii șaiszeci de ani. Dar fiul meu, Fintan, mi-a interzis să mă întâlnesc cu oricare dintre voi.

Băgă cu grijă o bucată de roșie în gură, o ținu acolo, se gândi la ea, o mestecă. Mânca așa cum aș face eu dacă aș merge într-un restaurant cu specific nicaraguan sau indian.

— Ce s-a schimbat acum? am întrebat, dar mi-am dat seama imediat. Așadar, fiul tău e mort.

— Da, zise, și puse jos furculița. Fintan e mort. În fond, era pe jumătate om. Și a trăit șapte sute de ani.

Trebuia oare să-mi exprim o părere în legătură cu asta? Eram atât de apatică, de parcă Niall îmi injectase novocaină în centrul emoțional. Ar fi trebuit probabil să întreb cum, cum a murit bunicul, dar nu mă puteam hotărî să o fac.

— Așadar, te-ai decis să vii să-mi spui asta. De ce? Eram mândră de cât de calmă reușisem să par.

— Sunt bătrân, chiar și pentru cei de felul meu. Mi-ar plăcea să te cunosc. Nu pot să răscumpăr felul în care viața ți-a fost modelată de moștenirea pe care ți-a oferit-o Fintan. Dar voi încerca să-ți fac viața mai ușoară, dacă-mi dai voie.

— Poți să mă scapi de telepatie? am întrebat imediat.

O speranță nebună, amestecată cu teamă, mă încălzi ca o rază de soare.

— Mă întrebi dacă pot elimina ceva ce face parte din celulele ființei tale, zise Niall. Nu, nu pot face asta.

M-am prăbușit în scaunul meu.

— M-am gândit să-ntreb, am zis, luptându-mă cu lacrimile. Mi se împlinesc trei dorințe sau asta e valabil doar în cazul geniilor?

Niall se uită la mine fără nici o urmă de umor.

— N-ai vrea să dai peste un geniu, zise. Iar eu nu sunt ceva pe seama căruia să te amuzi. Sunt un prinț.

— Scuze, am spus. Mi-e cam greu să mă obișnuiesc cu toate astea... străbunicule.

Nu mi-i aminteam pe străbunicii mei umani. Bunicii mei – da, cred că unul dintre ei nu fusese cu adevărat bunicul meu – niciunul dintre ei nu a arătat sau nu s-a comportat în vreun fel precum această creatură. Bunicul meu, Stackhouse, a murit în urmă cu șaisprezece ani, iar părinții mamei mele au murit înainte ca eu să devin adolescentă. Așa că o cunoscusem pe bunica mea, Adele, mai bine decât pe oricare dintre ceilalți, de fapt, mai bine decât îmi cunoscusem părinții adevărați.

— Spune-mi, cum de Eric a devenit intermediar pentru tine? În fond, ești o zână. Vampirii înnebunesc când simt o zână.

De fapt, majoritatea vampirilor își pierd controlul când sunt în preajma zânelor. Doar un vampir foarte disciplinat se poate abține când în raza mirosului său se află o zână. Nașa mea, zâna Claudine, avea oroare să se afle în preajma sugătorilor de sânge.

— Îmi pot suprima esența, explică Niall. Mă pot vedea, dar nu mă pot mirosi. Este o magie foarte bună. Pot să-i împiedic pe oameni și să mă remarce, așa cum ai băgat de seamă.

Felul în care a spus asta mi-a dat de înțeles nu numai că e foarte în vârstă și foarte puternic, dar și foarte mândru.

— Tu ai trimis-o pe Claudine la mine?

— Da, sper că ți-a fost de folos. Doar oamenii care au și sânge de zână pot avea o astfel de relație

cu o zână adevărată. Știam că ai nevoie de ea.

— Oh, da, mi-a salvat viața, am recunoscut. E minunată. M-a dus chiar și la shopping. Toate zânele sunt la fel de drăguțe precum Claudine, sau la fel de frumoase ca fratele ei?

Claude, stripper, și acum antreprenor, era pe cât de frumos putea fi un bărbat, și avea personalitatea unui dovleac narcisist.

— Draga mea, zise Niall, în ochii oamenilor toți suntem foarte frumoși; dar anumite zâne pot fi și foarte rele, într-adevăr.

Acum venea partea neplăcută. Aveam impresia că descoperirea unui străbunic care era zână pursânge se presupunea că ar trebui să fie o veste bună din punctul de vedere al lui Niall – dar asta era doar vârful aisbergului. Acum urmau veștile proaste.

— Ai rămas nedescoperită atâta vreme, explică Niall, în parte pentru că asta își dorea Fintan.

— Dar m-a supravegheat?

Aproape că am simțit cum mi se încălzește sufletul auzind asta.

— Fiul meu avea remușcări pentru faptul că doi copii fuseseră condamnați la o existență nemeritată – adică nici acceptați, nici respinși – prin care trecuse și el în calitate de zână... care nu era chiar zână. Mi-e teamă că ceilalți din neamul nostru nu au fost chiar drăguți cu el. Privirea străbunicului meu era calmă. Am făcut tot ce am putut ca să-l apăr, dar nu a fost suficient. Fintan a descoperit că nu era suficient de uman ca să treacă drept om, cel puțin nu pentru mult timp.

— Nu arăți așa în mod normal? am întrebat foarte curioasă.

— Nu.

Și, pentru o fracțiune de secundă, am văzut o lumină aproape orbitoare, cu Niall în mijlocul ei, frumos și perfect. Nu e de mirare că Einin a crezut că e un înger.

— Claudine mi-a spus că se străduiește să ajungă sus, am zis. Ce înseamnă asta?

Mă pierdeam pur și simplu în această conversație. M-am simțit ca și cum aș fi fost pusă la podea de toate aceste informații și luptam să mă repun emoțional pe picioare. Nu prea-mi ieșea.

— Nu ar fi trebuit să-ți spună asta, răspunse Niall. Cântări bine argumentele înainte să continue.

— Terianthropii sunt ființe umane cu o schimbare genetică, vampirii sunt ființe umane moarte, transformate în altceva, dar zânele au doar forma de bază în comun cu oamenii. Sunt multe feluri de zâne – de la cele grotești, precum goblinii, la cele minunate, ca noi.

Spuse asta fără să se gândească la sine în mod special.

— Există îngeri?

— Îngerii sunt deja o altă formă, una care a suportat o transformare aproape completă, fizică și morală. Poate să dureze sute de ani să ajungi înger.

Biata Claudine.

— Hai să schimbăm subiectul, zise Niall. Vreau să știu totul despre tine. Fiul meu m-a ținut departe de mătușa și de tatăl său, și mai apoi de copiii lor. Moartea sa a survenit prea târziu ca să mai apuc să o cunosc pe verișoara ta, Hadley. Dar acum te pot vedea și atinge pe tine.

Ceea ce, coincidență, Niall tocmai făcea într-un fel care nu era chiar uman: mâna sa nu o ținea pe a mea, era așezată pe umărul meu, sau pe spate. Nu acesta era felul în care interacționau oamenii, dar nu mă deranja. Nu eram atât de speriată pe cât aș fi putut să fiu, deoarece observasem că și Claudine era foarte sensibilă la atingeri. Din moment ce nu puteam simți vibrații telepatice de la zâne, un contact atât de intens era suportabil. Cu o ființă umană obișnuită, aș fi fost bombardată cu gânduri, din moment ce atingerea îmi creștea sensibilitatea la contactul telepativ.

— Fintan mai avea și alți copii sau nepoți? am întrebat.

Ar fi fost frumos să mai am și alte rude.

— O să vorbim despre asta mai târziu, zise Niall, ceea ce îmi atrase atenția imediat. Acum, că ne cunoaștem puțin, spune-mi ce pot face pentru tine.

— De ce ar trebui neapărat să faci ceva pentru mine? am zis.

Avusesem doar conversația despre genii. Nu voiam să o iau de la capăt.

— Pot să-mi dau seama că ai avut o viață dificilă. Acum, că am voie să te văd, dă-mi voie să te ajut cumva.

— Mi-ai trimis-o pe Claudine. Îmi e de mare ajutor, am repetat.

Fără ajutorul celui de-al șaselea simț al meu îmi era greu să înțeleg starea mentală și emoțională a străbunicului meu. Îl plângea pe fiul său? Care fusese cu adevărat relația lor? Se gândise Fintan că ne va face un bine tuturor ținându-l pe tatăl său departe de familia Stackhouse în toți acești ani? Era Niall periculos, sau avea intenții rele față de mine? Ar fi putut să-mi facă ceva rău de la depărtare fără să se mai deranjeze să ne întâlnim și să plătească pentru o cină scumpă?

— Nu vrei să-mi dai mai multe explicații, nu-i așa? Niall clătină din cap, părul său măturându-i umerii ca un mănunchi de fire de aur și argint de o incredibilă finețe.

Îmi veni o idee.

— Îl poți găsi pe prietenul meu? am întrebat plină de speranță.

— Ai pe cineva? În afara vampirului?

— Eric nu e partenerul meu, dar, din moment ce am primit din sângele lui de câteva ori, iar el dintr-al meu...

— De asta te-am abordat prin intermediul lui. Vă unește o legătură.

— Da.

— Îl cunosc pe Eric Northman de multă vreme. M-am gândit că vei accepta dacă te roagă el. Am greșit?

Am fost uimită de această solicitare.

— Nu, domnule, am spus. Nu cred că aș fi venit dacă nu mi-ar fi spus că e în regulă. Nu m-ar fi adus dacă nu ar fi avut încredere în tine... Cel puțin, nu cred.

— Vrei să-l omor? Să rupem legătura?

— Nu! am exclamat, devenind agitată în sensul rău. Nu!

Câțiva oameni ne aruncară pentru prima dată o privire, auzind agitația din vocea mea, și asta în ciuda magiei „nu te uita” a străbunicului meu.

— Celălalt prieten, zise Niall și luă o înghițitură de somon. Cine este și când a dispărut?

— Quinn, vârcolac-tigru, am zis. A dispărut de la explozia din Rhodes. A fost rănit, dar l-am văzut după aceea.

— Am auzit despre Piramidă, zise Niall. Ai fost acolo?

I-am povestit despre asta, iar proaspăt descoperitul meu străbunic ascultă cu o plăcută imparțialitate. Nu se arătă nici oripilat, nici încântat, și nu simți milă pentru mine. Chiar îmi plăcea asta.

În timp ce vorbeam, am avut șansa să-mi adun sentimentele.

— Știi ceva? am zis într-o pauză a conversației. Nu-l căuta pe Quinn. Știe unde sunt și i-am oferit un număr. În mai multe sensuri decât ți-ai putea închipui, m-am gândit supărată. O să apară atunci când o să simtă el că e bine, cred. Sau nu.

— Dar asta mă lasă fără nici un cadou pentru tine, insistă străbunicul meu.

— Oferă-mi un cec în alb, am spus zâmbind, iar apoi a trebuit să-i explic expresia. Ceva o să apară. O să... Pot să vorbesc despre tine? Cu prietenii mei? am întrebat. Nu, cred că nu.

Nu mă vedeam spunându-i prietenei mele, Tara, că aveam un străbunic nou, care era zână. Amelia ar fi fost mai înțeleghătoare.

— Vreau ca relația noastră să rămână un secret, zise. Sunt atât de bucuros că te cunosc în cele din urmă, și vreau să te cunosc mai bine. Își puse mâna pe obrazul meu. Dar am inamici puternici și nu vreau să le treacă prin minte să te rănească pentru a-mi face mie rău.

Am fost de acord. Înțelegeam. Dar era cam demoralizant să ai o rudă nou-nouță și să-ți fie interzis să vorbești despre ea. Mâna lui Niall se desprinse de fața mea, pentru a se îndrepta spre mâna mea.

— Și cu Jason cum rămâne? am întrebat. O să vorbești și cu el?

— Jason, zise, pe fața sa putându-se citi dezgustul. Cumva scânteia esențială a trecut pe lângă Jason. Știu că e făcut din același material ca și tine, dar în el prezența sângelui de zână s-a făcut simțită doar în capacitatea lui de a atrage iubite, ceea ce, la urma urmei, nu înseamnă cine știe ce pentru o carte de vizită. Nu ar înțelege și nu ar aprecia legătura noastră.

Tonul străbunicului fu destul de arogant când spuse asta. Am dat să spun ceva în apărarea lui Jason, dar apoi mi-am ținut gura. Trebuia să recunosc în adâncul sufletului că Niall avea aproape sigur dreptate. Jason ar fi cerut tot felul de lucruri și nu și-ar fi ținut gura.

— Cât de des vei fi prin preajmă? am întrebat în loc de ce intenționasem inițial, încercând să par cât

mai relaxată.

Eram conștientă de exprimarea mea stângace, dar nu știam cum altfel să creez un cadru pentru această relație nouă și ciudată.

— O să încerc să te vizitez, așa cum ar face orice altă rudă, răspunse.

M-am străduit din greu să-mi imaginez asta. Niall și cu mine mâncând la Hamburger Palace? Împărțind o strană la biserică, duminica? Nu prea cred.

— Simt că sunt o mulțime de lucruri pe care nu mi le dezvălui, am zis nepoliticoasă.

— Atunci vom avea despre ce vorbi data viitoare, spuse, și îmi făcu cu ochiul verde ca marea.

Mda, asta era neașteptat. Îmi întinse o carte de vizită, un alt lucru pe care nu-l anticipasem. Scria doar Niall Brigant, cu un număr de telefon dedesubt.

— Poți să mă suni pe numărul ăsta oricând. Îți va răspunde cineva.

— Mulțumesc, am zis. Cred că-mi știi numărul de telefon.

A dat din cap în semn de aprobare. Am crezut că se pregătea să plece, dar mai zăbovi. Părea la fel de puțin doritor să plece ca și mine.

— Așadar, am început dregându-mi vocea. Ce faci toată ziua?

Nu vă pot spune cât de ciudat și de plăcut era să fiu alături de un membru al familiei. Îl aveam doar pe Jason și nu-mi era chiar un frate apropiat, genul căruia să-i povestești totul. Puteai conta pe el la nevoie, dar să pierdem vremea împreună? Asta nu avea să se întâmple niciodată.

Străbunicul meu mi-a răspuns la întrebare, dar când am încercat să-mi amintesc ce mi-a spus, nu am reușit prea multe. Cred că a făcut o chestie din aia secretă. Mi-a povestit că deține ceva acțiuni într-o bancă sau două, o companie care face mobilă de grădină și – iar asta mi s-a părut deosebit de ciudat – o companie care creează și testează medicamente. M-am uitat la el cu îndoială.

— Medicamente pentru oameni? am întrebat ca să fiu sigură că am înțeles.

— Da. În cea mai mare parte, răspunse. Dar câțiva dintre chimiști fac lucruri special pentru noi.

— Pentru zâne?

Încuviință, iar părul său fin ca mătasea de porumb îi căzu în jurul feței urmând mișcarea capului.

— Există atâta fier acum, zise. Nu știu dacă-ți dai seama că suntem foarte sensibili la fier? Și dacă am purta mănuși tot timpul, am fi destul de ciudați în lumea de azi.

Am privit la mâna sa dreaptă, cum stătea peste a mea pe fața albă de masă. Mi-am retras degetele și i-am atins pielea. Se simțea ciudat de catifelată.

— E ca o mănușă invizibilă, am constatat.

— Exact, aprobă el. Este unul dintre produsele lor. Dar destul despre mine.

Chiar când devenea mai interesant, m-am gândit. Dar îmi puteam da seama că străbunicul meu n-avea nici un motiv încă să-mi încredințeze toate secretele sale.

Niall m-a întrebat despre slujba pe care o aveam, despre șeful meu, și despre rutina mea zilnică, așa cum ar face un străbunic real. Deși era clar că nu-i surâdea ideea unei strănepoate care muncește, partea cu barul nu păru să-l deranjeze. Așa cum am spus, Niall nu era ușor de citit. Gândurile sale îi aparțineau doar lui; dar am observat că, din când în când, se oprea din vorbit.

În cele din urmă, cina s-a terminat și mi-am aruncat o privire către ceas, uimită de câte ore trecuseră. Trebuia să plec. Munceam a doua zi. Mi-am cerut scuze că trebuie să-l părăsesc, mulțumindu-i străbunicului meu (încă mă ia cu tremurat când mă gândesc la el în calitatea asta) pentru masă și, ezitând, m-am aplecat să-l sărut pe obraz în timp ce mă săruta și el. Păru să-și țină respirația cât l-am sărutat eu și i-am simțit pielea catifelată și lucioasă, ca o prună mătăsoasă, sub buzele mele. Deși putea arăta ca un om, nu simțeau tot asta când îl atingeai.

S-a ridicat când am plecat, dar a rămas la masă, să se ocupe de notă, am presupus. Am ieșit fără să rețin nimic din ceea ce ochii mei au văzut pe drum. Eric mă aștepta în parcare. Băuse niște Sângeadevărat în timp ce mă aștepta, și citea în mașină, care era parcată sub un felinar.

Mă simțeam extenuată.

Nu am realizat cât de stresantă fusese cina mea cu Niall până când nu am ieșit de sub influența lui. Deși stătusem așezată pe un scaun confortabil întreaga cină, eram obosită ca și cum am fi stat de vorbă în timp ce alergam.

Niall fusese capabil să-și mascheze mirosul de zână față de Eric în restaurant, dar am văzut din

tremurul nărilor lui Eric că mirosul îmbătător se lipise de mine. Ochii lui Eric se închiseră de plăcere și chiar se linse ostentativ pe buze. M-am simțit ca un cotlet la limita razei de acțiune a unui câine flămând.

— Termină! m-am răstit la el. Nu aveam nici un chef.

Cu un efort uriaș, Eric încercă să se stăpânească.

— Când miroși așa, zise, aș vrea să ți-o trag și să te mușc și să mă frec de tine.

Asta era destul de sugestiv exprimat și n-o să neg că n-am avut o secundă (împărțită între plăcere și teamă) în care mi-am imaginat o astfel de activitate. Dar aveam lucruri mai importante la care să mă gândesc.

— Abține-te, i-am replicat. Ce știi despre zâne? În afară de ce gust au?

Eric se uită la mine cu o privire ceva mai limpede.

— Sunt minunate, bărbați sau femei. Incredibil de dure și feroce. Nu sunt nemuritoare, dar trăiesc foarte mult, dacă nu pătesc ceva. Poți să le omori cu ajutorul fierului, de exemplu. Mai sunt și alte feluri în care poți să le termini, dar e dificil. Le place să stea mai mult între ele. Le plac zonele cu climă temperată. Nu știu ce mănâncă sau beau când sunt între ele. Gustă din alimentele altor culturi; am văzut chiar și o zână gustând sânge. Au despre ele însele o părere mult mai bună decât ar trebui. Când își dau cuvântul, și-l țin întotdeauna.

Se gândi o clipă, după care continuă:

— Au puteri magice deosebite. Nu toate fac același lucru. Și sunt magice. Magia este esența lor. Nu au divinități în afara rasei lor, deoarece deseori au fost confundate cu unele. De fapt, unele dintre ele au luat atributele unei divinități.

M-am uitat mirată la el.

— Ce vrei să spui?

— Păi, nu că ar fi sfinte, zise Eric. Vreau să spun că zânele care locuiesc în păduri se identifică cu acestea atât de tare, încât să le faci rău unora înseamnă să le faci rău și celorlalte. Așa că numărul lor a scăzut foarte mult. Evident, vampirii nu se vor amesteca în politica zânelor și în supraviețuirea lor... pur și simplu pentru că ne sunt irezistibile.

Nu m-am gândit niciodată să o întreb pe Claudine despre toate astea. În primul rând, pentru că nu-i plăcea să vorbească despre ce înseamnă să fii zână, și când apărea din senin, asta se întâmpla de obicei când aveam necazuri și atunci era foarte preocupată de situația mea. În al doilea rând, îmi imaginam că mai există doar o mână de zâne în lume, dar Eric îmi spunea că odinioară erau la fel de multe zâne cât erau și vampiri, deși rasa zânelor se afla în declin.

Prin contrast, numărul vampirilor – cel puțin în America – era categoric în creștere. Existau trei proiecte de lege care-și croiau drum prin Congres și care aveau ca subiect imigrarea vampirilor. America avea reputația (alături de Canada, Japonia, Norvegia, Suedia, Anglia și Germania) unei țări care tratase Marea Revelație cu un calm relativ.

În seara Marii Revelații, care fusese pregătită cu deosebită grijă, vampirii din lumea întreagă apăruseră la televiziune, radio, în persoană, în funcție de cel mai bun mijloc de comunicare dintr-o anumită zonă, pentru a anunța populației umane: „Salut! Noi chiar existăm. Dar nu reprezentăm un pericol pentru voi! Noul sânge sintetic descoperit de japonezi ne satisface pe deplin necesitățile nutriționale.”

Cei șase ani au constituit o lungă perioadă de studiu.

În seara asta, am îmbogățit cu multe date depozitul meu de informații despre supranatural.

— Deci vampirii dețin supremația, am concluzionat.

— Nu suntem în război, zise Eric. Nu ne-am mai războit de secole.

— Așadar, în trecut, vampirii și zânele s-au luptat unu cu alții? Adică, lupte pe bune?

— Da, zise Eric. Și dacă ar începe din nou, primul pe care l-aș elimina ar fi Niall.

— De ce?

— Este foarte puternic în lumea zânelor. Are puteri magice deosebite. Dacă e sincer în dorința lui de a te lua sub aripa sa protectoare, ești în același timp și foarte norocoasă și foarte ghinionistă.

Eric porni mașina și ieși din parcare. Nu îl văzusem pe Niall ieșind din restaurant. Poate că se evaporase din sala de mese. Sper că a achitat nota mai întâi.

— Cred că va trebui să te rog să-mi explici asta, am zis.

Dar aveam impresia că nu voiam cu adevărat să aflu răspunsul.

— Odinioară erau mii de zâne în Statele Unite, începu Eric. Acum sunt doar câteva sute. Dar cele care au rămas sunt supraviețuitori foarte determinați. Și nu toți aceștia sunt prieteni ai prințului.

— Oh, bun. Mai aveam nevoie de un grup de ființe supranaturale care să nu mă placă, am bombănit.

Am condus prin noapte în liniște, pe drumul ce ducea către autostrada interstată și apoi spre est, către Bon Temps. Eric păru foarte îngândurat. Și eu aveam destule la care să mă gândesc; mai multe decât aflasem la cină, asta era sigur.

Am descoperit că, în ansamblu, mă simțeam precaută, dar fericită. Era grozav să ai un fel de străbunic... Întârziat. Niall părea sincer nerăbdător să stabilească o relație cu mine. Mai aveam o mulțime de întrebări de pus, dar puteau aștepta până ne cunoșteam mai bine unul pe celălalt.

Mașina lui Eric putea merge al naibii de repede, iar vampirul nu respecta limita legală de viteză pe autostrada interstată. Nu am fost extrem de surprinsă când am văzut luminile intermitente din spatele nostru.

Eram surprinsă doar că o mașină de poliție putea prinde din urmă bolidul lui Eric.

— Hopa, am spus, iar Eric înjură într-o limbă care probabil nu mai fusese rostită cu voce tare de secole.

Dar în ziua de azi, chiar și șeriful Districtului 5 trebuia să asculte de legile umane sau cel puțin trebuia să se prefacă. Eric opri la marginea drumului.

— Cu o plăcuță de înmatriculare pe care scrie BLDSKR⁷ la ce te aștepți? am întrebat, amuzându-mă fără jenă.

Am văzut forma întunecată a polițistului ieșind din mașina oprită în spatele nostru, ținând ceva în mână – clipboard, lanternă?

Am privit mai cu atenție. Mi-am întins antenele. O masă de agresiune și frică rezona în urechea mea interioară.

— Vârcolac! Ceva nu e în regulă, am spus, iar mâna cea mare a lui Eric mă împinse jos, la podea, unde aș fi fost mai adăpostită dacă m-aș fi aflat într-o altfel de mașină și nu un Corvette.

Atunci polițistul se apropie de geamul mașinii și încercă să mă împuște.

Capitolul 5

ERIC se întoarse astfel încât să acopere fereastra și să nu-l lase pe trăgător să țintească în interiorul mașinii și se trezi nimerit în gât. Pentru un moment oribil, Eric căzu pe spate în scaun, fără nici o expresie pe chip și cu sânge întunecat curgându-i șiroaie pe pielea albă. Am țipat, ca și cum țipătul m-ar fi putut proteja, iar arma se îndreptă spre mine în timp ce atacatorul se aplecă în mașină ca să poată ținti fără să fie incomodat de trupul lui Eric.

Dar a fost un prost că s-a gândit să acționeze așa. Mâna lui Eric se încheșta pe brațul bărbatului, iar vampirul începu să strângă. „Polițistul” se porni să strige și el, încercând inutil să se lupte cu Eric cu mâna goală. Arma căzu pe mine. Am avut noroc că nu s-a descărcat în cădere. Nu știu prea multe despre pistoale, dar asta era mare și arăta periculos; m-am îndreptat și l-am țintit pe cel care încercase să mă împuște.

Îngheță pe loc, pe jumătate înăuntru și jumătate în afara mașinii. Eric îi rupsese deja mâna. Prostul ar fi trebuit să se teamă mai mult de vampirul care-l ținea, decât de chelnerița care abia știa să tragă cu arma, dar pistolul avea totuși parte de toată atenția lui.

Eram sigură că aș fi aflat dacă patrulele rutiere ar fi decis să împuște vitezomanii în loc să le dea amenzi.

— Cine ești? am întrebat și cred că nimeni nu mă putea învinui dacă vocea mea nu era foarte calmă. Cine te-a trimis?

— Ei mi-au spus, icni vârcolacul.

Acum, că aveam timp să observ amănuntele, mi-am putut da seama că nu purta o uniformă completă a poliției rutiere. Haina avea culoarea potrivită, iar pălăria era cea corectă, dar pantalonii nu erau de la costumul de uniformă.

— Care ei? am întrebat.

Dinții lui Eric se înfipseră în umărul vârcolacului, în ciuda răni, Eric îl trăgea în mașină pe falsul polițist, centimetru cu centimetru. Mi se părea cinstit ca Eric să primească niște sânge din moment ce pierduse atât de mult din al său. Asasinul începu să plângă.

— Nu-l lăsa să mă transforme în vampir, îmi ceru cu disperare.

— Ai fi al naibii de norocos, am spus, nu pentru că aș fi crezut cu adevărat că era al naibii de bine să fii vampir, ci pentru că eram sigură că Eric avea ceva mult mai rău în minte.

Am ieșit din mașină pentru că nu avea nici un rost să încerc să-l conving pe Eric să-i dea drumul vârcolacului. Oricum nu m-ar fi ascultat, cu pofta de sânge pe care o avea. Legătura mea cu Eric era factorul crucial în această decizie. Eram fericită că se bucura bând sângele de care avea nevoie. Eram furioasă că cineva încercase să-l rănească. Din moment ce amândouă aceste sentimente nu s-ar fi regăsit în mod normal în paleta mea emoțională, știam cărei cauze se datorau.

În plus, interiorul mașinii devenise neplăcut de aglomerat cu mine, Eric și mare parte din atacator.

În mod miraculos, nu a trecut nici o mașină cât timp m-am deplasat eu de-a lungul drumului către mașina atacatorului nostru, care (deja nu mai reprezenta o surpriză) s-a dovedit a fi o simplă mașină albă, cu sirene atașate ilegal. Am stins farurile și, apăsând și deconectând fiecare fir și buton pe care le-am putut găsi, am reușit să opresc și semnalele luminoase. Eric stinsese farurile mașinii sale cu câteva clipe înainte de întâlnire. Am privit rapid în interiorul mașinii albe, dar nu am văzut nici un plic alb pe care să scrie „Revelații despre cine m-a angajat, în caz că voi fi prins”. Aveam nevoie de un indiciu. Ar fi trebuit cel puțin să existe un număr de telefon pe un petic de hârtie, un număr de telefon pe al cărui proprietar să-l pot găsi într-un anuar. Dacă aș fi știut cum să fac acest lucru... la naiba! Am pornit înapoi spre mașina lui Eric, observând la lumina farurilor unei camionete că pe geamul șoferului nu mai ieșea nici o pereche de picioare, ceea ce făcea ca mașina să arate mult mai puțin suspectă. Dar trebuia să plecăm de aici.

M-am uitat în Corvette și era goală. Singura dovadă a ceea ce se întâmplase era o pată de sânge pe scaunul lui Eric și am scos un șervețel din geantă, am scuipat pe el și am frecat pata de sânge uscat. O soluție nu prea elegantă, dar practică.

Brusc, Eric apărură lângă mine și a trebuit să-mi înăbuș un strigăt. Era încă excitat de atacul neașteptat și mă împinse pe lateralul mașinii, ținându-mi capul în poziția corectă pentru un sărut. Am simțit un val de plăcere și am fost foarte aproape să spun: „La naiba, ia-mă acum, vikingule uriaș.” Nu era numai legătura de sânge care mă îndemna să accept oferta sa tacită, ci și amintirea faptului că Eric era minunat în pat. Dar m-am gândit la Quinn și m-am dezlipit de gura lui Eric cu un mare efort.

Pentru o clipă, nu am crezut că avea să-mi dea drumul, dar o făcu.

— Lasă-mă să văd, am zis cu voce tremurată, și i-am dat la o parte gulerul cămășii ca să mă uit la rana făcută de glonț.

Eric aproape se vindecase, dar, bineînțeles, cămașa îi era pătată de sânge.

— Ce-a fost asta? mă întrebă. Era vreun dușman de-al tău?

— Habar nu am.

— A tras în tine, zise Eric, ca și cum eu aș fi fost un pic mai înceată la minte. Pe tine te voia prima.

— Dar dacă acționa așa doar ca să-ți producă ție un rău? Dacă voia să dea vina pe tine pentru moartea mea?

Eram atât de sătulă să fiu obiectul unor comploturi, încât aveam bănuiala că voiam să-l conving pe Eric că el e de fapt ținta. O altă idee îmi trecu prin minte și m-am agățat de ea.

— Dar cum ne-au găsit?

— Cineva care știa că ne întoarcem la Bon Temps în seara asta, zise Eric. Cineva care știa în ce mașină sunt.

— Nu ar putea fi Niall, am zis, și apoi m-am gândit de două ori la scriperea de loialitate față de nou-nouțul autoproclamat străbunic.

În fond, ar fi putut să mintă tot timpul cât am stat la masă. De unde să știu eu? Nu puteam intra în

mintea sa. Ignoranța era un sentiment ciudat.

Dar nu credeam că Niall mințise.

— Nici eu nu cred că a fost zâna, zise Eric. Dar mai bine vorbim despre asta pe drum. Asta nu e un loc bun în care să mai pierdem vremea.

Avea dreptate cu asta. Nu știam unde pusese cadavrul și mi-am dat seama că nici nu-mi păsa. În urmă cu un an, m-ar fi dat peste cap să las în urmă un cadavru în timp ce noi goneam pe autostradă. Acum, eram doar fericită că el era cel ce zăcea în pădure și nu eu.

Eram un creștin îngrozitor, dar un supraviețuitor decent.

În timp ce mergeam prin întuneric, am cântărit prăpastia ce se căsca în fața mea, așteptând să fac un pas în plus. M-am simțit trasă în toate direcțiile. Mi se părea tot mai greu să execut doar ceea ce era corect, când ceea ce părea mai rapid era cu mult mai acceptabil. Haide, îmi transmise necruțător creierul meu, chiar nu înțelesesem că frumosul Quinn mă părăsise? Nu ar fi luat legătura cu mine dacă ar fi considerat că formăm un cuplu? Nu avusesem întotdeauna o slăbiciune pentru Eric, care făcea dragoste ca un tren care năvălește într-un tunel? Nu aveam toate dovezile că Eric mă putea apăra mai bine decât oricine altcineva?

Cu greu mi-am putut aduna suficientă energie ca să mă declar șocată de aceste gânduri.

Dacă te afli în situația de a te gândi pe cine să alegi drept iubit doar pentru capacitatea acestuia de a te apăra, ești destul de aproape să selectezi un partener pentru că ți se pare că are trăsături demne de a fi transmise generațiilor următoare. Și dacă ar fi existat vreo posibilitate să am un copil cu Eric (deși gândul mă făcu să mă cutremur), el ar fi fost în capul listei, o listă pe care nici nu știam că o fac. M-am imaginat ca pe o femelă păun uitându-se după masculul păun cu cea mai frumoasă coadă, sau ca pe o lupoaică așteptând ca liderul haitei (cel mai puternic, cel mai deștept, cel mai curajos) să se împerecheze cu ea.

Bine, m-am oprit. Eram o ființă umană. Am încercat să fiu o femeie bună. Trebuia să-l găsesc pe Quinn pentru că îi făcusem o promisiune. Oarecum.

Nu, gata, fără ambiguități!

— La ce te gândești, Sookie? întrebă Eric din întuneric. Gândurile îți trec prea repede pe chip pentru a le putea urmări.

Faptul că mă putea vedea – nu numai pe întuneric, ci în timp ce se presupunea că trebuie să fie atent la drum – era exasperant și înfricoșător. Iar ca o dovadă a superiorității mele, femeia peșterii din interiorul meu zise:

— Eric, pur și simplu, du-mă acasă. Sunt supraîncărcată emoțional.

Nu mai spuse nimic. Poate era înțelept sau poate vindecarea era dureroasă.

— Trebuie să mai vorbim despre asta, zise când intră pe drumul ce ducea la casa mea.

Parcă în fața casei, întorcându-se spre mine cât putea de mult în mașina strâmtă.

— Sookie, sunt rănit. Pot să...

Se aplecă spre mine, trecându-și degetele peste gâtul meu. La simpla idee, corpul mă trăda. Un freamăt începu de jos, și asta era greșit. O persoană nu ar trebui să fie încântată la ideea de a fi mușcată. Asta era rău, nu-i așa? Am strâns pumnii atât de tare, încât unghiile mi-au pătruns în palmă.

Acum, că-l puteam vedea mai bine, acum, că interiorul mașinii era luminat de strălucirea aspră a luminii de siguranță, mi-am dat seama că Eric era chiar mai palid decât de obicei. În timp ce-l priveam, glonțele începu să iasă din rană, iar el se lăsă pe spate în scaun, cu ochii închiși. Milimetru cu milimetru, glonțul fu împins afară și căzu în mâna mea. Mi-am amintit cum Eric m-a pus cândva să-i scot un glonț din braț. Ha! Ce ticălos fusese. Glonțul ar fi ieșit de la sine. Indignarea mă trezi la realitate.

— Cred că ajungi până acasă, am spus, deși simțeam nevoia aproape irezistibilă de-a mă apleca spre el pentru a-i oferi gâtul sau încheietura mâinii.

Am strâns din dinți și am ieșit din mașină.

— Te poți opri la Merlotte's și să iei niște sânge la sticlă, dacă ai nevoie.

— Ai o inimă de piatră, zise Eric, dar nu păru cu adevărat supărat sau afectat.

— Așa este, am zis și i-am zâmbit. Ai grijă, m-ai auzit?

— Bineînțeles, zise. Și nu opresc nici pentru toată poliția.

Am făcut un efort să intru în casă fără să privesc înapoi. Când am intrat pe ușă și am închis-o în urma mea, m-am simțit brusc ușurată. Slavă Cerului! M-am întrebat dacă aveam să mă întorc la fiecare pas care mă ducea mai departe de el. Chestia asta cu legătura de sânge era cu adevărat enervantă. Dacă nu aveam grijă și nu eram atentă, aveam să fac ceva ce puteam regreta.

— Sunt doar o femeie, ascultă-mi strigătul! am zis.

— Aoleu, ce-a declanșat asta? întrebă Amelia, iar eu am tresărit.

Venea pe hol din bucătărie, în cămașă de noapte, cu halatul asortat, de culoarea piersicii, cu dantelă crem. Toate lucrurile Ameliei erau drăguțe. Nu critica niciodată gusturile celorlalți în materie de cumpărături, dar nici nu purta nimic de la Wal-Mart.

— Am avut o seară dificilă, am zis.

Am privit în jos spre hainele mele. Am zărit doar o pată mică de sânge pe albastrul bluzei de mătase. Trebuia să o pun la înmuiat.

— Cum au mers lucrurile pe aici?

— M-a sunat Octavia, zise Amelia și, deși încerca să-și păstreze vocea calmă, am simțit valurile de anxietate care veneau dinspre ea.

— Mentorul tău.

Nu eram în cel mai bun moment al meu.

— Da, unicul.

Se aplecă să-l ia în brațe pe Bob, care părea întotdeauna să fie prin preajmă dacă Amelia era supărată. Îl ținu la piept și-și îngropa fața în blana lui.

— A aflat, bineînțeles. Chiar și după Katrina și după toate schimbările care au avut loc în viața ei, a trebuit să scoată la iveală greșeala. (Așa o numea Amelia: greșeala.)

— Mă întreb cum o numește Bob, am comentat. Amelia privi către mine peste capul lui Bob și mi-am dat seama imediat că am spus un lucru lipsit de tact.

— Scuze, am zis. Nu gândeam. Dar poate nu e foarte realist să te gândești că poți scăpa din asta fără să dai socoteală, nu-i așa?

— Ai dreptate, zise.

Nu părea prea încântată că aveam dreptate, dar cel puțin recunoscuse.

— Am greșit, continuă ea. Am încercat ceva ce nu ar fi trebuit, iar Bob a plătit prețul.

Uau, când Amelia se hotăra să se confeseze, dădea tot ce avea.

— Va trebui să-mi primesc pedeapsa, zise. Poate îmi vor lua dreptul de a practica magia pentru un an. Poate mai mult.

— Oh, asta pare dur, am replicat.

În mintea mea, mentorul ei doar o certa pe Amelia în fața unor magicieni și vrăjitori și ce-or mai fi, apoi aceștia îl transformau pe Bob înapoi. Bob avea să o ierte imediat pe Amelia și să-i spună că o iubește. Din moment ce el o ierta, și restul audienței făcea la fel, iar Amelia și Bob veneau la mine acasă și trăiau împreună, o bună bucată de timp. (Nu eram prea hotărâtă asupra duratei.)

— Asta este cea mai blândă pedeapsă cu putință, explică Amelia.

— Oh.

— Nu vrei să știi restul sentințelor posibile. Avea dreptate. Nu voiam.

— Ei, în ce aventură misterioasă te-a dus Eric? întrebă Amelia.

Amelia nu ar fi putut informa pe nimeni despre destinația și traseul nostru; nu știa unde mergeam.

— Ah, a vrut să mă ducă la un restaurant nou în Shreveport. Avea un nume francezesc. A fost destul de drăguț.

— Așadar, a fost un fel de întâlnire?

Mi-am dat seama că se întreba ce loc ocupa Quinn în relația mea cu Eric.

— Oh, nu, nu o întâlnire, am spus neconvingătoare chiar și pentru mine. Nici un fel de acțiune de tipul băiat-fată. Doar, știi tu, am ieșit în oraș.

Ne-am sărutat. Am fost împușcați.

— E un tip arătos, într-adevăr, zise Amelia.

— Da, nu există nici o îndoială. Am întâlnit ceva tipi arătoși. Îți amintești de Claude?

Îi arătasem Ameliei posterul care venise prin poștă cu două săptămâni în urmă, o prezentare a

copertei pentru romanul de dragoste pentru care pozasem cu Claude. Fusese impresionată – ce femeie nu ar fi fost?

— Ah, am mers să-l văd pe Claude într-un număr de striptease, săptămâna trecută.

Amelia nu mă putea privi în ochi.

— Și nu m-ai luat și pe mine!

Claude era o persoană dezagreabilă, mai ales în comparație cu sora lui, Claudine, dar era năucitor de frumos. Se afla în stratosfera Brad Pitt în ceea ce privește frumusețea masculină. Bineînțeles era homosexual. N-ați fi pus pariu?

— Te-ai dus când eu eram la muncă?

— M-am gândit că nu o să fii de acord să mă duc, zise, lăsând capul în jos. Adică, pentru că ești prietenă cu sora lui. Am fost cu Tara. JB era la muncă. Ești furioasă pe mine?

— Nu. Nu-mi pasă.

Prietena mea, Tara, era proprietara unui magazin de haine, iar proaspătul ei soț lucra la centrul de gimnastică pentru femei. Mi-ar plăcea să-l văd pe Claude în plină desfășurare.

— Cred că se simțea bine, zise. Nu există nimeni care să-l iubească mai mult pe Claude decât Claude, nu-i așa? Așadar, cu toate aceste femei care se uitau la el și-l admirau. Nu iubește femeile dar, cu siguranță, îi place să fie admirat.

— Adevărat. Hai să mergem și noi o dată împreună să-l vedem.

— Bine, zise, și mi-am putut da seama că era din nou destul de veselă. Acum, spune-mi ce ai comandat la noul restaurant ritos.

Așa că i-am spus. Dar, în tot acest timp, mi-am dorit să nu trebuiască să păstrez tăcerea asupra străbunicului. Voiam atât de tare să-i spun Ameliei despre Niall: cum arăta, ce spusese, că aveam în spate o întreagă istorie pe care nu o știusem. Și îmi va trebui ceva vreme să procesez prin ce trecuse bunica mea, să schimb imaginea pe care o aveam despre ea în lumina faptelor pe care le aflasem. Și trebuia să reanalizez amintirile neplăcute pe care le aveam despre mama mea. Dragostea pentru tatăl meu o lovise în plin și i-a făcut copii pentru că-l iubea. Doar ca să descopere că nu voia să-l împartă cu ei, mai ales cu mine, o altă femeie. Cel puțin asta era noua perspectivă.

— Au mai fost ceva lucruri, am spus căscând de să-mi rup fălcile.

Era foarte târziu.

— Dar acum trebuie să mă duc la culcare. Am primit vreun telefon sau altceva?

— A sunat vârcolacul ăla din Shreveport. Voia să vorbească cu tine și i-am spus că ai ieșit în oraș și că ar trebui să te sune pe mobil. M-a întrebat dacă poate da de tine, dar i-am spus că nu știam unde ești.

— Alcide, am zis. Mă întreb ce voia. M-am gândit că o să-l sun mâine.

— Și a sunat și o fată. A spus că a fost chelneriță la Merlotte's și că v-ați văzut aseară la nuntă.

— Tanya?

— Da, așa o chema.

— Ce voia?

— Nu știu. A zis că o să sune mâine sau o să vă vedeți la bar.

— Rahat. Sper că Sam nu a angajat-o ca să țină locul cuiva sau alte chestii din astea.

— Credeam că eu sunt cea chemată când e nevoie.

— Da, cu condiția să nu-și dea careva demisia. Te avertizez, Sam o place.

— Tu, nu?

— Este o ticăloasă trădătoare.

— La naiba, spune-mi ce crezi.

— Fără glumă, Amelia, a acceptat o slujbă la Merlotte's doar ca să mă poată spiona pentru familia Pelt.

— Oh, ea este. Bine, nu o să te mai spioneze. O să iau măsură.

Ăsta era un gând și mai înspăimântător decât să lucrez cu Tanya. Amelia era o vrăjitoare puternică și talentată, să nu mă înțelegeți greșit, dar era de asemenea tentată și să încerce lucruri peste nivelul ei de experiență. Dovada vie o reprezenta Bob.

— Stai întâi de vorbă cu mine, te rog, am spus, iar Amelia păru surprinsă.

— Păi, bine, zise. Acum, mă duc în pat.

Porni în sus pe scări, cu Bob în brațe, iar eu m-am dus în mica mea baie ca să mă demachiez și să-mi pun cămașa de noapte. Amelia nu a observat petele de sânge de pe bluză și am pus-o în chiuvetă să se înmoaie.

Ce mai zi fusese! Am petrecut un timp cu Eric, care mereu îmi amintea că eram legată de el, și am găsit o rudă în viață, deși nu una umană. Am aflat o mulțime de lucruri despre familia mea, cele mai multe dintre ele neplăcute. Am mâncat într-un restaurant la modă, deși abia îmi aminteam ce comandaserăm. Și, în cele din urmă, se trăsesse cu un pistol în mine.

Când m-am târât în pat, mi-am spus rugăciunile, încercând să-l pun pe Quinn în capul listei. M-am gândit că încântarea de a descoperi un străbunic mă va ține trează în noaptea aceea, dar somnul mă cuprinse chiar când îi ceream lui Dumnezeu să mă ajute să găsesc calea prin mlaștina morală a faptului că luasem parte la o crimă.

Capitolul 6

A doua zi dimineață, cu o oră înainte să vreau să mă scol, se auzi o bătaie în ușa de la intrare. Am auzit-o doar pentru că Bob intrase în camera mea și sărise pe pat, unde nu ar fi trebuit să se afle, așezându-se la spatele meu, în timp ce eu stăteam culcată pe o parte. Torcea zgomotos și m-am întins să-l scarpin după urechi, îmi plăceau pisicile. Asta nu mă oprea să-mi placă și câinii, iar singurul lucru care mă împiedica să-mi iau un câțel era faptul că eram atât de mult plecată. Terry Bellefleur îmi oferise un pui de câine, dar ezitasem până îi dăduse pe toți. M-am întrebat dacă lui Bob i-ar plăcea să-i țină companie o pisică. Ar fi devenit Amelia geloasă dacă aș fi adus o pisică? Nu mi-am putut reține un zâmbet, după care m-am așezat mai confortabil în pat.

Dar nu eram cu adevărat adormită și am auzit bătaia.

Am bombănit câte ceva despre persoana de la ușă și mi-am luat papucii, mi-am îmbrăcat minusculul halat de bumbac albastru. Dimineața era cam răcoroasă, amintindu-mi că, în ciuda zilelor blânde și însorite, ne aflam în octombrie. Existau sărbători de Halloween⁸ când era prea cald chiar și pentru un pulover, și sărbători de Halloween când trebuia să porți un pardesiu ușor când te duceai la colindat.

Am privit pe vizor și am văzut o femeie neagră, în vârstă, cu o aură de păr alb. Avea pielea deschisă la culoare și trăsăturile înguste și ascuțite: nas, buze, ochi. Era dată cu un ruj ciclamen și purta o salopetă galbenă. Dar nu părea înarmată sau periculoasă. Asta nu făcea decât să demonstreze cât de înșelătoare poate fi prima impresie. Am deschis ușa.

— Tânără domnișoară, sunt aici ca să o văd pe Amelia Broadway, mă informă femeia într-o engleză cu o pronunție foarte clară.

— Vă rog, intrați, am spus, pentru că era o femeie în vârstă, iar eu fusesem educată să fiu politicoasă cu persoanele în vârstă. Luați loc, am invitat-o, arătându-i canapeaua. Mă duc sus după Amelia.

Am observat că nu-și ceruse scuze pentru că mă deranjase din pat sau pentru că apăruse neanunțată. Am urcat scările cu sentimentul că Amelia nu avea să se bucure de mesaj.

Urcam atât de rar la etaj, încât am fost surprinsă să observ cât de drăguț îl făcuse Amelia să arate. Din moment ce dormitoarele de sus avuseseră în ele doar un minim de mobilă, îl transformase pe cel din dreapta, cel mai mare, în dormitorul ei. Cel din stânga devenise salon. În ele se aflau televizorul, un fotoliu, un divan, un mic birou pentru computer și computerul, precum și o plantă sau două. Dormitorul, care cred că fusese construit pentru o generație a familiei Stackhouse care avusese trei băieți, unul după altul, avea doar un dulap mic, dar Amelia a cumpărat stendere pe roți pentru haine, de undeva de pe internet, și le-a asamblat cu îndemânare. Apoi a cumpărat un paravan cu trei panouri la o licitație, l-a vopsit și l-a așezat în fața stenderelor ca să le camufleze. Cuvertura strălucitoare și vechea masă pe care o revopsise ca să o folosească pe post de măsuță de machiaj adăugau un plus de culoare care ieșea în evidență în contrast cu pereții albi. Și în tot acest decor minunat, trăia o

vrăjitoare jalnică.

Amelia stătea rezemată în pat, cu părul său scurt adunat în forme ciudate.

— Pe cine am auzit jos? întrebă în șoaptă.

— O femeie neagră, cu pielea deschisă la culoare. Ceva dur în atitudinea ei. Îți spune ceva?

— Oh, Doamne! exclamă Amelia, trase adânc aer în piept și se prăbuși pe spate pe cele o duzină sau cam așa ceva de perne. E Octavia.

— Păi, vino jos și discută cu ea. Eu n-o pot ține de vorbă.

Amelia mârâi la mine, dar acceptă inevitabilul. Se dădu jos din pat și-și scoase cămașa de noapte. Își puse un sutien, o pereche de chiloți, niște jeansi, și trase un pulover dintr-un sertar.

Am mers jos ca să-i spun Octaviei Fant că Amelia cobora imediat. Amelia trebuia să treacă pe lângă ea ca să ajungă la baie, din moment ce erau singurele scări, dar cel puțin îi puteam netezi calea.

— Pot să vă ofer niște cafea? am întrebat. Femeia mai în vârstă era ocupată să privească în jur cu ochii săi căprui strălucitori.

— Dacă ai ceai, aș vrea o cană, zise Octavia Fant.

— Da, doamnă, avem, am spus, ușurată că Amelia insistase să-l cumpărăm.

Nu aveam nici o idee ce fel de ceai era și speram să fie la pliculeț, pentru că nu făcusem în viața mea un ceai.

— Bine, zise, și asta a fost tot.

— Amelia o să coboare imediat, am spus, încercând să mă gândesc la un fel amabil de a adăuga: Și o să trebuiască să treacă valvârtej prin cameră ca să facă pipi și să se spele pe dinți, așa că fă-te că n-o vezi.

Am abandonat însă această cauză pierdută și am fugit în bucătărie.

Am luat ceaiul Ameliei de pe unul din rafturile care-i aparțineau, și, în timp ce apa fierbea, am scos două cești cu farfurii și le-am pus pe o tavă. Am adăugat zaharnița și un vas mic cu lapte și două lingurițe. Șervețele! m-am gândit, și mi-am dorit să fi avut unele din pânză în locul celor obișnuite, din hârtie. (Asta era felul în care Octavia mă făcea să mă simt, fără să folosească vreun pic de magie asupra mea.) Am auzit apa curgând în baia de pe hol chiar când puneam o mână de fursecuri pe o farfurie și o așezam pe tavă. Nu aveam flori sau vreo vază drăguță, ceea ce ar fi fost singurul lucru pe care l-aș mai fi putut adăuga. Am luat tava și am pornit încet pe hol, spre sufragerie.

Am pus tava jos pe măsuța de cafea, în fața doamnei Fant. Privi în sus către mine cu ochii săi pătrunzători și-mi făcu un semn de mulțumire din cap. Mi-am dat seama că nu-i puteam citi mintea. Mă abținusem, așteptând să-mi fie cât mai la îndemână, dar ea știa cum să mă blocheze. Nu am întâlnit nici o ființă umană care să poată face asta. Pentru o secundă, m-am simțit aproape iritată. Apoi mi-am amintit cine și ce era și m-am cărat din cameră ca să-mi fac patul și să folosesc baia mea. Am trecut pe lângă Amelia în hol, iar ea îmi aruncă o privire speriată.

Scuze, Amelia, am zis în gând, în timp ce închideam ușa dormitorului. Ești pe cont propriu acum.

Nu trebuia să merg la muncă până seara, așa că mi-am pus o pereche de jeansi vechi și un tricou cu Fangtasia (Barul care mușcă). Pam mi-l dăduse când barul începuse să le vândă. Mi-am vârat picioarele într-o pereche de Crocs⁹ și am intrat în bucătărie să-mi pregătesc băutura mea, cafeaua. Mi-am prăjit niște pâine și am luat ziarul pe care-l înhățasem când am răspuns la ușă. Scoțând elasticul care-l ținea rulat, am aruncat o privire primei pagini. Consiliul școlar a avut o întâlnire, filiala locală a Wal-Mart a făcut o donație generoasă pentru programul after-school al Clubului Băieți și Fete, iar legislativul statal a votat pentru recunoașterea căsătoriilor între vampiri și oameni. Măi, măi. Nimeni nu a crezut că această propunere legislativă va fi acceptată.

Am deschis ziarul ca să citesc anunțurile mortuare. Mai întâi pe cele locale – nimeni cunoscut, grozav. Apoi, pe cele din regiune – oh, nu!

Maria-Star Cooper era titlul. Anunțul spunea doar atât: „Maria-Star Cooper, 25 de ani, rezidentă în Shreveport, a murit pe neașteptate la ea acasă. În urma lui Cooper, fotografă, rămân mama și tatăl ei, Matthew și Stella Cooper of Minden, și trei frați. Nu s-au stabilit detaliile ceremoniei.”

Brusc, mi s-a tăiat respirația și am căzut pe spate în scaun cu sentimentul că nu pot să cred așa ceva.

Maria-Star și cu mine nu fuseserăm chiar prietene, dar îmi era destul de simpatică, iar ea și Alcide Herveaux, o figură importantă în haita de vârcolaci din Shreveport, ieșeau împreună de luni bune. Bietul Alcide! Prima lui iubită avusese o moarte violentă, iar acum asta.

Telefonul sună, iar eu am sărit și l-am apucat cu sentimentul teribil că urmează un dezastru.

— Alo? am spus precaută, ca și cum telefonul m-ar fi putut mușca.

— Sookie, zise Alcide.

Avea o voce gravă, care acum era plină de lacrimi.

— Îmi pare atât de rău, am spus. Acum am citit ziarul.

Nu mai era nimic altceva de spus. Acum știam de ce sunase cu o seară în urmă.

— A fost omorâtă, zise Alcide.

— Oh, Doamne!

— Sookie, asta a fost doar începutul. Este posibil ca Furnan să fie și pe urmele tale, vreau să fii atentă.

— Prea târziu, am spus după un moment ce mi-a fost necesar pentru a digera această veste îngrozitoare. Cineva a încercat să mă omoare seara trecută.

Alcide dădu telefonul la o parte și urlă. Să auzi asta în miezul zilei, la telefon... Chiar și așa era înspăimântător.

Necazurile din haita din Shreveport se tot înmulțeau în ultima vreme. Chiar și eu, care nu aveam nimic de-a face cu politica vârcolacilor, aflasem asta. Patrick Furnan, liderul haitei Colț Lung, își primise funcția ucigându-l în luptă pe tatăl lui Alcide. Victoria fusese legală – mă rog, după legea vârcolacilor – dar existaseră și câteva manevre nu chiar atât de legale în timpul înfruntării. Alcide – puternic, tânăr, prosper și ranchiunos – fusese mereu o amenințare pentru Furnan, cel puțin în mintea acestuia.

Subiectul rămânea sensibil, din moment ce vârcolacii reprezentau un secret pentru populația umană, nu se aflau la vedere ca vampirii. Ziua în care populația de teriantropi va ieși la iveală se apropia, și cu pași repezi, îi auzisem tot timpul vorbind despre asta. Dar nu se întâmplase încă și nu era bine dacă primul lucru pe care-l descopereau oamenii despre vârcolaci erau cadavrele care apăreau peste tot.

— Cineva va veni imediat la tine acasă, zise Alcide.

— Categorie, nu. Trebuie să merg la muncă în seara asta și am atât de puțin de-a face cu chestia asta încât sunt sigură că nu vor încerca din nou. Dar trebuie să aflu cum de tipul a știut cum și unde să mă găsească.

— Spune-i Amandei circumstanțele atacului, zise Alcide cu vocea plină de furie, iar apoi la telefon veni Amanda.

Greu de crezut că atunci când am văzut-o la nuntă fuseserăm amândouă atât de vesele.

— Povestește-mi, rosti sec, și am știut că nu e timp de comentarii.

I-am relatat povestea pe cât de concis am putut (lăsând pe dinafară numele lui Eric și al lui Niall, și multe alte detalii), iar ea rămase tăcută câteva secunde după ce eu am terminat de vorbit.

— Din moment ce a fost eliminat, înseamnă că avem unul mai puțin pentru care să ne facem griji, zise, cu un ton pur și simplu ușurat. Aș vrea să fi știut cine e.

— Scuze, am spus puțin ironică. Mă gândeam la arma lui, nu la cartea de identitate. Cum puteți purta un război când sunteți atât de puțini?

Haita din Shreveport nu avea mai mult de treizeci de membri.

— Întăriri din alte teritorii.

— De ce ar face cineva asta?

De ce să te alături unui război care nu e al tău? Care era scopul pentru care să pierzi propriii oameni când era vorba de disputele unei alte haite?

— Ai parte de unele beneficii dacă ai sprijinit echipa învingătoare, zise Amanda. Auzi, vrăjitoarea aia mai locuiește la tine?

— Da.

— Atunci poți face ceva ca să ne ajuți.

— Bine, am zis, deși nu-mi aminteam să mă fi oferit. Despre ce e vorba?

— Trebuie să o întrebi pe prietena ta dacă mergând la apartamentul Mariei-Star ar fi posibil să aibă

o viziune a ceea ce s-a întâmplat acolo. Vrem să vedem ce vâcolaci au fost implicați.

— E posibil, dar nu știu dacă o va face.

— Întreab-o acum, te rog.

— Ăă... stai că te sun eu înapoi. Are pe cineva în vizită.

Înainte să mă întorc în sufragerie, am dat un telefon. Nu voiam să las mesajul ăsta pe robotul de la Fangtasia, care nu era încă deschis, așa că am sunat pe mobilul lui Pam, ceva ce nu mai făcusem până acum. În timp ce suna, m-am trezit întrebându-mă dacă își luase mobilul în sicriu cu ea. Era o chestie ciudată chiar și să ți-o imaginezi. Nu știam dacă Pam chiar dormea într-un sicriu sau nu, dar dacă o făcea... m-am cutremurat. Bineînțeles, intră mesageria vocală, și am spus:

— Pam, am aflat motivul pentru care Eric și cu mine am fost atacați ieri-noapte, sau cel puțin așa cred. E pe cale să înceapă un război al vâcolacilor, și cred că eu am fost ținta. Cineva ne-a trădat lui Patrick Furnan. Și eu nu am spus nimănui unde mergeam.

Ăsta era un aspect pe care Eric și cu mine fuseserăm prea afectați ca să-l discutăm cu o seară înainte. Cum de aflase cineva, oricine, unde eram aseară? Că ne întorceam din Shreveport.

Amelia și Octavia erau în mijlocul unei discuții, dar niciuna dintre ele nu părea supărată sau furioasă, așa cum mă temusem.

— Scuzați-mă că vă deranjez, am spus, și două perechi de ochi se întoarseră către mine.

Ai Octaviei erau căprui, ai Ameliei de un albastru strălucitor, dar în acest moment ambele perechi erau ciudat de asemănătoare.

— Da?

Octavia era clar cea care domina situația.

Orice vrăjitoare care valora ceva știa despre vâcolaci. Am rezumat problemele războiului vâcolacilor în câteva fraze, le-am povestit despre atacul din noaptea trecută, de pe autostradă, și le-am transmis cererea Amandei.

— Asta e ceva în care ar trebui să te implici, Amelia? întrebă Octavia, din vocea ei înțelegându-se clar că era un singur răspuns pe care Amelia ar fi trebuit să-l dea.

— Oh, cred că da, zise Amelia. Zâmbi. Nu se poate să se tragă în colega mea. O să o ajut pe Amanda.

Octavia nu ar fi putut arăta mai șocată mei dacă Amelia ar fi scuipat semințe de pepene pe pantalonii ei.

— Amelia! Încerci lucruri dincolo de posibilitățile tale! Asta te va băga în necazuri mari! Iată ce i-ai făcut bietului Bob Jessup.

Oh, Doamne, nu o cunoșteam pe Amelia de multă vreme, dar știam deja că asta nu era o metodă bună ca să faci așa cum vrei tu. Dacă Amelia era mândră de ceva, astea erau abilitățile ei vrăjitorești. Să-i pui la îndoială experiența era un mod sigur de a o enerva. Pe de altă parte, Bob era o ratare majoră.

— Îl poți schimba la loc? am întrebat-o pe vrăjitoarea mai în vârstă.

Octavia îmi aruncă o privire tăioasă.

— Bineînțeles, zise.

— Atunci, de ce nu o faci și să terminăm cu asta? am zis.

Octavia păru foarte uimită și știam că nu ar fi trebuit să-i arunc asta în față așa din scurt. Pe de altă parte, dacă voia să-i arate Ameliei că magia ei e mult mai puternică, asta era șansa ei. Bob, pisica, stătea în poala Ameliei, arătând relaxat. Octavia băgă mâna în buzunar și scoase o cutie de medicamente plină cu ceva ce părea a fi marijuana; dar cred că orice iarbă uscată arată cam la fel, iar eu nu am avut treabă cu așa ceva, deci nu mă pot pronunța. Oricum, Octavia luă puțin praf din chestia asta verde uscată și se întinse ca să-l presare pe blana animalului. Bob nu păru să fie deranjat.

Fața Ameliei stătea nemișcată în timp ce o urmărea pe Octavia făcând vraja, care părea să însemne niște latină, câteva mișcări, și iarba menționată anterior. În cele din urmă, Octavia emise ceea ce părea a fi echivalentul ezoteric al formulei „Abracadabra!” și arătă spre piscică.

Nu se întâmplă nimic.

Octavia repetă fraza cu și mai multă forță. Din nou arătă cu degetul.

Și tot fără nici un rezultat.

— Știți ce cred? am zis.

Nimeni nu părea să vrea să știe, dar eram la mine acasă.

— Mă întreb dacă nu cumva Bob a fost dintotdeauna pisică și, dintr-un motiv oarecare, temporar a fost om. De asta nu-l poți schimba înapoi. Poate acum e în forma lui adevărată.

— Asta e ridicol, îmi aruncă vrăjitoarea în vârstă. Era oarecum iritată de greșeala ei. Amelia încerca din răspuț să se abțină să nu zâmbească.

— Dacă, și după asta, ești tot atât de sigură că Amelia e incompetentă, și întâmplător eu știu că nu e așa, s-ar putea să vrei să iei în calcul să vii să vezi apartamentul Mariei-Star cu noi, am zis. Asigură-te că Amelia nu intră în necazuri.

Amelia păru indignată pentru o secundă, dar își dădu seama de planul meu, și veni și ea cu noi argumente.

— Foarte bine. O să vin, acceptă Octavia în cele din urmă cu măreție.

Nu puteam citi gândurile bătrânei vrăjitoare, dar lucrasem suficient de mult la bar ca să recunosc o persoană care se lupta cu singurătatea atunci când vedeam una.

Am luat adresa de la Amanda, care mi-a spus că Dawson păzea locul până veneam noi. Îl știam și-mi plăcea, căci mă mai ajutase și altă dată. Era proprietarul unui service pentru motociclete aflat la vreo cinci kilometri de Bon Temps, și uneori îi ținea locul lui Sam la Merlotte's. Dawson nu făcea parte din nici o haită, iar faptul că se alăturase facțiunii rebele a lui Alcide era important.

Nu pot spune că drumul până la marginea localității Shreveport ne-a transformat în mari prietene, dar am pus-o la curent pe Octavia cu istoria problemelor din haită. Și i-am explicat și implicarea mea.

— Când a avut loc concursul pentru liderul haitei, am zis, Alcide m-a vrut acolo pe post de detector de minciuni. De fapt, chiar l-am prins pe tipul celălalt trișând, ceea ce a fost bine. Dar după asta, lupta s-a dat pe viață și pe moarte, iar Patrick Furan a fost mai puternic. L-a omorât pe Jackson Herveaux.

— Bănuiesc că au mascat moartea?

Bătrâna vrăjitoare nu părea nici șocată, nici surprinsă.

— Da, au dus corpul la o fermă izolată al cărei proprietar era, știind că nu-l va căuta nimeni acolo, pentru o vreme. Rănila de corp nu puteau fi recunoscute atunci când a fost găsit.

— A fost Patrick Furan un lider bun?

— Chiar nu știu, am recunoscut. Alcide a părut întotdeauna să aibă un grup de nemulțumiți pe lângă el, și ei sunt cei pe care-i cunosc cel mai bine din haită, deci bănuiesc că sunt de partea lui Alcide.

— Te-ai gândit vreodată că ai putea să te dai la o parte? Să lași ca vârcolacul cel mai bun să câștige?

— Nu, am răspuns cinstit.

— Aș fi fost la fel de fericită dacă Alcide nu m-ar fi sunat ca să-mi povestească despre necazurile din haită. Dar acum că le știu, o să-l ajut dacă pot. Nu că aș fi vreun înger sau ceva de genul ăsta. Dar Patrick Furan mă urăște, și e mai înțelept să-i ajut inamicul, în primul rând. În al doilea rând, îmi plăcea Maria-Star. Și în al treilea rând, cineva a încercat azi-noapte să mă omoare, cineva care putea fi angajat de Furan.

Octavia încuviință. Cu siguranță, nu era o bătrânică timidă.

Maria-Star locuise într-un apartament dintr-o clădire mai degrabă veche de pe autostrada 3 dintre Benton și Shreveport. Era un complex mic, doar două clădiri una lângă alta, cu o parcare în față, chiar acolo, pe autostradă. În spatele clădirilor se afla un câmp, iar sediile de firme de alături erau deschise doar în timpul zilei: o agenție de asigurări și un cabinet dentar.

Fiecare dintre cele două clădiri din cărămidă roșie era împărțită în patru apartamente. Am observat o camionetă lovită, familiară, în fața clădirii, în dreapta, și am parcat alături. Apartamentele erau despărțite; intrai pe o ușă comună într-un hol și de acolo câte o ușă de fiecare parte a scărilor ducea la etajul unu. Maria-Star locuise la parter, în apartamentul din stânga. Era ușor să-ți dai seama, pentru că Dawson era sprijinit de perete lângă ușă.

L-am prezentat celor două vrăjitoare ca „Dawson” pentru că nu-i știam numele mic. Dawson era un bărbat foarte mare. Pun pariu că puteai sparge nuci pecan pe bicepsii lui. Avea părul castaniu-închis, care începea să devină grizonant pe la tâmpă, și o mustață tăiată cu grijă. Îl știam de o viață, dar nu-l cunoscusem niciodată bine. Dawson avea probabil cu șapte sau opt ani mai mult ca mine, și se căsătorise devreme. Și a și divorțat devreme. Fiul său, care locuia cu mama lui, era un bun jucător de

fotbal american la Colegiul din Clarice. Dawson arăta mai dur decât orice tip pe care-l întâlnisem. Nu știi dacă era din cauza ochilor aproape negri sau a chipului dur, sau pur și simplu din cauza mărimii.

O bandă lipită peste ușa apartamentului marca locul crimei. Ochii mi se umplură de lacrimi când am văzut-o. Maria-Star murise violent în acel loc, cu doar câteva ore înainte. Dawson scoase un rând de chei (ale lui Alcide?) și descuie ușa. Ne-am aplecat cu toții ca să trecem pe sub bandă.

Și am rămas înghețați în tăcere, impresionați de starea micuței sufragerii. Drumul era blocat de o masă răsturnată, cu lemnul despicat adânc. Ochii îmi rătăciră peste petele închise la culoare de pe pereți, până când creierul realizează că respectivele pete sunt de sânge.

Mirosul era slab, dar neplăcut. Am început să respir ușor, ca să nu mi se facă rău.

— Acum, ce vrei să facem? întrebă Octavia.

— M-am gândit să faceți o reconstrucție ectoplasmică, așa cum Amelia a mai făcut și înainte, am zis.

— Amelia a făcut o reconstrucție ectoplasmică? Octavia renunțase la tonul superior și părea sincer surprinsă și admirativă. Nu am văzut niciodată așa ceva.

Amelia încuviință cu modestie.

— Cu Terry și Bob și Patsy, zise. A mers de minune. Am avut de acoperit o zonă mare.

— Atunci sunt sigură că putem face una și aici, hotărî Octavia.

Părea interesată și încântată. Era ca și cum întreaga ființă i s-ar fi trezit la viață. Mi-am dat seama că ceea ce văzusem înainte era expresia ei deprimată. Și citeam destul în mintea ei (acum, că nu se mai concentra să mă țină la distanță) cum Octavia a petrecut o lună după uraganul Katrina, întrebându-se de unde va veni următoarea farfurie cu mâncare, unde-și va pune capul noaptea următoare. Acum trăia cu niște rude, deși nu aveam o imagine prea clară.

— Am adus cele necesare cu mine, zise Amelia. Creierul ei emana mândrie și ușurare. Era posibil să scape din necazul cu Bob fără să plătească un preț uriaș.

Dawson se sprijini de perete, ascultând cu vizibil interes. Din moment ce era vârcolac, puteam să-i citesc gândurile mai greu, dar îl simțeam, categoric, relaxat.

Îl invidiam. Pentru mine nu era posibil să mă simt în largul meu în acest îngrozitor apartament mic, care aproape că păstra ecoul violenței ce se dezlănțuise între zidurile sale. Mi-era frică să mă așez pe canapea sau pe fotoliu, ambele tapițate cu un material în carouri albe și albastre. Covorul era un albastru mai închis, iar zugrăveala, albă. Totul se asorta. Apartamentul era puțin cam anost pentru gustul meu. Dar fusese drăguț și curat, și aranjat cu grijă, și cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă însemnase un cămin.

Puteam vedea spre dormitor, unde așternuturile erau răvășite. Acesta era singurul semn de dezordine în dormitor sau bucătărie. Sufrageria fusese centrul violenței.

Din lipsă de alt spațiu unde să mă instalez, am mers să mă sprijin de peretele gol, lângă Dawson.

Nu cred că mecanicul de motociclete și cu mine avuseserăm vreodată o conversație mai lungă, deși fusese împușcat în timp ce mă apăra, cu câteva luni în urmă. Am auzit că legea (în cazul ăsta, Andy Bellefleur și tovarășul lui detectiv, Alcee Beck) suspectau că la garajul lui Dawson se petreceau mai multe chestii decât niște simple reparații de motociclete, dar nu-l prinseseră niciodată pe Dawson făcând ceva ilegal. Dawson mai era angajat, din când în când, și ca gardă de corp, sau poate își oferea serviciile. Cu siguranță, slujba i se potrivea.

— Ați fost prietene, tună Dawson, arătând cu capul spre cel mai însângerat loc de pe covor, locul unde murise Maria-Star.

— Mai degrabă eram amice, am spus, nevrând să-mi asum o postură mai îndurerată decât era cazul. Am văzut-o la o nuntă cu vreo două seri în urmă.

Am dat să spun că se simțea bine atunci, dar ar fi fost stupid. Nu te îmbolnăvești înainte să fii omorât.

— Când a fost ultima dată când a vorbit cineva cu Maria-Star? îl întrebă Amelia pe Dawson. Trebuie să stabilesc niște repere.

— La unsprezece, aseară, zise. A sunat-o Alcide. Era plecat din oraș, are martori. Vecinii au auzit o mare hărmălaie și, cam la treizeci de minute după asta, au sunat la poliție.

Ăsta fusese un discurs lung pentru Dawson. Amelia se întoarse la pregătirile ei, iar Octavia citea o

carte subțire pe care Amelia o scosese din micul ei rucsac.

— Ai mai văzut vreodată o treabă din asta? mă întrebă Dawson.

— Da, în New Orleans. Am înțeles că sunt destul de rare și de greu de făcut. Amelia e cu adevărat bună.

— Stă la tine? Am dat din cap.

— Așa am auzit și eu, zise.

Am rămas tăcuți un moment. Dawson se dovedea a fi un tovarăș odihnitor, la fel cum era și o bucată uriașă de mușchi.

Au avut loc câteva gesturi și câteva incantații, cu Octavia urmărind-o pe cea care-i fusese elevă. Poate că Octavia nu făcuse niciodată o reconstrucție ectoplasmică, dar cu cât ritualul ținea mai mult timp, cu atât mai multă putere reverbera în micuța încăpere, până când și unghiile mele începură să vibreze de la ea. Dawson nu părea chiar speriat, dar era categoric în alertă pe măsură ce presiunea magică din încăpere creștea. Își lăsă brațele pe lângă corp și rămase drept, în picioare, iar eu am făcut la fel.

Deși știam la ce să mă aștept, era încă uimitor pentru mine că Maria-Star apăru în cameră cu noi. Lângă mine, l-am simțit pe Dawson tresărind de surpriză.

Maria-Star își dădea cu oja unghiile de la picioare. Părul negru și lung îi era adunat într-o coadă în creștetul capului. Stătea pe covor în fața televizorului, cu o foaie de ziar întinsă cu grijă sub picioare. Imaginea creată prin magie avea același aspect tulbure pe care-l văzusem și la reconstrucția anterioară, când o văzusem pe verișoara mea Hadley în timpul ultimelor sale ore petrecute printre noi. Maria-Star nu se vedea chiar în culori. Era ca o imagine plină cu gel strălucitor. Pentru că apartamentul nu mai era la fel aranjat ca atunci când ea stătuse în locul acela, efectul era ciudat. Stătea exact în mijlocul măsuței de cafea răsturnate.

Nu am avut prea mult de așteptat. Maria-Star își termină unghiile și rămase uitându-se la televizor (acum întunecat și mort), în timp ce aștepta ca oja de pe unghii să se usuce. Execută câteva exerciții de picioare. Apoi strânse oja și bureții pe care-i avea între degetele de la picioare și împături ziarul. Se ridică și se duse la baie. Din moment ce ușa de la baie din prezent era pe jumătate închisă, Maria-Star cea tulbure trebui să treacă prin ea. Din unghiul nostru, Dawson și cu mine nu puteam vedea înăuntru, dar Amelia, ale cărei mâini erau întinse într-un fel de gest de susținere, ridică din umeri, ca și cum ar fi spus că Maria-Star nu făcea nimic important. Poate era vorba de pipi ectoplasmic.

În câteva minute, tânăra apăru din nou, de data aceasta în cămașă de noapte. Se duse la baie și se întoarse în pat. Brusc se răsuci spre ușă.

Era ca și cum am fi urmărit o pantomimă. Categoric, Maria-Star auzise un zgomot la ușa ei, iar zgomotul era neașteptat. Nu știu dacă auzise clopoțelul de la ușă, o bătaie sau pe cineva încercând să forțeze încuietorea.

Atitudinea alertă a tinerei se transformă într-una alarmată, chiar panicată. Se întoarse în sufragerie și luă mobilul – l-am văzut apărând atunci când ea l-a atins – și apăsă câteva taste. Suna pe cineva folosind apelarea rapidă. Dar înainte ca telefonul să apuce măcar să sune la celălalt capăt, ușa se prăbuși în interior și un bărbat era peste ea, cineva pe jumătate om, pe jumătate lup. Apăru pentru că era o ființă, dar se vedea mai clar când se afla mai aproape de Maria-Star, punctul central al vrăjii. O țintui pe Maria-Star la podea și o mușcă adânc de umăr. Gura ei se căscă și-ți puteai da seama că țipa și se lupta ca un vârcolac, dar el o luase total prin surprindere, iar brațele îi erau imobilizate la podea. Linii strălucitoare arătau că sângele curgea din mușcătură.

Dawson mă apucă de umăr și am auzit un mârâit ieșindu-i din gât. Nu știam dacă era furios din cauza atacului asupra Mariei-Star, încântat de acțiune și de simularea de sânge curgând, sau ambele la un loc.

Un al doilea vârcolac venea chiar în urma primului. Era în forma sa umană. Ținea un cuțit în mână dreaptă. Îl înfipse în toracele Mariei-Star, îl scoase, se dădu înapoi și îl înfipse din nou. În timp ce cuțitul se ridica și cobora, picături de sânge stropeau pereții. Puteam vedea picăturile, așa că trebuia să existe ectoplasmă (sau ce-o fi, de fapt) și în sânge.

Nu-l cunoșteam pe primul bărbat. Pe tipul ăsta îl cunoșteam însă. Era Cal Myers, unul dintre acoliții lui Furnan și detectiv în poliția din Shreveport.

Atacul rapid a durat doar câteva secunde. În momentul în care Maria-Star era clar rănită mortal, au ieșit pe ușă, închizând-o în urma lor. Am fost șocată de violența și ferocitatea crimei și mi-am simțit respirația accelerându-se. Maria-Star, strălucind și aproape transparentă, zăcu acolo, în fața noastră, în mijlocul dezastrului, cu pete strălucitoare de sânge pe cămașă și pe podeaua din jurul ei, apoi dispăru, căci în momentul acela muri.

Am rămas cu toții într-o tăcere îngrozită. Vrajitoarele erau tăcute, cu brațele atârând pe lângă corp, ca și cum ar fi fost marionete ale căror sfori fuseseră tăiate. Octavia plângea, iar lacrimile îi curgeau pe obraji ridaiți. Amelia arăta ca și cum i-ar fi venit să vomite. Eu tremuram, iar Dawson părea îngreșat.

— Nu l-am recunoscut pe primul tip din moment ce era doar pe jumătate transformat, zise Dawson. Cel de-al doilea mi-e familiar. E polițist, nu-i așa? În Shreveport?

— Cal Myers. Mai bine-l suni pe Alcide, am spus atunci când am fost sigură că mi-a revenit vocea. Iar Alcide va trebui să le dea acestor doamne ceva pentru deranjul lor, atunci când își va rezolva problemele.

Mi-am imaginat că Alcide nu se va gândi la asta din moment ce o plângea pe Maria-Star, dar vrajitoarele au făcut această muncă fără să pomenească de recompensă. Meritau să fie răsplătite pentru efortul lor. Le costase ceva efort, amândouă zăceau acum ghemuite pe canapea.

— Doamnelor, dacă puteți, zise Dawson, mai bine ne-am mișca fundurile de aici. Nu știm când se întoarce poliția. Laboratorul criminalistic a terminat doar cu cinci minute înainte să veniți voi.

În timp ce vrajitoarele își adunau energia și tot calabalâcul, am vorbit cu Dawson.

— Spui că Alcide are un alibi bun? Dawson dădu din cap în semn de încuviințare.

— A primit un telefon de la vecina Mariei-Star. Femeia l-a sunat pe Alcide imediat după ce a anunțat poliția, când a auzit toată zarva. Desigur, telefonul a fost către mobilul său, dar el a răspuns imediat și ea a putut auzi zgomotul de la barul hotelului ca fundal al conversației. În plus, era la bar cu oameni pe care abia îi cunoscuse și care jură că era acolo când a aflat că tânăra fusese omorâtă. Nu vor uita prea curând asta.

— Cred că poliția încearcă să afle mobilul crimei. Asta era ceea ce făceau în emisiunile TV.

— Ea nu avea dușmani, zise Dawson.

— Și acum ce facem? întrebă Amelia.

Ea și cu Octavia stăteau în picioare, dar arătau în mod vizibil epuizate. Dawson ne conduse afară din apartament și îl încuie.

— Mulțumesc că ați venit, doamnelor, le spuse Dawson Ameliei și Octaviei.

Se întoarse către mine:

— Sookie, ai putea veni cu mine ca să-i explici lui Alcide ceea ce tocmai am văzut? Amelia o poate conduce pe domnișoara Fant înapoi?

— Ah. Desigur. Dacă nu e prea obosită.

Mă cățăram în camioneta lui Dawson când mi-am dat seama că acest pas m-a târât și mai departe în războiul vârcolacilor. Apoi mi-am zis: Patrick Fuman a încercat deja să mă omoare. Mai rău de atât nu se poate.

Capitolul 7

Camioneta lui Dawson, un Dodge Ram, deși lovită pe dinafară, era ordonată în interior. Nu era în nici un caz un vehicul nou – probabil avea vreo cinci ani – dar era foarte bine întreținut, atât sub capotă, cât și în cabină.

— Nu ești membru al haitei, nu-i așa, Dawson?

— Mă cheamă Tray. Tray Dawson.

— Oh, scuză-mă.

Dawson ridică din umeri ca și cum ar fi vrut să spună: Nu-i mare lucru.

— Nu am fost niciodată un animal gregar, zise. Nu puteam rămâne în rând. Nu puteam urma scara ierarhică.

— Atunci de ce te alături acestei lupte? am întrebat.

— Patrick Furnan a încercat să mă scoată din afaceri, zise Dawson.

— De ce ar face asta?

— Nu sunt chiar atât de multe ateliere service pentru motociclete în zonă, mai ales de când Furnan a cumpărat reprezentanța Harley-Davidson din Shreveport, explică Tray. Asta e curată lăcomie. Vrea totul numai pentru el. Nu-i pasă cine ajunge la sapă de lemn. Când și-a dat seama că nu renunț la magazinul meu, a trimis doi băieți să mă caute. M-au bătut și au vandalizat magazinul.

— Trebuie să fi fost foarte tari, am zis.

Era greu de crezut că ar fi putut oricine să-l bată pe Tray Dawson.

— Ai sunat la poliție?

— Nu. Poliștii din Bon Temps nu se dau oricum în vânt după mine. Dar m-am aliat cu Alcide.

Detectivul Cal Myers, evident, nu se codea să-i facă munca murdară a lui Furnan. Myers fusese cel care colaborase cu Furnan atunci când a trișat la concursul pentru liderul haitei. Dar am fost șocată că mersese atât de departe până la a o omorî pe Maria-Star, al cărei singur păcat era acela de a fi iubita lui Alcide. Văzusem totul cu ochii noștri.

— Care-i treaba cu tine și cu poliția din Bon Temps? am întrebat, că tot vorbeam despre apărătorii legii.

Râse.

— Am fost polițist. Știai asta?

— Nu, am spus, sincer surprinsă. Glumești?

— Pe bune, zise. Eram polițist în New Orleans. Dar nu-mi plăcea politica, iar căpitanul meu era un adevărat ticălos, dacă-mi dai voie.

Am încuviințat cu seriozitate. Trecuse multă vreme de când cineva se scuzase pentru că folosea un limbaj mai puțin elegant în preajma mea.

— Deci, s-a întâmplat ceva.

— Da, în cele din urmă lucrurile au ajuns la limită. Căpitanul m-a acuzat că am luat niște bani pe care nenorocitul ăla îi lăsase pe masă când l-am arestat la el acasă. Tray clătină capul cu dezgust. A trebuit să-mi dau demisia atunci. Îmi plăcea slujba.

— Ce-ți plăcea la ea?

— Nu erau două zile la fel. Da, sigur, ne urcam în mașini și patrulam. Asta era la fel. Dar, de fiecare dată când ieșeam, se întâmpla ceva diferit.

Am fost de acord cu el. Puteam înțelege asta. Fiecare zi la bar era puțin diferită, deși poate nu la fel de diferită pe cât fuseseră zilele lui Tray în mașina de patrule.

Am mers în tăcere o perioadă. Îmi puteam da seama că Tray se gândește la ciudățenia faptului că Alcide îl învinge pe Furnan în lupta pentru supremație. Se gândea că Alcide era un tip norocos că se întâlnește cu Maria-Star și cu mine, și cu atât mai norocos pentru că ticăloasa de Debbie Pelt dispăruse. Bine c-a scăpat de ea, se gândi Tray.

— Acum, trebuie să te întreb ceva, zise Tray.

— De acord.

— Ai ceva de-a face cu dispariția lui Debbie? Am tras adânc aer în piept.

— Da. Autoapărare.

— Bravo ție. Cineva trebuia să o facă.

Am rămas din nou tăcuți pentru cel puțin zece minute. Nu e cazul să reînvii niște amintiri, dar Alcide se despărțise de Debbie Pelt înainte să-l cunosc eu. Apoi, am ieșit împreună o perioadă. Debbie a decis că eu reprezint dușmanul și a încercat să mă omoare. Eu am fost mai rapidă. Mă împăcasem cu gândul, atât cât se poate. Oricum, Alcide nu m-a mai privit niciodată cu aceiași ochi și cine l-ar fi putut învinovăți? O găsisse pe Maria-Star și asta era un lucru bun. Fusese un lucru bun.

Am simțit lacrimi în ochi și am privit pe fereastră. Am depășit pista de curse și intersecția spre mallul Pierre Bossier și am mai trecut de câteva ieșiri înainte ca Tray să se înscrie pe rampa de ieșire.

Am cotit o perioadă printr-o periferie modestă, Tray privind atât de des în oglinda retrovizoare încât până și eu mi-am dat seama că verifica dacă nu ne urmărește cineva. Tray intră brusc pe o alee și trase în spatele unei case ceva mai mari, care era modest placată cu alb. Am parcat sub o verandă, în spate,

alături de altă camionetă. Mai era un mic Nissan parcat într-o parte. Erau și vreo două motociclete, iar Tray le aruncă o privire în care se vedea interesul profesional.

— A cui e casa? am ezitat puțin să mai pun întrebări, dar, în fond, voiam să știu unde mă aflu.

— A Amandei, răspuse.

Mă așteptă să trec înaintea lui, iar eu am urcat cele trei trepte care duceau la ușa din spate și am sunat la sonerie.

— Cine e? întrebă o voce înfundată.

— Sookie și Dawson, am răspuns.

Ușa se deschise cu grijă, iar intrarea rămase blocată de Amanda, astfel încât să nu putem vedea dincolo de ea. Nu știu prea multe despre arme, dar ea avea în mână un revolver mare, cu care țintea cu hotărâre spre pieptul meu. Asta era a doua oară în două zile când aveam o armă îndreptată spre mine. Brusc, am simțit că mă ia cu frig și amețesc.

— Bine, zise Amanda, după ce se uită aspru la noi.

Alcide stătea în spatele ușii cu pușca pregătită. Ieși la vedere când noi intrarăm, iar când și simțurile sale ne verificară, se calmă. Puse pușca pe dulapul de bucătărie și se așeză la masă.

— Îmi pare rău pentru Maria-Star, Alcide, am spus, străduindu-mă să rostesc cuvintele printre buzele rigide.

Să ai o armă îndreptată spre tine este înspăimântător, mai ales dacă se întâmplă atât de aproape.

— Încă nu am priceput, zise cu o voce lipsită de orice intonație.

Trebuia să înțeleg că voia să spună că nu simțise încă impactul morții ei.

— Ne gândeam să ne mutăm împreună. I-ar fi salvat viața.

Nu avea nici un rost să ne gândim la ceea ce ar fi putut să fie. Asta era doar o altă modalitate de a te tortura singur. Ceea ce se întâmplase era și așa destul de rău.

— Știm cine a făcut-o, zise Dawson, și un curent electric trecu prin cameră. Erau mai mulți vârcolaci în casă – îi puteam simți acum – și cu toții deveniseră atenți la cuvintele lui Tray Dawson.

— Ce? Cum?

Fără ca eu să percep vreo mișcare, Alcide sări imediat în picioare.

— Și-a adus prietenele vrăjitoare să facă o reconstrucție, zise Tray făcând un semn cu capul în direcția mea. Am asistat și eu. Erau doi tipi. Unul pe care nu l-am văzut niciodată, deci Furnan a adus și câțiva lupi de afară. Cel de-al doilea era Cal Myers.

Mâinile mari ale lui Alcide erau încleștate. Nu părea să știe ce să înceapă să spună. Avea prea multe reacții.

— Furnan a angajat ajutoare, zise în cele din urmă Alcide, agățându-se de o idee. Așadar, avem dreptul să ucidem ce ne iese în cale. O să-l prindem pe unul dintre ticăloși și o să-l facem să vorbească. Nu putem aduce un ostatic aici; am putea fi văzuți - Tray, unde?

— Părul Câinelui, răspuse acesta.

Amanda nu se prea dădea în vânt după idee. Era proprietara aceluia bar și folosirea lui ca loc de execuție sau tortură nu i se părea atrăgătoare. Deschise gura să protesteze. Alcide se întoarse cu fața la ea și mârâi; fața schimonosită parcă nu-i mai aparținea lui Alcide. Ea se retrase câțiva pași și acceptă.

Alcide ridică vocea și mai mult pentru următorul anunț:

— Cal Myers poate fi omorât de cine-l vede.

— Dar este un membru al haitei, iar membrii au dreptul la proces, zise Amanda, apoi se ghemui, anticipând în mod corect urletul de furie al lui Alcide.

— Nu m-ați întrebat nimic despre bărbatul care a încercat să măucidă, am intervenit eu.

Voiam să dezamorsez situația, dacă era posibil.

Oricât de furios ar fi fost, Alcide era prea civilizată ca să-mi amintească faptul că, spre deosebire de Maria-Star, eu trăiam, sau că o iubise pe Maria-Star mult mai mult decât îi pasase vreodată de mine. Ambele gânduri îi trecură însă prin minte.

— Era un vârcolac, am continuat. Avea cam un metru optzeci, în jur de douăzeci de ani. Proaspăt ras. Păr castaniu și ochi albaștri, și un semn mare din naștere pe gât.

— Oh, zise Amanda. Pare a fi... cum îl cheamă, noul mecanic de la garajul lui Furnan. Angajat săptămâna trecută. Lucky Owens. Ha! Cu cine erai?

— Cu Eric Northman, am zis.

Urmă o tăcere lungă, nu chiar prietenoasă. Vârcolacii și vampirii sunt rivali naturali, dacă nu chiar inamici declarați.

— Așadar, tipul e mort? Întrebă cu simț practic Tray, iar eu am încuviințat.

— Unde te-a găsit? Întrebă Alcide, cu o voce care era mai rațională.

— Asta este o întrebare interesantă, am zis. Eram pe autostradă, veneam dinspre Shreveport cu Eric. Fuseserăm acolo la un restaurant.

— Și cine știa unde te aflai și cu cine? Întrebă Amanda, în timp ce Alcide se încrunta la podea, adâncit în gânduri.

— Sau că te vei întoarce pe autostrada interstatală noaptea trecută.

Tray chiar creștea în ochii mei; era mereu la subiect, cu idei practice și pertinente.

— I-am spus colegei mele de apartament că ies la cină, nu și unde, am spus. Ne-am întâlnit cu cineva acolo, dar îl putem exclude. Eric știa, pentru că făcea pe șoferul. Dar îi cunosc pe Eric și pe celălalt bărbat și nu ar fi dat informații nimănui.

— Cum poți fi atât de sigură? Întrebă Tray.

— Eric a fost împușcat în timp ce mă apăra, am zis. Iar persoana pe care m-a dus s-o întâlnesc e o rudă.

Amanda și Tray nu și-au dat seama cât de mică era familia mea, așa că nu au realizat cât de importantă era această afirmație. Dar Alcide, care știa mai multe despre mine, îmi aruncă o privire.

— Invențezi, zise.

— Nu, nu fac așa ceva.

M-am uitat și eu la el. Știam că era o zi îngrozitoare pentru Alcide, dar nu eram obligată să-i povestesc viața mea. Dar brusc, mi-a venit o idee:

— Știți, chelnerul... el era vârcolac. Asta explica multe.

— Cum se numește restaurantul?

— Les Deux Poissons.

Accentul meu nu era bun, dar vârcolacii dădură din cap în semn că au înțeles.

— Kendall lucrează acolo, zise Alcide. Kendall Kent. Cu un păr lung și roșcat?

Am încuviințat, iar el păru trist.

— Am crezut că va veni de partea noastră. Am băut o bere împreună de vreo două ori.

— Asta e băiatul mai mare al lui Jack Kent. Tot ce avea de făcut era să dea un telefon, zise Amanda. Poate nu a știut...

— Nu e o scuză, zise Tray.

Vocea sa gravă reverberă în micuța bucătărie.

— Kendall probabil știa cine e Sookie de la întrecerea pentru liderul haitei. Ea e un prieten al haitei. În loc să-i spună lui Alcide că ea se afla pe teritoriul nostru și trebuia apărată, el l-a sunat pe Fuman și l-a anunțat unde e Sookie, poate chiar comunicându-i când a plecat spre casă. A fost ușor pentru Lucky să stea și să aștepte.

Voiam să protestez că nu există nici o certitudine că așa ar fi stat lucrurile, dar, când m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că era posibil ca totul să se fi întâmplat exact așa sau pe-aproape. Ca să fiu sigură că-mi aminteam corect, am sunat-o pe Amelia și am întrebat-o dacă spusese cuiva unde eram, în cazul că sunase cineva noaptea trecută.

— Nu, zise. A sunat Octavia, care nu te cunoștea. Am primit un telefon de la un tip vârcolac-panteră pe care l-am întâlnit la nunta fratelui tău. Crede-mă, nu te-a pomenit nimeni în discuție. Alcide a sunat foarte supărat. Tanya. Nu i-am spus nimic.

— Mulțumesc, colega, am zis. Începi să-ți revii?

— Da, mă simt mai bine, iar Octavia a plecat înapoi la familia la care stă în Monroe.

— Bine, ne vedem când mă întorc.

— Reușești să ajungi la timp pentru muncă?

— Da, trebuie să ajung la muncă.

Din moment ce am petrecut săptămâna aia în Rhodes, trebuie să fiu atentă și să mă țin de program o bucată de vreme, sau îmi vor sări toate chelnerițele în cap că Sam îmi dă toate liberele.

Am închis.

— Nu a spus nimănui, am zis.

— Așadar, tu și Eric ați avut o cină relaxantă la un restaurant scump alături de un alt bărbat.

L-am privit cu neîncredere. Era mult pe lângă subiect. M-am concentrat. Nu căutasem niciodată ceva într-asa o agitație. Alcide simțea durere pentru pierderea Mariei-Star, vinovăție că nu o apăraseră, furie că fusesem atrasă în conflict, și, mai presus de toate, nerăbdare să spargă niște capete. Și, cireasă de pe tort, Alcide – total irațional – ura faptul că ieșisem cu Eric.

Am încercat să-mi țin gura din respect pentru pierderea pe care o suferise. Nu eram nici eu străină de emoții amestecate. Dar am descoperit că, brusc și iremediabil, eram sătulă de el.

— Bine, am zis. Poartă-ți singur bățaliile. Am venit atunci când mi-ai cerut, în ambele cazuri, atât la lupta pentru postul de lider al haitei, cât și astăzi, pe nervii și timpul meu. Să te ia naiba, Alcide. Poate Fuman e vârcolacul cel mai bun.

M-am răsucit pe călcâie și am zărit privirea pe care Tray Dawson i-o arunca lui Alcide în timp ce eu ieșeam din bucătărie, pornind pe scări în jos și apoi la mașină. Dacă mi-ar fi ieșit în cale un tomberon, i-aș fi tras un picior zdravăn.

— Te duc acasă, zise Tray apărând lângă mine, iar eu am mers spre lateralul camionetei, fericită că îmi oferea mijlocul să plec.

Când am ieșit ca din pușcă, nu m-am gândit la ce se va întâmpla în continuare. O ieșire bună e compromisă dacă trebuie să te întorci și să cauți o firmă de taxiuri în cartea de telefon.

Credeam că Alcide mă detesta cu adevărat după dezastrul cu Debbie. Se pare că nu mă detesta cu totul.

— Oarecum ironic, nu-i așa? am zis după un moment de tăcere. Aproape am fost împușcată azi-noapte pentru că Patrick Furnan crede că asta l-ar supăra pe Alcide. Până acum zece minute, aș fi jurat că nu e adevărat.

Tray arăta ca și cum mai degrabă ar fi tocat ceapă decât să suporte conversația asta. După o altă pauză, zise:

— Alcide se poartă ca un dobitoc, dar are multe pe cap.

— Înțeleg asta, am spus și mi-am ținut gura înainte să mai scot vreun cuvânt.

După cum s-a dovedit, am ajuns la timp ca să merg la lucru în seara aceea. Eram atât de supărată când mă schimbam de haine, încât aproape mi-am sfâșiat pantalonii negri când am tras de ei prea tare. Mi-am pieptănat părul cu un elan atât de inutil că începuse să pârâie.

— Bărbații sunt niște nemernici de neînțeleși.

— Mie-mi spui? Când îl căutam pe Bob astăzi, am găsit în pădure o pisică și niște pui. Și ce crezi? Toți erau alb cu negru.

Chiar nu aveam nici o idee despre ce ar trebui să comentez.

— Așa că la naiba cu promisiunea pe care i-am făcut-o, nu-i așa? O să mă distrez. El poate face sex, pot și eu face sex. Și dacă mai vomită pe cuvertura mea, îl alerg cu mătura.

Încercam să nu mă uit direct la Amelia.

— Nu te condamn, am spus încercând să-mi păstrez o voce calmă.

Era minunat să fiu în pragul unui râs isteric în loc să vreau să crap capul cuiva. Mi-am luat geanta, mi-am verificat coada în oglindă în baia de pe hol și am ieșit pe ușa din spate ca să merg la Merlotte's.

M-am simțit obosită chiar înainte să intru pe ușa angajaților, nu era un mod prea bun de a-mi începe schimbul.

Nu l-am văzut pe Sam când mi-am îndesat geanta în sertarul biroului pe care-l foloseam toți. Când am ieșit de pe holul care ducea la cele două toalete, la biroul lui Sam, la depozit și la bucătărie (deși ușa de la bucătărie era, în majoritatea timpului, încuiată pe dinăuntru), l-am găsit pe Sam în spatele barului. I-am făcut un semn cu mâna în timp ce îmi legam șorțul alb. Mi-am strecurat carnețelul și un creion în buzunar, am privit în jur să o zăresc pe Ariene, pe care urma să o înlocuiesc, și am scanat mesele din secțiunea mea.

Îmi sări inima din piept. Nu avea să fie o seară liniștită pentru mine. Câțiva nemernici îmbrăcați în tricouri cu Frăția Soarelui stăteau la una dintre mese.

Frăția era o organizație radicală care credea: a. că vampirii erau păcătoși prin însăși natura lor,

aproape demoni; b. că trebuiau executați. „Predicatorii” din Frăție nu ar declara așa ceva public, dar Frăția milita în favoarea eradicării totale a ne-viilor. Am auzit că exista chiar și un mic abecedar despre cum se putea face asta. După atentatul din Rhodes, deveniseră mult mai îndrăzneți în acțiunile lor.

Grupul FS creștea pe măsură ce americanii se luptau să accepte ceva ce nu puteau înțelege – și pe măsură ce sute de vampiri veneau în țara care le oferise cea mai bună primire dintre toate națiunile de pe pământ. Din moment ce câteva țări catolice și musulmane adoptaseră politica uciderii vampirilor întâlniți în cale, Statele Unite acceptaseră vampirii ca refugiați politic sau religios, iar reacția la această politică era violentă. Văzusem de curând pe o mașină un abțibild pe care scria: „Mai bine-mi tai gâtul decât să recunosc că vampirii sunt vii.”

FS mi se părea intolerantă și ignorantă, și-i disprețuiam pe cei care se înrolau în rândurile sale. Dar eram obișnuită să-mi țin gura în legătură cu acest subiect atunci când mă aflam la bar, în același fel în care eram obișnuită să evit discuțiile despre avort sau legea armelor sau despre homosexualii din armată.

Bineînțeles, tipii din FS erau, probabil, prietenii lui Ariene. Prietena mea slabă de minte căzuse cu totul în brațele pseudoreligiei pe care FS o propovăduia.

Ariene mă informă scurt asupra meselor în timp ce se îndrepta spre ieșirea din spate, cu o expresie aspră pe față. În timp ce o urmăream plecând, m-am întrebat ce-i făceau copiii. Obișnuiam să fac pe bona pentru ei.

Probabil că acum mă urau dacă ascultau ce le spunea mama lor.

M-am scuturat de melancolie, pentru că Sam nu mă plătea să fiu prost dispusă. Am făcut turul clienților, am mai adus băuturi, m-am asigurat că toată lumea are suficientă mâncare, am dus o furculiță curată unei femei care o scăpase pe jos pe a ei, am mai dus șervețele la masa unde Catfish Hennessy mânca bucățele de pui, și am schimbat câteva vorbe amuzante cu tipii care stăteau la bar. I-am tratat pe cei de la masa FS exact la fel cum îi tratasem pe toți ceilalți, iar ei nu părură să-mi acorde vreo atenție specială, ceea ce era bine. Mă așteptam să plece fără să facă necazuri. Asta până când intră Pam.

Pam e albă ca o coală de hârtie și arată exact ca Alice în Țara Minunilor, dacă ar fi crescut și ar fi devenit vampir. De fapt, în această seară, Pam avea chiar și o panglică albastră care-i ținea părul drept și purta o rochie în locul ținutei obișnuite cu pantaloni. Era adorabilă – chiar dacă arăta ca un actor-vampir dintr-un episod din *Leave It to Beaver*¹⁰. Rochia avea mâneci bufante cu dantelă albă, iar gulerul avea și el dantelă albă. Năsturașii din partea din față a rochiei erau albi, ca să se asorteze cu bulinele micuțe de pe fustă. Nu purta ciorapi de mătase, căci orice nuanță ar fi cumpărat, ar fi arătat ciudat din moment ce toată pielea îi era atât de palidă.

— Bună, Pam, am spus în timp ce ea se îndrepta spre mine.

— Sookie, zise ea cu căldură, și îmi dădu un sărut pe obraz, la fel de ușor ca un fulg de zăpadă.

Buzele erau reci în comparație cu obrazul meu.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

De obicei, seara, Pam lucra la Fangtasia.

— Am o întâlnire, zise. Crezi că arăt bine? mă întrebă, făcând o piruetă.

— Oh, sigur, am zis. Tu întotdeauna arăți bine, Pam.

Ăsta era adevărul. Deși alegerile vestimentare ale lui Pam erau deseori ultraconservatoare și bizar de învechite, asta nu însemna că nu i se potriveau. Avea un farmec dulce-dar-mortal.

— Cine-i norocosul?

Căpătă o expresie răutăcioasă, așa cum numai un vampir de peste două sute de ani poate arăta.

— Cine a zis că e vorba de un el? întrebă.

— Oh, corect. Am aruncat o privire înjur. Cine e norocoasa persoană?

Chiar atunci intră colega mea de apartament. Amelia purta o minunată pereche de pantaloni negri și

pantofi cu toc, cu un pulover alb-murdar și cercei cu chihlimbar și бага. Și ea părea conservatoare, dar într-un fel mult mai modern. Amelia se îndreptă spre noi, îi zâmbi lui Pam și zise:

— Ai comandat deja de băut?

Pam zâmbi într-un fel în care n-o mai văzusem până acum. Modest.

— Nu, te-am așteptat pe tine.

Se așezară la bar și Sam le servi. Curând stăteau de vorbă, iar când li se terminară băuturile, se ridicară să plece.

Când trecură pe lângă mine în drum spre ieșire, Amelia zise:

— Ne vedem când ne-ntâlnim – felul ei de-a spune că s-ar putea să nu vină acasă în seara asta.

— Bine, distracție plăcută, i-am urat.

Plecarea lor era urmărită de mai multe perechi de ochi bărbătești. Dacă, la fel ca lentilele de la ochelari, corneele s-ar putea aburi, atunci tot bărbații din bar ar vedea în ceață.

Am făcut din nou turul meselor, aducând bere la una, lăsând o notă de plată la alta, până când am ajuns la masa cu cei doi tipi care purtau tricourile FS. Încă se mai uitau spre ușă, ca și cum se așteptau ca Pam să sară din nou înăuntru și să strige: „Bau!”

— Chiar am văzut ce cred că am văzut? întrebă unul dintre bărbați.

Avea în jur de treizeci de ani, proaspăt bărbierit, cu părul castaniu, un tip obișnuit. Celălalt era genul pe care l-aș fi privit cu reținere dacă ne-am fi aflat singuri într-un lift. Era slab, avea o barbă pe linia maxilarului, era împodobit cu câteva tatuaje care mie îmi păreau făcute acasă – tatuaje de închisoare – și purta un cuțit legat la gleznă, ceea ce nu fusese prea greu de descoperit odată ce citisem în mintea lui că era înarmat.

— Ce crezi că tocmai ai văzut? am întrebat dulce. Păr Castaniu se gândi că eram cam prostuță. Dar asta era un bun camuflaj și însemna că Ariene nu se coborâse într-atât, încât să spună tuturor totul despre micile mele ciudățenii.

Nimeni din Bon Temps (dacă îi întrebai duminica la prânz, la ieșirea din biserică) nu ar fi recunoscut că telepatia e posibilă. Dacă îi întrebai însă sâmbătă noapte, după ce ieșeau de la Merlotte's, ar fi zis că o fi ceva adevărat și în treaba asta.

— Cred că am văzut o femeie-vampir intrând aici, ca și cum ar fi avut dreptul. Și mai cred că am văzut o femeie veselă plecând împreună cu ea. Jur pe Sfânta Cruce, nu-mi cred ochilor.

Se uită la mine ca și cum ar fi fost sigur că-i împărtășeam indignarea. Tatuaj de pârnăiaș încuviință hotărât.

— Scuzați-mă, ați văzut două femei ieșind împreună din bar și asta vă deranjează? Nu înțeleg de ce vă supără.

Bineînțeles că pricepeam, dar uneori trebuie să te prefaci.

— Sookie! mă strigă Sam.

— Domnilor, pot să vă mai ofer ceva? am întrebat, din moment ce Sam încerca fără îndoială să mă facă să-mi revin.

Acum, amândoi se uitau ciudat la mine, pentru că intuiseră corect că nu eram tocmai un supporter al programului lor.

— Cred că suntem gata de plecare, zise Tatuaj de Pârnăiaș, sperând că voi fi pedepsită pentru că alungam clienții care plătesc. Ne poți da nota?

Aveam nota lor pregătită și am pus-o pe masă, între ei. Amândoi se uitară la ea, trântiră o hârtie de zece peste și se ridicară de pe scaune.

— Mă întorc imediat cu restul, am spus.

— Nu e nevoie, zise Păr Castaniu, deși tonul îi era acru și nu părea încântat de serviciile mele.

— Ticăloșilor, am bombăniț, și m-am dus la casa de la bar.

Sam zise:

— Sookie, trebuie să te abții.

Am fost atât de surprinsă, încât m-am holbat la Sam. Eram amândoi în spatele barului, iar Sam amesteca o vodcă collins¹¹. Sam continuă în șoaptă, păstrându-și privirea ațintită asupra mâinilor:

— Trebuie să-i servești ca pe toți ceilalți.

Nu se întâmpla prea des ca Sam să mă trateze ca pe un angajat oarecare și nu ca pe un asociat de încredere. M-a durut; cu atât mai mult, cu cât mi-am dat seama că avea dreptate. Deși fusesem în aparență politicoasă, le-aș fi (și așa ar fi trebuit) înghițit ultimele remarci fără nici un comentariu, dacă nu ar fi avut tricourile cu FS. Merlotte's nu era afacerea mea. Era a lui Sam. Dacă clienții nu se mai întorceau, ar fi suferit consecințele. În cele din urmă, dacă ar fi trebuit să concedieze chelnerițele, aș fi plecat și eu.

— Îmi pare rău, am zis, deși nu-mi era ușor să o spun.

I-am zâmbit lui Sam și m-am dus să fac un tur inutil al meselor, unul care probabil că trecuse linia dintre atentă și enervantă. Dar, dacă m-aș fi dus la toaleta angajaților sau la cea pentru clientela feminină, aș fi sfârșit plângând, pentru că mă durea că fusesem admonestată și mă durea că greșisem; dar cel mai tare mă durea că fusesem pusă la locul meu.

Când am închis în acea seară, am plecat cât de repede și cât de discret am putut. Știam că trebuie să depășesc faptul că fusesem rănită, dar preferam să mă vindec acasă la mine. Nu voiam să discut cu Sam, sau cu oricine altcineva, dacă tot veni vorba. Holly se uita la mine cu mult prea multă curiozitate.

Așa că am țășnit afară spre parcare cu geanta și cu șorțul încă pe mine. Tray stătea sprijinit de mașina mea. Am tresărit înainte să mă pot abține.

— Te-ai speriat? mă întrebă.

— Nu, m-am supărat, am răspuns. Ce faci aici?

— Te conduc acasă, zise. E Amelia acolo?

— Nu, a plecat la o întâlnire.

— Atunci, categoric, verific casa, spuse uriașul și se urcă în camioneta sa, ca să mă urmeze către Hummingbird Road.

Nu găseam nici un motiv pentru care să-l refuz. De fapt, mă făcea să mă simt bine faptul că aveam pe cineva cu mine, cineva în care aveam destulă încredere.

Casa mea era cum o lăsasem, sau, mai degrabă, cum o lăsase Amelia. Luminile de siguranță de afară se aprinseră automat, iar ea lăsase aprinse lumina de deasupra chiuvetei din bucătărie și pe cea de pe veranda din spate. Cu cheile în mână, am pornit către ușa bucătăriei.

Mâna uriașă a lui Tray mă apucă de braț când am început să apăs pe clanță.

— Nu e nimeni aici, am spus, verificând în felul meu. Și e păzită de vraja Ameliei.

— Stai aici cât arunc o privire, zise blând.

Am fost de acord și l-am lăsat să intre. După câteva secunde de pauză, deschise ușa ca să-mi spună că pot intra în bucătărie. Eram gata să-l urmez prin casă pentru restul căutării, dar el spuse:

— Aș vrea un pahar de cola, dacă ai.

Mă contracara perfect în încercarea mea de a-l urmări, făcând apel la ospitalitatea mea. Bunica mea m-ar fi ars cu pliciul de muște dacă nu-i ofeream lui Tray o cola imediat.

Până când se întoarse el în bucătărie și declară casa liberă de intruși, cola rece era într-un pahar pe masă, iar alături un sendviș cu carne tocată. Și un șervet împăturit.

Fără nici un cuvânt, Tray se așeză, își puse șervetul în poală și mancă sendvișul și își bău cola. M-am așezat în fața lui, cu un pahar în față.

— Am auzit că tipul tău a dispărut, zise Tray în timp ce-și tampona buzele cu șervetul.

Am recunoscut.

— Ce crezi că i s-a întâmplat? I-am explicat circumstanțele.

— Așa că nu mai am nici o veste de la el de atunci, am încheiat.

Povestea asta suna aproape ca automată, ca și cum aș fi înregistrat-o.

— Asta e rău, spuse.

Cumva, această discuție liniștită, lipsită de dramatism, despre un subiect sensibil mă făcu să mă simt mai bine. După un minut de tăcere îngândurată, Tray zise:

— Sper să-l găsești curând.

— Mulțumesc. Sunt foarte îngrijorată de cum îi merge.

Asta era puțin spus.

— Păi, mai bine plec și eu, spuse. Dacă te sperii la noapte, sună-mă. Pot să ajung aici în zece minute. Nu e bine să fii singură aici, cu tot războiul ăsta care începe.

Am avut în gând o imagine a unor tancuri coborând pe aleea mea.

— Cât de rău crezi că poate fi? am întrebat.

— Tatăl meu mi-a spus că în războiul trecut, care a fost când tatăl lui era mic, haita din Shreveport s-a luptat cu cea din Monroe. Haita din Shreveport avea pe atunci vreo patruzeci de membri, luând în calcul și jumătățile.

Jumătățile era termenul uzual pentru vârcolacii care deveneau lupi pentru că fuseseră mușcați. Se puteau transforma într-un fel de om-lup, neatingând niciodată forma perfectă de lup pe care vârcolacii înnașcuți o credeau superioară.

— Dar haita din Monroe avea și o mână de puști de colegiu în ea, așa că ajungea și ea la patruzeci, patruzeci și cinci. La sfârșitul luptei, amândouă haitele erau reduse la jumătate.

M-am gândit la vârcolacii pe care-i cunoșteam.

— Sper că se va opri acum, am spus.

— N-o să se întâmple asta, zise Tray, practic. Au simțit gustul sângelui, iar uciderea prietenei lui Alcide în loc să-l atace pe Alcide a fost un mod laș de a începe lupta. La fel și să încerce să pună mâna pe tine; asta doar a înrăutățit lucrurile. Nu ai nici o picătură de sânge de vârcolac. Ești prietena haitei. Asta ar trebui să te facă de neatins, nu o țintă. Iar în după-amiaza asta, Alcide a găsit-o moartă pe Christine Larrabee.

Am fost din nou șocată. Christine Larrabee era – fusese – văduva unuia dintre foștii lideri ai haitei. Avea o poziție privilegiată în comunitatea vârcolacilor, și-l acceptase cu destulă reticență pe Jackson Herveaux pe post de lider al haitei. Acum își primise răsplata cu întârziere.

— Nu vânează nici un bărbat? am reușit în cele din urmă să întreb.

Pe fața lui Tray se citea disprețul.

— Noo, zise vârcolacul. Singurul fel în care înțeleg eu treaba asta este că Furnan vrea să-l scoată pe Alcide din sărite. Vrea ca toată lumea să fie pe muchie de cuțit în timp ce el stă relaxat și fără griji. Aproape că a ajuns unde a vrut. Între durere și insultă, Alcide o să țâșnească exact ca din pușcă. Ar fi bine să fie mai degrabă ca din pușca unui lunetist.

— Nu e strategia lui Furnan cu adevărat... neobișnuită?

— Ba da, zise Tray apăsător. Nu știi ce l-a apucat. Aparent, nu vrea să-l înfrunte pe Alcide într-o luptă personală. Nu vrea doar să-l învingă pe Alcide. Intenționează să-l omoare pe Alcide și pe toți oamenii acestuia, din câte îmi dau eu seama. Câțiva dintre vârcolaci, cei cu copii mici, deja s-au repliat către el. Sunt prea speriați de ce le-ar putea face copiilor după atacurile asupra femeilor.

Vârcolacul se ridică.

— Mulțumesc pentru mâncare. Trebuie să mă duc să-mi hrănesc câinii. Încuie bine în urma mea, m-ai auzit? Și unde ți-e mobilul?

I l-am întins, și, cu niște mișcări extrem de delicate pentru niște mâini atât de mari, Tray salvă numărul său de mobil în agenda mea. Apoi plecă, făcându-mi un semn relaxat de la revedere. Avea o casă mică și îngrijită lângă atelierul de reparații și eram cu adevărat ușurată să aflu că estimase călătoria sa de acolo până aici la doar zece minute. Am încuiat ușa în urma lui, apoi am verificat ferestrele de la bucătărie. Bineînțeles, Amelia lăsase una din ele deschisă la un moment dat, după-amiaza. După această descoperire, m-am simțit obligată să verific fiecare fereastră din casă, chiar și pe cele de la etaj.

După ce am făcut asta și m-am simțit pe cât de sigură se putea, am pornit televizorul și m-am așezat în fața lui, fără să văd cu adevărat ceea ce se întâmpla pe ecran. Aveam o mulțime de lucruri la care să mă gândesc.

Cu luni în urmă, mersesem la concursul pentru liderul haitei, la cererea lui Alcide, ca să fiu atentă dacă nu se trișează. Am avut ghinion că prezența mea a fost observată, iar descoperirea mea că Furnan trișează a fost făcută publică. Mi-am dat seama că fusesem atrasă în această luptă, care nu era a mea. De fapt, dacă trag linie, faptul că-l cunoșteam pe Alcide nu-mi adusese decât necazuri.

Am fost aproape ușurată să simt cum se adună furia la această nedreptate, dar jumătatea mea mai bună mă îndemna să o înăbuș în fașă. Nu era vina lui Alcide că Debbie Pelt fusese o jigodie ucigașă,

și nu era vina lui Alcide că Patrick Furnan se hotărâse să trișeze în timpul întrecerii. La fel, Alcide nu era responsabil pentru setea de sânge a lui Furnan și pentru modul ciudat de a-și consolida haita. M-am întrebat dacă felul său de a se comporta aducea măcar pe departe cu stilul unui lup.

Mi-am imaginat că era doar stilul Patrick Furnan. Sună telefonul, iar eu am sărit în sus de un kilometru.

— Alo? am spus, supărată că nu puteam să-mi ascund sperietura care se reflecta în voce..

— M-a sunat vârcolacul Herveaux, zise Eric. Confirmă că este în război cu liderul haitei sale.

— Bine, am zis. Aveai nevoie de confirmare de la Alcide? Mesajul meu nu era suficient?

— M-am gândit la o alternativă a teoriei că ai fost atacată ca o lovitură împotriva lui Alcide. Sunt sigur că Niall trebuie să fi menționat că are inamici.

— Ce?

— M-am întrebat dacă unul dintre inamicii ăia nu a acționat foarte rapid. Dacă vârcolacii au spioni, la fel pot avea și zânele.

Am cântărit asta:

— Așa că, pentru că a vrut să se întâlnească cu mine, aproape că mi-a provocat moartea.

— Dar a avut înțelepciunea să-mi ceară să te escorteze până și de la Shreveport.

— Deci mi-a salvat viața, deși mi-a pus-o în pericol.

Tăcere.

— De fapt, am spus pășind pe un teren emoțional mai sigur, mi-ai salvat viața și îți sunt recunoscătoare.

Aproape că m-am așteptat ca Eric să mă întrebe cât de recunoscătoare eram, să facă aluzie la sărut... dar cu toate astea nu spuse nimic.

Chiar când eram pe cale să debitez o prostie ca să rup tăcerea, vampirul zise:

— O să intervin în războiul vârcolacilor ca să-ți apăr interesele. Sau să te apăr pe tine.

Era rândul meu pentru un moment de tăcere.

— În ordine, am zis încet.

— Dacă apar necazuri, dacă încercă să te implice și mai mult, sună-mă imediat, îmi zise Eric. Cred că asasinul chiar a fost trimis de liderul haitei. Cu siguranță era un vârcolac.

— Unii dintre oamenii lui Alcide au recunoscut descrierea. Tipul, Lucky nu-știi-cum, tocmai fusese angajat de către Furnan ca mecanic.

— Ciudat că i-a încredințat o astfel de treabă cuiva pe care abia-l cunoștea.

— Dacă tipul a fost atât de ghinionist. Eric chiar pufni. Apoi zise:

— Nu o să mai vorbesc cu Niall despre asta. Bineînțeles, i-am spus ce s-a întâmplat.

Am avut un moment de durere ridicolă, pentru că Niall nu s-a grăbit să-mi fie alături sau să sune și să mă întrebe dacă eram bine. Îl întâlнисem doar o dată și acum nu se purta ca infirmiera mea.

— Bine, Eric, mulțumesc, am spus și am închis în timp ce el își lua la revedere.

Ar fi trebuit să-l întreb din nou despre banii mei, dar eram prea lipsită de chef; pe lângă asta, nu era problema lui Eric.

Am fost agitată tot timpul cât m-am pregătit să mă bag în pat, dar nu se mai întâmplă nimic care să mă facă și mai agitată. Mi-am amintit de aproape cincizeci de ori că Amelia protejase casa. Protecția avea să funcționeze indiferent dacă ea era sau nu acasă.

Aveam niște încuietori bune la ușă.

Eram obosită.

În cele din urmă, am adormit, dar m-am trezit de mai multe ori, ascultând dacă nu apărea vreun asasin.

Capitolul 8

În dimineața următoare, m-am trezit cu ochii umflați. Eram amețită și mă durea capul. Aveam ceva ce semăna cu o mahmureală emoțională. Ceva trebuia să se schimbe. Nu mai puteam petrece încă o noapte ca asta. M-am întrebat dacă ar fi trebuit să-l sun pe Alcide și să văd dacă se pregătea de luptă.

Poate mă primeau și pe mine? Dar chiar și numai ideea de a avea de-a face cu asta mă înfuria.

Nu am putut împiedica un gând să-mi treacă prin minte: Dacă Quinn ar fi fost aici, aș fi putut sta în propria-mi casă fără frică. Și, pentru o clipă, nu am fost doar îngrijorată pentru prietenul meu rănit și dispărut, am fost furioasă pe el.

Eram montată să fiu furioasă pe cineva. Simțeam prea multă emoție împrăștiată prin preajmă.

Ei bine, asta era începutul unei zile foarte speciale, nu-i așa?

Nici urmă de Amelia. Presupun că și-a petrecut noaptea cu Pam. Nu aveam nici o problemă dacă ele aveau o relație. Voiam pur și simplu ca Amelia să fie prin preajmă pentru că mă simțeam singură și speriată. Absența ei lăsa o pată albă în peisajul meu.

Măcar aerul era mai rece în dimineața asta. Se simțea clar că se apropia toamna, era chiar aici așteptând să se ridice din pământ și să-și ceară drepturile asupra frunzelor și ierbii și florilor. Mi-am pus un pulover peste cămașa de noapte și am ieșit pe veranda din față să-mi beau prima cană de cafea. Am ascultat un timp păsările; nu erau la fel de gălăgioase ca primăvara, dar cântecele și discuțiile lor mi-au dat de știre că, în acea dimineață, în pădure nu se întâmpla nimic neobișnuit. Mi-am terminat cafeaua și am încercat să-mi planific ziua, dar mă tot loveam de un blocaj mental. E greu să faci planuri dacă bănuiești că e cineva care încearcă să te omoare. Dacă m-aș fi putut desprinde de problema posibilei mele morți iminente, trebuia să dau cu aspiratorul jos, să bag niște rufe la spălat și să merg la bibliotecă. Dacă supraviețuiam acestor sarcini, trebuia să mă duc la muncă.

M-am întrebat unde era Quinn.

M-am întrebat când o să am din nou vești de la străbunicul meu.

M-am întrebat dacă peste noapte au mai murit cumva vârcolaci.

M-am întrebat când avea să-mi sune telefonul.

Din moment ce nimic nu s-a întâmplat pe veranda mea, m-am târât înăuntru și mi-am văzut de rutina matinală. Când m-am privit în oglindă, mi-a părut rău că am făcut-o. Nu arătam odihnită și proaspătă. Arătam ca o persoană îngrijorată, care nu dormise deloc. Am aplicat niște anticearcăn sub ochi și am folosit mai mult fard de pleoape și de obraz ca fața mea să prindă puțină culoare. Apoi am decis că arăt ca un clown și am șters cea mai mare parte a fardului. După ce l-am hrănit pe Bob și l-am certat pentru pisoi, am verificat din nou toate încuietorile și m-am urcat în mașină ca să mă duc la bibliotecă.

Biblioteca Districtului Renard, filiala din Bon Temps, nu e o clădire mare. Bibliotecara noastră a absolvit Louisiana Tech, în Rouston, și este o tipă tare, care se apropie de patruzeci de ani, pe nume Barbara Beck. Soțul ei, Alcee, este detectiv în poliția din Bon Temps, și sper cu adevărat că Barbara nu știe cu ce se ocupă. Alcee Beck este un om dur, care face lucruri bune... uneori. Face și rele. Alcee a avut noroc când a convins-o pe Barbara să se mărite cu el, iar el știe asta.

Barbara este singura angajată cu normă întregă a filialei bibliotecii și nu am fost surprinsă să o găsesc singură când am deschis ușa masivă. Aranja cărțile în rafturi. Barbara era îmbrăcată în ceea ce consideram a fi șic confortabil, asta însemnând că alegea tricotaje în culori strălucitoare și pantofi asortați. Îi plăceau și bijuteriile masive, îndrăznețe.

— Buna dimineața, Sookie, zise, zâmbindu-mi.

— Barbara, am spus și eu încercând să-i întorc zâmbetul.

Observă că nu sunt în apele mele, dar își păstră gândurile pentru ea. Nu chiar, bineînțeles, din moment ce am mica mea problemă, dar nu spuse nimic cu voce tare. Am pus cărțile pe care le înapoiam pe biroul care trebuia și am început să mă uit la rafturile cu noile apariții. Multe dintre ele erau variații pe tema „ajută-te singur”. Ținând cont de cât de populare sunt aceste cărți și de cât de des sunt împrumutate, toată lumea din Bon Temps ar fi trebuit să fie perfectă până acum.

Am luat două romane noi de dragoste, vreo două polițiste și chiar și o carte science-fiction, din care eu citesc rar. (Cred că m-am gândit că realitatea mea e mai nebună decât orice i-ar putea trece prin minte unui scriitor de science-fiction.) În timp ce mă uitam la supracoperta unei cărți scrise de un autor de care nu citisem nimic, am auzit o bufnitură în fundal și am știut că a intrat cineva pe ușa din spate a bibliotecii. Nu am dat atenție; unele persoane foloseau în mod obișnuit ușa din spate.

Barbara scoase un sunet stins și am ridicat privirea. Bărbatul din spatele ei era uriaș, cel puțin un metru nouăzeci și șapte, și subțire ca o lamă. Avea un cuțit uriaș, și-l ținea la gâtul Barbarei. Pentru o

clipă, am crezut că era un hoț și m-am întrebat la ce s-o fi gândit când i-a venit ideea să jefuiască o bibliotecă. Pentru banii din taxa pe returnările întârziate?

— Să nu țipi, șuieră printre dinții lungi și ascuțiți. Am înghețat. Barbara depășise deja starea de frică.

Era mai mult decât terorizată. Dar mai puteam auzi încă o minte activă în clădire.

Altcineva venea foarte tăcut pe ușa din spate.

— Detectivul Beck te omoară dacă-i faci vreun rău soției sale, am rostit foarte tare.

Și am adăugat, foarte sigură pe mine:

— Poți să-ți iei adio.

— Nu știu cine-i ăsta și nici nu-mi pasă, ripostă bărbatul cel înalt.

— Mai bine ți-ar păsa, nenorocitul, zise Alcee Beck care ajunsese, tăcut, în spatele lui.

Puse arma la ceafa bărbatului.

— Acum, dă-i drumul soției mele și aruncă imediat cuțitul.

Dar Dinți Ascuțiți nu era gata să facă asta. Se răsuci pe călcâie, o împinse pe Barbara spre Alcee, și fugi spre mine cu arma ridicată.

Am aruncat spre el un roman de Nora Roberts, cartonat, și l-am nimerit exact în cap. Am întins piciorul. Orbit de impactul cu cartea, Dinți Ascuțiți se împiedică de piciorul meu, exact cum sperasem.

A căzut în propriul lui cuțit, ceea ce nu plănuisem.

Biblioteca se cufundă brusc în tăcere, mai auzindu-se doar respirația sacadată a Barbarei. Alcee Beck și cu mine ne holbarăm la balta de sânge care se întindea sub bărbat.

— Aoleo! am zis.

— La naiba, zise Alcee Beck. Unde ai învățat să arunci așa, Sookie Stackhouse?

— Softball, am răspuns, ceea ce era adevărul adevărat.

După cum vă puteți imagina, am întârziat la muncă în după-amiaza aceea. Eram chiar mai obosită decât fusesem inițial, dar mă gândeam că era posibil să supraviețuiesc zilei. Până acum, de două ori consecutiv soarta intervenise ca să prevină asasinarea mea. Bănuiam că Dinți Ascuțiți fusese trimis ca să măucidă și ratase, exact cum a făcut-o și falsul polițist de pe autostradă. Poate norocul meu nu avea să reziste și a treia oară; dar exista o șansă să se întâmple și asta. Care erau șansele ca un alt vampir să încaseze un glonț pentru mine, sau, accidental, Alcee Beck să treacă să lase prânzul soției sale care-l uitase acasă pe masa din bucătărie? Foarte mici, nu-i așa? Dar le avusesem de fiecare dată.

Indiferent ce credea poliția în mod oficial (din moment ce nu-l cunoșteam pe tip, și nimeni nu putea spune asta – și o apucase pe Barbara, nu pe mine), Alcee Beck mă luase acum la ochi. Se pricepea de minune să interpreteze circumstanțele, și văzuse că Dinți Ascuțiți era concentrat asupra mea. Barbara fusese doar un mod de a-mi atrage atenția. Alcee nu mă va ierta niciodată pentru asta, chiar dacă nu fusese vina mea. În plus, am aruncat acea carte cu suspect de multă forță și îndemânare.

În locul lui probabil și eu aș fi simțit la fel.

Așa că acum eram la Merlotte's făcând toate mișcărilor la modul obosit, întrebându-mă unde să mă duc și ce să fac, și de ce a înnebunit Patrick Furnan. Și de unde apăruseră toți acești străini? Nu-l știam pe vârcolacul care dărmase ușa Mariei-Star. Eric fusese împușcat de un tip care lucra la magazinul lui Patrick Furnan de doar câteva zile. Nu-l mai văzusem înainte pe Dinți Ascuțiți, și era genul pe care nu-l uiți ușor.

Întreaga situație nu avea nici un sens.

Brusc, mi-a venit o idee. L-am întrebat pe Sam dacă puteam da un telefon din moment ce toate mesele mele erau liniștite, iar el a acceptat, desigur. Îmi aruncase toată seara acele priviri scurte, priviri care însemnau că avea să mă încolțească și să stea de vorbă cu mine în curând, dar acum aveam un moment de respiro. Așa că m-am dus în biroul lui Sam, am căutat în cartea de telefon ca să aflu numărul lui Patrick Furnan, și l-am sunat.

— Alo?

Am recunoscut vocea.

— Patrick Furnan? am întrebat doar ca să fiu sigură.:

— La telefon.

— De ce încerci să mă omori?

— Ce? Cine e?

— Oh, las-o baltă. Sunt Sookie Stackhouse. De ce faci asta?

Urmă o pauză lungă.

— Încerci să mă prinzi în capcană? Întrebă.

— Cum? Crezi că înregistrez convorbirea? Vreau să știu de ce. Nu ți-am făcut nimic. Nici măcar nu ies cu Alcide. Dar tu încerci să mă dai la o parte ca și cum aș fi puternică. Ai ucis-o pe biata Maria-Star. Ai omorât-o pe Christine Larrabee. Ce înseamnă asta? Eu nu sunt importantă.

Patrick Furnan rosti rar:

— Chiar crezi că eu sunt cel care face asta? Să omor membrii de sex feminin ai haitei? Să încerc să te omor pe tine?

— Desigur.

— Nu sunt eu. Am citit despre Maria-Star. Christine Larrabee este moartă?

Păru aproape înspăimântat.

— Da, am zis, iar vocea mea era la fel de nesigură ca și a lui. Iar cineva a încercat să mă omoare de două ori. Mi-e teamă că vreo persoană nevinovată va fi prinsă la mijloc. Și, bineînțeles, nu vreau să mor!

Furnan spuse:

— Soția mea a dispărut ieri. Vocea îi era plină de durere și teamă. Și furie. Alcide a luat-o și jigodia aia are să plătească.

— Alcide nu ar face așa ceva, am ripostat. (Mă rog, eram destul de sigură că Alcide nu ar face așa ceva.) Spui că nu ai ordonat atacurile împotriva Mariei-Star și a Christinei? Și nici a mea?

— Nu, de ce m-aș lua de femei? Nu vrem niciodată să omoram femele de vârcolac pursânge. Cu excepția, poate, a Amandei, adăugă, lipsit de tact Furnan. Dacă aș vrea să omoram pe cineva, ar fi oricum bărbați.

— Cred că tu și cu Alcide ar trebui să aveți o discuție. Nu el a luat-o pe soția ta. El crede că ai înnebunit și ataci femei.

Urmă o tăcere lungă. Furnan zise:

— Cred că ai dreptate referitor la discuție, cu condiția să nu fi inventat întreaga poveste ca să mă atragi într-un loc unde Alcide să mă poată omori.

— Eu vreau doar să trăiesc și să apuc săptămâna viitoare.

— O să fiu de acord să mă întâlnesc cu Alcide, dacă vei fi și tu de față și dacă juri să ne spui fiecăruia ce gândește celălalt. Ești prietena haitei, a întregii haite. Ne poți ajuta acum.

Patrick Furnan era atât de disperat să-și găsească soția, încât era dispus să creadă în mine.

M-am gândit la crimele care avuseseră deja loc. M-am gândit la ce se putea întâmpla în continuare, la pericolul în care se afla viața mea. M-am întrebat ce naiba se petrecea.

— O s-o fac, dacă tu și Alcide veți fi neînarmați, am zis. Dacă ceea ce bănuiesc este adevărat, atunci aveți un inamic comun care încearcă să vă facă să vă omorâți între voi.

— Dacă ticălosul cu păr negru o să fie de acord, încercăm, zise Furnan. Dacă Alcide a luat-o pe soția mea, să nu-i fi clintit nici un fir de păr, și mai bine să o aducă cu el, sau jur pe Dumnezeu că-l fac praf.

— Am înțeles. O să mă asigur că și el a înțeles. Te contactăm noi, am promis și am sperat din tot sufletul că spusese adevărul.

Capitolul 9

Ura miezul aceleiași nopți, iar eu stăteam gata să ies în întâmpinarea pericolului. Și totul se întâmpla doar din vina mea. Cu o serie rapidă de telefoane, Alcide și Furnan au stabilit unde să se întâlnească. Mi-i imaginasem stând față în față la o masă, cu locotenentii în spatele lor, și lămurind întreaga situație. Doamna Furnan avea să apară, iar cuplul va fi reunit. Toată lumea avea să fie mulțumită, sau măcar mai puțin ostilă. Fără ca eu să fiu prin preajmă.

Și cu toate acestea, mă aflam la un centru de afaceri în Shreveport, același unde se ținuse și întrecerea pentru liderul haitei. Măcar îl aveam pe Sam cu mine. Era întuneric și rece, iar vântul îmi flutura pletele pe umeri. Mă mutam de pe un picior pe altul, nerăbdătoare să terminăm. Deși nu era la fel de nervos ca mine, îmi dădeam seama că și Sam simțea la fel.

Era vina mea că se afla aici. Când a devenit prea curios în legătură cu ceea ce se pune la cale între vârcolaci, a trebuit să-i spun. În fond, dacă venea cineva la Merlotte's și încerca să mă împuște, Sam merita măcar să știe de ce are barul plin de găuri. M-am certat zdravăn cu el când mi-a spus că vine cu mine, dar iată-ne pe amândoi aici.

Poate mă mint singură. Poate voiam, pur și simplu, un prieten alături de mine, cineva categoric de partea mea. Poate eram doar speriată. De fapt, nici un „poate”.

Noaptea era rece și amândoi purtam jachete impermeabile, cu glugă. Nu că am fi avut nevoie de glugă, dar, dacă se făcea mai frig, era posibil să ne bucurăm că le avem. Centrul de afaceri se întindea în jurul nostru într-o tăcere tristă. Ne aflam în zona docurilor de încărcare ale unei firme care primise încărcături uriașe din ceva. Ușile mari din metal, care se acționau pe verticală, ridicându-se și coborând, și pe unde intraseră camioanele pentru a fi încărcate, arătau ca niște ochi mari și strălucitori în bătaia lămpilor de siguranță rămase aprinse.

De fapt, erau o mulțime de ochi mari și strălucitori prin preajmă în seara asta. Rechinii și Rachetele¹² negociau. Vai, scuzați, vârcolacii Furnan și vârcolacii Herveaux. Cele două facțiuni ale haitei puteau ajunge la o înțelegere, sau... nu. Și chiar la mijloc se aflau Sam Teriantropul și Sookie Telepata.

Când am simțit pulsația intensă, roșie, a creierelor vârcolacilor apropiindu-se atât de la nord, cât și de la sud, m-am întors către Sam și i-am spus din tot sufletul:

— Nu ar fi trebuit să te las să vii cu mine. Nu ar fi trebuit să deschid gura.

— Ți-ai făcut obiceiul să nu-mi spui multe lucruri, Sookie. Vreau să-mi povestești mereu ce ți se întâmplă. Mai ales dacă există vreun pericol.

Părul blond-roșcat al lui Sam îi flutura în jurul capului, în bătaia ușoarei brize care sufla printre clădiri. Am simțit că era mai puternic ca niciodată. Sam este un fel rar de teriantrop adevărat. Se poate transforma în orice animal vrea. Preferă forma unui câine pentru că acesta este familiar și prietenos, iar oamenii nu-l împușcă prea des. Am privit în ochii săi albaștri și am zărit sălbăticia în ei.

— Sunt aici, zise ridicând nasul în vânt.

Apoi, cele două grupuri se aflau la trei metri de o parte și de alta noastră, și era momentul să ne concentrăm.

Am recunoscut fețele câtorva dintre lupii lui Furnan, care erau mai numeroși. Cal Myers, detectivul, era printre ei. Furnan avea nevoie de ceva tupeu ca să-l aducă pe Cal cu el când își declara nevinovăția. Am recunoscut-o și pe adolescenta pe care Furnan o luase ca parte a celebrării victoriei sale, după înfrângerea lui Jackson Herveaux. În seara asta arăta cu un milion de ani mai în vârstă.

Grupul lui Alcide o includea pe Amanda cea cu părul arămiu, care mă salută cu o înclinare a capului, cu o figură serioasă, și câțiva vârcolaci pe care-i văzusem la Părul Câinelui în seara în care Quinn și cu mine vizitaserăm barul. Fata slăbănoagă care purtase bustiera de piele roșie în acea seară stătea chiar în spatele lui Alcide, și era în același timp foarte excitată și profund înspăimântată. Spre surprinderea mea, Dawson era și el prezent. Nu era chiar lupul singuratic, așa cum se descrisese.

Alcide și Furnan se îndepărtară de haitele lor.

Așa fusese stabilit pentru negociere, sau masă rotundă, sau cum vreți să-i spuneți: eu aveam să stau între Furnan și Alcide. Fiecare vârcolac lider mă va apuca de o mână. Eu aveam să fiu umanul detector de minciuni, în timp ce ei vorbeau. Jurasem să spun fiecăruia dintre ei dacă celălalt minte, sau măcar aveam să fac tot posibilul. Puteam citi mințile, dar acestea pot fi înșelătoare și mincinoase, sau doar greu de citit. Nu făcusem niciodată ceva asemănător și m-am rugat ca abilitatea mea să fie foarte precisă în seara asta și să o folosesc cu înțelepciune, ca să pot pune capăt pierderilor de vieți.

Alcide se apropie hotărât de mine, cu o expresie aspră în strălucirea ochilor. Pentru prima dată am remarcat că arăta mai slab și mai bătrân. Avea ceva fire albe în părul negru, fire care nu fuseseră acolo

pe vremea când tatăl său trăia. Nici Patrick Furnan nu arăta bine. Avusese întotdeauna o tendință spre rotunjire și acum arăta ca și cum ar fi luat vreo șapte-zece kilograme bune. Să fie lider al haitei nu s-a dovedit benefic pentru el. Iar șocul răpirii soției sale lăsase urme adânci pe chipul său.

Am făcut ceva ce nu credeam că voi face vreodată. Am întins mâna dreaptă către el. A apucat-o și fluxul ideilor sale trecu prin mine imediat. Chiar și creierul său complicat de vârcolac era ușor de citit pentru că era atât de concentrat. Am întins mâna stângă spre Alcide, iar el o apucă prea strâns. Pentru un lung minut, m-am simțit pur și simplu inundată. Apoi, cu un efort uriaș, i-am canalizat pe un flux, astfel încât să nu fiu copleșită. Putea fi ușor pentru ei să mintă cu voce tare, dar nu e la fel de ușor să minți și în propria ta minte. Nu constant. Am închis ochii. Datul cu banul îi conferise lui Alcide dreptul primei întrebări.

— Patrick, de ce mi-ai ucis femeia? Cuvintele sunau ca și cum ar fi lăsat urme adânci în gâtul lui Alcide. Era un vârcolac pursânge și se arăta pe cât de amabil poate fi un vârcolac.

— Nu am ordonat nici unuia dintre oamenii mei să ucidă unul de-al tău, răspunse Patrick Furnan.

Părea atât de obosit că abia mai putea sta în picioare, iar gândurile sale se comportau la fel: încet, slăbite, luând-o pe o cale pe care o trasase el în minte. Era mai ușor de citit decât Alcide. Credea în ceea ce spunea.

Alcide ascultă cu multă atenție, și zise apoi:

— Ai spus cuiva care nu face parte din haita ta să le ucidă pe Maria-Star și pe Sookie și pe doamna Larrabee?

— Nu am dat niciodată ordin ca vreunul dintre voi să fie ucis, răspunse Furnan.

— Crede ce spune, am zis.

Din nefericire, Furnan nu avea să tacă din gură.

— Te urăsc, zise, la fel de obosit ca și mai înainte. Aș fi fericit dacă te-ar lovi un camion. Dar nu am ucis pe nimeni.

— Crede și asta, am spus, poate puțin cam sec. Alcide întrebă:

— Cum poți pretinde că ești nevinovat când Cal Myers e în haita ta? A înjunghiat-o mortal pe Maria-Star.

Furnan păru confuz.

— Cal nu a fost acolo, zise.

— Crede ce spune, i-am zis lui Alcide. M-am întors cu fața spre Furnan.

— Cal a fost acolo și a omorât-o pe Maria-Star. Deși mă străduiam să nu-mi pierd concentrarea, am auzit șoapte pornind în jurul lui Cal Myers, am văzut cum restul vârcolacilor pleacă de lângă el. Era rândul lui Furnan să pună întrebări.

— Soția mea, zise, și vocea i se frânse. De ce ea?

— Nu am luat-o pe Libby, spuse Alcide. Nu aș răpi niciodată o femeie, mai ales una vârcolac cu pui. Nu aș ordona nici altcuiva să o facă.

Credea asta.

— Alcide nu a făcut-o și nici nu a ordonat altcuiva să o facă.

Dar Alcide îl ura feroce pe Patrick Furnan. Furnan nu avusese nevoie să-l omoare pe Jackson Herveaux în punctul culminant al competiției, dar o făcuse. Mai bine să-ți începi domnia cu eliminarea rivalului. Jackson nu s-ar fi supus niciodată, și ar fi fost ani buni un spin în coastă. Primeam gânduri din ambele părți, frânturi de idei atât de puternice că-mi ardeau creierul, astfel că am spus:

— Calmați-vă, amândoi.

L-am putut simți pe Sam în spatele meu, căldura sa, atingerea minții sale și i-am cerut și lui:

— Sam, nu mă atinge, bine? Înțelese și se dădu la o parte.

— Nici unul dintre voi nu a omorât pe nimeni dintre cei care au murit. Și niciunul dintre voi nu a ordonat asta. Cel puțin din câte-mi dau eu seama.

Alcide interveni:

— Dă-mi-l pe Cal Myers să-l interogăm.

— Și atunci unde e soția mea? mârâi Furnan.

— E moartă și-ngropată, se auzi o voce clară. Iar eu sunt gata să-i iau locul. Cal e al meu.

Cu toții am privit în sus, pentru că vocea venise dinspre acoperișul plat al clădirii. Acolo, sus, stăteau patru vârcolaci, iar femeia brunetă care vorbise era cea mai aproape de margine. Avea simțul spectacolului. Trebuie să recunosc. Femeile-vârcolac au putere și statut, dar nu sunt șefi de haită... niciodată. Această femeie era clar mare și tare, deși avea probabil doar un metru cincizeci și cinci. Se pregătise să se transforme, adică era dezbrăcată. Sau poate voia doar ca Alcide și Furnan să vadă ce ar putea primi. Și anume, mult atât cantitativ, cât și calitativ.

— Priscilla, zise Furnan.

Mi s-a părut un nume atât de nepotrivit pentru un vârcolac, încât chiar m-am trezit zâmbind, ceea ce era o idee rea în situația dată.

— Nu, am răspuns eu în locul lui.

Mintea mea naviga printre gândurile pe care le puteam citi și se agăță de o amenințare în particular.

— Furnan, Cal e creația ei, am spus. Te-a trădat.

— M-am gândit că dacă aleg câteva ticăloase importante, voi doi o să vă omorâți reciproc, mărturisi Priscilla. Păcat că nu a mers.

— Cine-i asta? îl întrebă din nou Alcide pe Furnan.

— Este partenera lui Arthur Hebert, un lider de haită din Districtul St. Catherine.

St. Catherine era mult în sud, chiar la est de New Orleans. Fusesse grav afectat de Katrina.

— Arthur a murit. Nu mai avem casă, spuse Priscilla Hebert. O vrem pe a voastră.

Ei, asta era destul de clar.

— Cal, de ce ai făcut asta? își întrebă Furnan adjunctul.

Cal ar fi trebuit să se urce pe acoperiș cât mai putea. Vârcolacii Furnan și vârcolacii Herveaux făcuseră un cerc în jurul lui.

— Cal e fratele meu, strigă Priscilla. Să nu vă atingeți de vreun fir de păr din capul lui.

Se simțea acum o notă de disperare în vocea ei, notă pe care nu o mai sesizasem până atunci. Cal privi în sus, la sora lui, nemulțumit. Își dăduse seama în ce necaz se afla și eram destul de sigură că își dorea ca ea să tacă. Acesta avea să fie ultimul său gând.

Brațul lui Furnan ieși brusc din mânecă, acoperit cu păr. Cu o forță uriașă, se repezi la fostul său acolit și-i scoase mâțele. Mâna cu gheare a lui Alcide îi zbură partea din spate a capului, în timp ce trădătorul căzu la podea. Sângele lui Cal țâșni spre mine descriind un arc. În spatele meu, Sam vibra de la energia transformării sale care era pe cale să se producă, provocată de tensiunea, mirosul sângelui și scâncetul meu involuntar.

Priscilla Hebert urlă de furie și durere. Cu o grație neomenească, sări de pe acoperișul clădirii în parcare, urmată de oamenii ei de încredere (lupii ei de încredere?).

Războiul începuse.

Sam și cu mine ne-am nimerit în mijlocul lupilor din Shreveport. Când haita Priscillei începu să se apropie din toate părțile, Sam zise:

— O să mă transform, Sookie.

Nu-mi dădeam seama la ce ar putea fi de folos un collie în această situație, dar am răspuns:

— Bine, șefu'.

Îmi zâmbi oarecum strâmb, după care își smulse hainele și se aplecă. Peste tot în jurul nostru vârcolacii făceau la fel. Noaptea rece era plină de zgomotul vâscos, zgomotul unor lucruri dure care se mișcă printr-un lichid gros, lipicios, care caracterizează transformarea din om în animal. Lupi uriași se îndreptau și se scuturau peste tot în jurul meu; i-am recunoscut în forma lor de lupi pe Alcide și Furnan. Am încercat să număr lupii din haita noastră reunită, dar ei se mișcau întruna, poziționându-se pentru bătălia ce avea să urmeze, și nu puteam cu nici un chip să-i număr.

M-am întors către Sam ca să-l ating pentru încurajare, dar m-am trezit lângă un leu.

— Sam, am șoptit, iar el a scos un răget.

Toată lumea îngheță o bună bucată de timp. La început, lupii din Shreveport erau la fel de speriați ca lupii din St. Catherine, dar părură să-și dea seama că Sam era de partea lor, și schelălăieli de încântare răsunară printre clădirile pustii.

Apoi începu lupta.

Sam încercă să mă apere din toate părțile, ceea ce era imposibil, dar era o încercare galantă. Ca o

ființă umană neînarmată, mă aflam practic complet neajutorată în această luptă. Era un sentiment extrem de neplăcut, de fapt, un sentiment îngrozitor.

Reprezentam cel mai fragil lucru de la fața locului.

Sam era magnific. Labele sale uriașe țâșneau rapid, iar când loveau vreun lup, acesta era pus la pământ. Mă agitam în jurul lui ca un elf nebun, încercând să nu-i stau în cale. Nu puteam urmări tot ceea ce se întâmpla. Grupuri de lupi din St. Catherine se formau pentru a-i ataca pe Furnan, Alcide și Sam, în timp ce peste tot în jurul nostru se duceau lupte corp la corp. Mi-am dat seama că aceste grupuri fuseseră însărcinate cu nimicirea liderilor, și am înțeles că se planificase totul în amănunt. Priscilla Hebert nu calculase și o retragere rapidă pentru fratele ei, dar asta nu o încetinea deloc.

Nimeni nu părea să fie preocupat de mine, din moment ce nu reprezentam o amenințare. Dar aveam toate șansele să fiu atacată de luptătorii care-și dezveleau colții și să fiu la fel de grav rănită ca și cum aș fi fost una dintre ținte. Priscilla, acum sub forma unui lup gri, voia să-l atace pe Sam. Bănuiesc că dorea să demonstreze că are mai mult curaj decât oricine atacând cel mai mare și mai periculos animal. Dar Amanda mușca din picioarele din spate ale Priscillei în timp ce aceasta din urmă își croia drum prin îmbulzeală. Priscilla răspunse întorcând capul ca să-și arate colții către lupul mai tânăr. Amanda se retrase, iar când Priscilla se întoarse ca să-și reia înaintarea, Amanda țâșni ca să o muște din nou de picioare. Din moment ce mușcătura Amandei era suficient de puternică pentru a sfărâma oase, asta era mai mult decât un simplu inconvenient, iar Priscilla se întoarse cu totul spre ea. Înainte să pot măcar gândi Oh, nu, Priscilla o apucă pe Amanda cu fălcile sale de fier și-i rupse gâtul.

În timp ce eu rămăsesem să mă holbez îngrozită, Priscilla lăsa să cadă corpul Amandei și se întoarse ca să sară în spatele lui Sam. El se scutură violent, dar ea își înfipsese colții în ceafa lui și nu se lăsa.

Ceva în mine se rupse, la fel de clar ca și oasele Amandei. Mi-am pierdut orice urmă de instinct de conservare și am făcut un salt în aer, ca și cum și eu aș fi fost un lup. Ca să nu alunec de pe masa mișcătoare de animale, mi-am înfipt mâinile în blana de pe gâtul Priscillei, mi-am strâns picioarele în jurul mijlocului ei și am încolăcit-o cu brațele. Priscilla nu voia să-i dea dramul lui Sam, așa că se scutura într-o parte și în cealaltă ca să mă dea jos. Dar eu mă agățam de ea ca o maimuță ucigașă.

În cele din urmă, trebui să-i dea drumul lui Sam pentru a se lupta cu mine. Am strâns tot mai tare, iar ea încercă să mă muște, dar nu putea să se întoarcă bine spre mine din moment ce eram în spatele ei. Era capabilă să se întoarcă suficient pentru a-mi zgâria picioarele cu colții, dar nu mă putea apuca. Durerea abia se simțea. Mi-am întetit și mai mult strânsoarea până când brațele începură să mă doară ca naiba. Dacă aș fi cedat oricât de puțin, aș fi ajuns lângă Amanda.

Deși toate acestea se întâmplară atât de repede încât era greu să-ți crezi ochilor, mă simțeam ca și cum încercam să omor această creatură de o veșnicie. Nu gândeam cu adevărat „mori, mori”, în mintea mea; eu doar voiam ca ea să nu mai facă ceea ce făcea, iar ea nu ceda, fir-ar să fie. Atunci se auzi un răget care-ți spărgea timpanul, și dinți uriași trecură la câțiva centimetri de brațele mele. Am înțeles că trebuie să dau dramul strânsorii, iar în momentul în care mâinile mele se descleștară, am căzut de pe lup, rostogolindu-mă pe asfalt, ca să aterizez într-o grămadă un metru mai încolo.

Se auzi un fel de puf! Și Claudine stătea deasupra mea. Purta un tricou fără mâneci și pantaloni de pijama, și era nepieptănată. Printre picioarele ei am văzut leul desprinzând capul lupului cu o mușcătură, apoi scuipându-l dezgustat. Apoi se întoarse ca să supravegheze parcare, evaluând celelalte amenințări.

Unul dintre lupi sări la Claudine. Aceasta demonstra că era perfect trează. În timp ce animalul se afla încă în aer, mâinile sale îl apucară de urechi. Îl roti, folosind chiar inerția lui. Claudine aruncă uriașul lup cu gestul unui student care azvârle o cutie de bere, iar lupul se izbi cu zgomot de docul de încărcare, după care nu se mai mișcă. Viteza atacului și rezultatul său erau incredibile.

Claudine nu se mișcă din poziția sa, iar eu eram suficient de deșteaptă ca să stau la locul meu. De fapt, eram epuizată, speriată, și puțin murdară de sânge, deși numai stropii roșii de pe piciorul meu păreau să fie ai mei. O luptă durează atât de puțin și, cu toate acestea, folosește resursele corpului cu o viteză uimitoare. Cel puțin așa se întâmplă cu oamenii. Claudine arăta destul de în formă.

— Vino-ncoace, rahat cu blană, urla ea înhățând cu ambele mâini un vârcolac care se strecura spre ea pe la spate.

Se răsuci fără să-și miște picioarele, o manevră care ar fi imposibilă pentru un corp omenesc

muritor. Vâcolacul fu aruncat și primi exact același tratament ca și tovarășul său de haită. Din câte îmi dădeam eu seama, Claudine nici măcar nu respira greu. Ochii îi păreau mai larg deschiși și mai alerti decât de obicei, și-și ținea corpul ușor ghemuit, în mod clar gata de acțiune.

S-au mai auzit o mulțime de urlete și lătrături, și mârâieli, și schelălăieli de durere, și bufnituri la care nu aveam curajul să mă gândesc ce înseamnă. Dar după, probabil, încă vreo cinci minute de luptă, zgomotul se stinse.

Claudine nici măcar nu aruncă vreo privire în jos spre mine în tot acest timp, deoarece era concentrată să mă apere. Când se uită, îmi făcu cu ochiul. Deci arătam destul de rău.

— Am întârziat, zise, trăgându-și picioarele în așa fel încât acum stătea lângă mine.

Se apropie mai mult, iar eu am apucat-o de mână. Cât ai clipi, eram pe picioarele mele. Am îmbrățișat-o. Nu numai că voiam să o fac, simțeam chiar această nevoie. Claudine mirosea întotdeauna atât de bine, iar corpul ei era în mod curios mai ferm la atingere decât cel omenesc. Părea fericită să mă îmbrățișeze și ea, și am stat agățate una de cealaltă câteva clipe, în timp ce eu îmi recăpătăm echilibrul.

Apoi am ridicat capul să privesc înjur, temându-mă de ceea ce aveam să văd. Cei căzuți zăceau în grămezi de blană în jurul nostru. Petele întunecate de pe asfalt nu erau de ulei. Ici și colo, câte un lup murdar adulmeca printre cadavre căutând pe cineva anume. Leul era așezat la vreun metru mai încolo, gâfâind. Blana îi era pătată cu sânge. Avea o rană deschisă la umăr, cea provocată de Priscilla. Se mai vedea o mușcătură pe spate.

Nu știam ce să fac mai întâi.

— Mulțumesc, Claudine, am spus și am sărutat-o pe obraz.

— Nu pot să o fac întotdeauna, mă atenționa Claudine. Nu conta pe salvare automată.

— Am cumva un buton de panică pentru zâne? De unde ai știut să vii?

Mi-am dat seama că nu avea să răspundă.

— Oricum, fii sigură că apreciez această salvare, încă ceva, cred că știi că mi-am întâlnit străbunicul.

Bolboroseam fără rost. Eram atât de fericită că sunt în viață!

Înclină capul.

— Prințul este bunicul meu, zise.

— Oh, am răspuns. Așadar, suntem un fel de verișoare?

Se uită în jos la mine, cu privirea sa limpede, întunecată, calmă. Nu arăta ca o femeie care ucisese doi lupi cât ai clipi.

— Da, zise. Cred că da.

— Și cum îi spui? Bunicuțule? Tataie?

— Îi spun „stăpâne”.

— Oh.

Plecă să verifice lupii de care se ocupase (eu eram destul de sigură că erau morți), așa că m-am îndreptat spre leu. M-am ghemuit lângă el și mi-am pus brațul pe după gâtul lui. Torcea. Automat, l-am scărpinat în creștetul capului și în spatele urechilor, la fel cum făceam cu Bob. Torsul s-a intensificat.

— Sam, am zis. Mulțumesc foarte mult. Îți datorez viața. Cât de grave îți sunt rănilile? Cum pot să te ajut?

Sam oftă. Își puse capul jos.

— Ești obosit?

Atunci aerul din jurul său începu să vibreze, iar eu m-am retras de lângă el. Știam ce urmează. După câteva clipe, corpul care zăcea lângă mine era uman, nu animal. L-am studiat temătoare și am văzut că încă mai avea rănilile, dar erau mult mai mici decât atunci când era leu. Toți teriantropii sunt grozavi când vine vorba de vindecare. Cât de mult mi s-a schimbat viața îmi pot da seama după faptul că nu mi se părea important că Sam era în costumul lui Adam. Depășisem oarecum această problemă, ceea ce era bine, deoarece erau corpuri dezbrăcate peste tot în jurul meu. Cadavrele se transformau înapoi, la fel ca și lupii răniți.

Fusese mai ușor să mă uit la cadavre în forma lor de lup.

Cal Myers și sora lui, Priscilla, erau morți, bineînțeles, la fel ca și cei doi lupi de care scăpase Claudine. Amanda era moartă. Fata cea slabă pe care o întâlnisem la Părul Câinelui era în viață, deși grav rănită la coapsă. L-am recunoscut și pe barmanul Amandei; părea întreg. Tray Dawson se ținea de un braț care părea rupt.

Patrick Furnan zăcea în mijlocul unui cerc de lupi morți sau răniți, toți din haita Priscillei. Cu greutate, mi-am croit drum printre trupurile rănite și însângerate. Puteam simți toți ochii, de lup sau umani, concentrându-se asupra mea în timp ce m-am așezat lângă el. Mi-am pus degetele pe gâtul lui și nu am simțit nimic. I-am verificat pulsul la mână. Chiar mi-am pus și mâna pe pieptul lui. Nici o mișcare.

— S-a dus, am spus, iar cei care rămăseseră în formă de lup au început să urle.

Mult mai tulburătoare erau însă urletele scoase de vârcolacii în formă umană.

Alcide se repezi către mine. Părea să fie mai mult sau mai puțin intact, deși îi vedeam câteva dăre de sânge pe părul de pe piept. Trecu de Priscilla cea ucisă, lovindu-i cadavrul în timp ce trecea pe lângă el. Îngenunche un moment lângă Patrick Furnan, înclinându-și capul ca și cum i-ar fi adus un omagiu cadavrului. Apoi se ridică în picioare. Era întunecat, sălbatic și hotărât.

— Eu sunt liderul acestei haite! zise cu o voce clară, autoritară.

Scena deveni bizar de tăcută în timp ce lupii supraviețuitori digerau vestea.

— Acum trebuie să pleci, spuse Claudine foarte calmă, chiar în spatele meu.

Am sărit ca un iepure. Fusesem vrăjită de frumusețea lui Alcide, de sălbăticia primitivă pe care o emana.

— Ce? De ce?

— Or să-și sărbătorească victoria și ascensiunea unui nou lider al haitei, mă lămurii ea.

Fata slăbuță își încleșta mâinile și izbi cu ele capul unui inamic căzut, dar care încă mișca. Oasele se sfărâmară cu un zgomot sec. Peste tot în jurul meu lupii învinși erau executați, cel puțin cei grav răniți. Un mic grup de trei se târî să îngenuncheze în fața lui Alcide, cu capetele date pe spate. Doi dintre ei erau femei. Unul era un mascul adolescent. Îi ofereau lui Alcide gâturile ca semn că se predau. Alcide era foarte excitat. Peste tot. Mi-am amintit felul în care Patrick Furnan sărbătorise când a primit rolul de lider. Nu știam dacă Alcide avea să ucidă ostaticii sau să le-o tragă. Am respirat adânc, pregătindu-mă să zic ceva. Nu știu ce aș fi spus, dar mâna murdară a lui Sam îmi acoperi gura. Mi-am întors privirea ca să mă uit la el, în același timp furioasă și agitată, iar el clătină vehement din cap. Mi-a susținut privirea suficient cât să se asigure că voi tăcea, apoi și-a retras mâna. M-a cuprins cu brațul de talie și m-a luat de acolo. Claudine asigură paza din spate, în timp ce Sam mă conducea rapid cât mai departe. Mi-am ținut privirea țintă în față.

Încercam să nu ascult zgomotele din jur.

Capitolul 10

Sam avea niște haine de rezervă în camionul său și le trase pe el, la modul propriu. Claudine zise:

— Trebuie să mă întorc în pat, ca și cum s-ar fi trezit ca să dea drumul pisicii afară sau să meargă până la baie, apoi puf!

Dispăru.

— Conduc eu, m-am oferit din moment ce Sam era rănit.

Îmi întinse cheile.

Am pornit în tăcere. Făceam un efort să-mi amintesc traseul să ajung înapoi la autostrada interstatală ca să mă întorc în Bon Temps, pentru că eram încă șocată din mai multe puncte de vedere.

— Asta este o reacție normală la luptă, zise Sam. Un val de excitare.

Am avut grijă să nu privesc spre Sam, să văd dacă avea și el propriul său val.

— Da, știu asta. Am participat și eu la ceva lupte. Cam multe.

— Plus că Alcide a urcat pe poziția de lider. Un alt motiv să fie „fericit”.

— Dar toată chestia asta cu lupta a pornit pentru că a murit Maria-Star.

Așa că ar fi trebuit să fie prea deprimat ca să se mai gândească la sărbătorirea morții inamicului său,

voiam de fapt să spun.

— A pornit toată chestia asta cu lupta pentru că era amenințat, zise Sam. A fost o adevărată prostie din partea lui Alcide și a lui Furnan că nu au stat de vorbă înainte să se ajungă în acest punct. Ar fi putut să-și dea seama de ceea ce se întâmplă mult mai devreme. Dacă nu i-ai fi convins tu, ar fi fost în continuare eliminați pe rând și ar fi început un război adevărat. Au făcut mare parte din treaba Priscillei Hebert.

Eram sătulă de vârcolaci, de agresivitatea și de încăpățânarea lor.

— Sam, ai trecut prin toate astea din cauza mea. Mă simt îngrozitor. Aș fi murit, dacă nu erai tu. Îți sunt mai mult decât datoare. Și îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat.

— Pentru mine este important să rămâi în viață, zise Sam.

Închise ochii și dormi tot restul drumului până la rulota sa. Șchiopată pe scări în sus fără ajutor și închise ușa în urma lui. Simțindu-mă puțin nefericită și ceva mai mult deprimată, întrebându-mă cum să integrez ceea ce se întâmplase în acea noapte în restul vieții mele.

Amelia și Pam stăteau în bucătărie. Amelia făcuse niște ceai, iar Pam lucra la un goblen. Măinile îi zburau pur și simplu în timp ce acul străpungea țesătura, și nu știam ce era mai uimitor: talentul ei sau alegerea ocupației.

— Ce ați pus la cale, tu și Sam? întrebă Amelia cu un zâmbet larg. Arăți și bătută și cu banii luați. Apoi se uită cu mai multă atenție și întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Sookie?

Chiar și Pam puse jos goblenul și mă privi grav.

— Miroși, zise. Miroși a război și sânge.

M-am privit și eu și mi-am dat seama în ce hal arătam. Hainele îmi erau însângerate, distruse și murdare, iar piciorul mă durea. Era momentul să primesc primul ajutor și l-am primit pe cel mai bun de la sora Amelia și sora Pam. Pam era puțin agitată din cauza rănii, dar se abținea ca un vampir cuminte. Știam că-i va povesti totul lui Eric, dar pur și simplu nu mai aveam puterea să-mi pese. Amelia rosti o vrajă de vindecare deasupra piciorului meu. Vindecarea nu era punctul ei forte, îmi spuse ea cu modestie, dar vraja ajută puțin. Piciorul meu nu mai pulsa.

— Nu ești îngrijorată? întrebă Amelia. Asta e de la un vârcolac. Dacă te-ai molipsit?

— E mai greu să te molipsești decât de orice maladie comună, am spus, din moment ce întrebasesm aproape toate tipurile de vârcolaci pe care-i întâlnisem despre posibilitatea de a deveni unul dintre ei în urma mușcăturii lor.

În fond, au și ei doctorii lor. Și cercetători.

— Majoritatea oamenilor trebuie să fie mușcați de mai multe ori, pe tot corpul, ca să se molipsească și nici atunci nu e sigur.

Nu e precum gripa sau ca răceala. În plus, dacă îți curățai rana repede, șansele scădeau și mai mult. Turnasem o sticlă cu apă pe picior înainte să mă urc în mașină.

— Așa că nu-mi fac nici un fel de griji, dar am dureri, și cred că s-ar putea să rămân cu o cicatrice.

— Eric nu va fi prea fericit, zise Pam cu un zâmbet care anticipa momentul. Te-ai pus în pericol din cauza vârcolacilor. Știi că are o părere proastă despre ei.

— Da, da, da, am spus fără să-mi pese. Să mă mai scutească.

Pam se luminează la față.

— O să-i spun asta, promise solemn.

— De ce îți place atât de mult să-l sâcâi? am întrebat, dându-mi seama că eram aproape lipsită de energie din cauza epuizării.

— Nici odată nu am avut atât de mult material ca să-l sâcâi, răspunse ea, apoi ieși cu Amelia din camera mea, iar eu am rămas minunat de singură în patul meu, în viața mea, după care am adormit.

Dușul pe care l-am făcut a doua zi dimineață a fost o experiență sublimă. În clasamentul celor mai bune dușuri pe care le-am făcut vreodată, acesta ocupa cel puțin locul patru. (Cel mai reușit a fost cel pe care l-am împărțit cu Eric, și nici măcar nu mă puteam gândi la el fără să simt fiori peste tot.) M-am clătuit. Piciorul arăta bine, și, deși mă dureau încă mușchii pe care de obicei nu-i foloseam prea mult, am simțit că dezastrul fusese îndepărtat și că răul fusese învins, cel puțin pentru moment.

Cum stăteam sub jetul de apă, spălându-mi părul, m-am gândit la Priscilla Hebert. În scurta privire

pe care am aruncat-o în lumea ei, am văzut că încercase cel puțin să găsească un loc pentru haita ei dezrădăcinată, și făcuse cercetări ca să găsească o zonă slabă unde s-ar putea stabili. Poate că, dacă ar fi venit să-l roage pe Patrick Furnan, acesta ar fi fost bucuros să-i ofere un loc în haită. Dar nu ar fi cedat niciodată conducerea. Îl omorâse pe Jackson Herveaux ca să o obțină, așa că sigur nu ar fi acceptat nici un aranjament de conducere comună cu Priscilla, chiar dacă societatea lupilor ar fi permis asta, chestie de care mă îndoiam, mai ales ținând cont de statutul său rar, de femeie lider de haită.

Ei bine, acum nu mai era.

Teoretic, i-am admirat încercarea de a le oferi lupilor săi o casă nouă. Cum am întâlnit-o pe Priscilla în carne și oase, nu puteam decât să mă bucur că nu i-a reușit.

Curată și înviorată, mi-am uscat părul și m-am machiat. Lucram în schimbul de zi, așa că trebuia să fiu la Merlotte's la unsprezece. Mi-am pus uniforma obișnuită formată din pantaloni negri și tricou alb, m-am hotărât ca de data asta să-mi las părul desfăcut, și mi-am legat șireturile la pantofii Reebok negri.

Am constatat că mă simțeam destul de bine, ținând cont de toate cele petrecute.

O mulțime de oameni erau morți și o mare durere plana asupra evenimentelor de noaptea trecută, dar cel puțin haita invadatoare fusese învinsă, iar acum zona din Shreveport ar fi trebuit să fie liniștită o perioadă.

Războiul se terminase foarte repede, iar vârcolacii nu fuseseră dați în vileag restului lumii. Cu cât trecea mai multă vreme de când vampirii fuseseră expuși publicului, cu atât mai mult creșteau șansele să se întâmple și cu vârcolacii același lucru.

Am adăugat asta în uriașa cutie cu lucruri care nu erau treaba mea.

Zgârietura de pe piciorul meu, fie prin natura ei, fie prin incantațiile Ameliei, prinsese deja coajă. Aveam zgârieturi pe brațe și pe picioare, dar uniforma mea le acoperea. Puteam să port mânecă lungă azi, pentru că era chiar rece. De fapt, o jachetă ar fi fost chiar bună și am regretat că nu am luat una în timp ce mă duceam spre muncă. Amelia nu apăruse încă și nu aveam nici o idee dacă Pam era ascunsă în gaura secretă din dormitorul de rezervă. De fapt, nu era treaba mea!

În timp ce conduceam, am tot adăugat la lista cu chestiile de care nu ar fi trebuit să-mi fac griji sau să le iau în calcul. Dar m-am oprit când am ajuns la muncă. Când mi-am văzut șeful, m-au copleșit o mulțime de gânduri pe care nu le anticipasem. Nu că Sam ar fi părut bătut sau altceva. Arăta cam ca de obicei când m-am oprit în biroul lui să-mi las geanta în sertarul obișnuit. De fapt, bățalia părea să-l fi umplut de energie. Poate că se simțise bine să se transforme în ceva mai agresiv decât un collie. Poate se bucurase să le ardă câteva unor vârcolaci. Să sfâșie câteva burți de vârcolac... să frângă niște spinări de vârcolac.

Bine, OK, a cui viață fusese salvată de sfâșierile și frângerile menționate anterior? Gândurile mi se limpeziră imediat. Dintr-un impuls, m-am aplecat și l-am sărutat pe obraz. Am simțit mirosul lui Sam: loțiune de bărbierit, pădure, ceva sălbatic și în același timp familiar.

— Cum te simți? mă întrebă, ca și cum întotdeauna l-aș fi sărutat de bun găsit.

— Mai bine decât am crezut, am zis. Tu?

— Mă cam doare, dar mă descurc. Holly își strecură capul pe ușă.

— Bună, Sookie, Sam. Intră să-și lase și ea geanta.

— Holly, am auzit că tu și Hoyt formați un cuplu, am zis, și am sperat că arătam zâmbitoare și încântată.

— Da, ne potrivim, zise încercând să pară nonșalantă. Se poartă foarte frumos cu Cody, iar familia lui e chiar drăguță.

În ciuda părului țepos, vopsit agresiv în negru și a machiajului exagerat, era ceva melancolic și vulnerabil în chipul lui Holly.

Mi-a venit ușor să-i spun:

— Sper să vă meargă bine. Holly păru foarte încântată.

Știa la fel de bine că, dacă s-ar fi măritat cu Hoyt, ar fi fost după toate regulile artei cumnata mea, din moment ce legătura dintre Jason și Hoyt era atât de puternică.

Apoi, Sam începu să ne spună despre problemele pe care le avea cu unul dintre distribuitorii săi de

bere, iar Holly și cu mine ne-am legat șorțurile, și ziua noastră de muncă începu. Am vârât capul pe ușa batantă ca să mă uit la personalul bucătăriei. Actualul bucătar de la Merlotte's era un fost militar, care se numea Canon. Bucătarii de minaturi veneau și plecau. Carson era unul dintre cei mai buni. A prins imediat mișcarea cu hamburgerii Lafayette (hamburgeri cu un sos făcut după rețeta rămasă de la un fost bucătar) și făcea bucățelele de pui și cartofii prăjiți exact cum trebuia, și nu avea crize de personalitate și nici nu încerca să înjunghie debarasatorul. Apărea la timp și lăsa bucătăria curată la terminarea schimbului, iar asta era ceva atât de nemaivăzut că Sam i-ar fi iertat lui Carson o mulțime de ciudățenii.

Nu prea aveam clienți, așa că Holly și cu mine pregăteam băuturile, iar Sam era la telefon în biroul său când Tanya Grissom intră pe ușă. Femeia mărunțică, rotunjoară pe unde trebuia, arăta la fel de drăguță și de sănătoasă ca o țărăncuță. Tanya nu punea bază pe machiaj, ci pe încrederea în sine.

— Unde e Sam? întrebă.

Gura mică i se curbă într-un zâmbet. I-am întors zâmbetul la fel de nesincer. Ticăloasa.

— Birou, am zis ca și cum aș fi știut exact unde era.

— Femeia asta, zise Holly, oprindu-se în drumul ei spre teigheaua de unde luam mâncarea. Tipa asta ascunde multe.

— De ce spui asta?

— Trăiește în Hotshot și umblă cu unele din femeile de acolo, zise Holly.

Dintre toți cetățenii obișnuiți din Bon Temps, Holly era dintre puținii care știa că există creaturi ca vârcolacii și teriantropii. Nu știu dacă descoperise că rezidenții din Hotshot sunt vârcolaci-panteră, dar știa că se încrucisaseră între ei și erau ciudați, pentru că asta era cunoscut de toată lumea în districtul Renard. Și o considera pe Tanya (vârcolac-vulpe) vinovată de complicitate sau, măcar, suspectă de complicitate.

Am avut o senzație de teamă adevărată. M-am gândit: Tanya și Sam se pot transforma împreună. Lui Sam i-ar plăcea asta. Ar putea să se schimbe el însuși într-o vulpe, dacă ar vrea.

Am depus un efort uriaș să le zâmbesc clienților după ce mi-a trecut ideea asta prin minte. Mi s-a făcut rușine când mi-am dat seama că ar trebui să fiu fericită că era cineva interesat de Sam, cineva care-i putea aprecia adevărata natură. Nu eram prea mândră de faptul că nu eram fericită deloc. Dar ea era destul de bună pentru el și îl avertizasem în legătură cu ea.

Tanya se întoarse pe holul care dădea spre biroul lui Sam și ieși pe ușa din față, dar nu mai părea la fel de încrezătoare pe cât arăta când intrase. I-am întors zâmbetul. Ha! Sam ieși să toarne niște beri. Nici el nu părea nici pe departe prea vesel.

Asta îmi șterse zâmbetul de pe față. În timp ce le serveam șerifului Bud Dearborn și lui Alcee Beck prânzul (Alcee, în tot acest timp, se uita disprețuitor la mine), m-am îngrijorat. M-am hotărât să trag cu ochiul în mintea lui Sam, pentru că eram mai bună la a-mi canaliza talentul în anumite feluri. Era de asemenea mai ușor să-l blochez și să-l scot din activitățile mele zilnice acum, că eram legată de Eric, deși detestam să admit asta. Nu e frumos să hoinărești prin gândurile altcuiva, dar întotdeauna am fost capabilă să o fac, și asta era a doua mea natură.

Știu că asta e o scuză patetică. Dar eram obișnuită să știu, nu să mă întreb. Teriantropii sunt mai greu de citit decât oamenii obișnuiți, iar Sam era dificil chiar și pentru un teriantrop, dar am prins că era frustrat, nesigur și gânditor.

Apoi am fost îngrozită de îndrăzneala mea și de lipsa mea de maniere. Sam își riscase viața pentru mine cu o seară înainte. Îmi salvase viața. Și iată-mă acum cotrobăindu-i prin cap ca un copil printr-o ladă plină cu jucării. Rușinea îmi aprinse obraji și am pierdut șirul a ceea ce îmi cerea tipa de la masa mea, până când aceasta mă întrebă dacă mă simțeam bine. Am ieșit din starea aia și m-am concentrat să-i iau comanda de chili și biscuiți uscați și un pahar de ceai îndulcit. Prietena ei, o femeie în jur de cincizeci de ani, îmi ceru un hamburger Lafayette și o salată. I-am luat și comanda pentru sosul de salată și bere, și m-am îndreptat spre teigheaua bucătăriei ca să dau comanda. Am făcut un semn cu capul spre dozatorul de bere când m-am aflat lângă Sam, iar acesta mi-a întins berea după câteva secunde. Eram prea răvășită ca să vorbesc cu el. Îmi aruncă o privire curioasă.

Am fost bucuroasă să părăsesc barul când mi s-a terminat tura. Holly și cu mine am predat totul lui Ariene și Danielle și ne-am luat gentile. Am ieșit aproape pe întuneric. Luminile de siguranță erau

aprinse deja. Avea să plouă mai târziu și nori groși acopereau stelele. O puteam auzi pe Carrie Underwood¹³ cântând încet la jukebox. Voia ca Iisus să preia controlul. Mi s-a părut o idee bună.

Am rămas un moment lângă mașinile noastre în parcare. Vântul sufla și era tot mai rece.

— Știu că Jason este cel mai bun prieten al lui Hoyt, zise Holly.

Vocea ei părea nesigură, și, deși chipul îi era greu de citit, știam că nu era sigură că voiam să aud ceea ce avea să-mi spună.

— Întotdeauna mi-a plăcut Hoyt. Era un tip în regulă în liceu. Cred – sper că nu o să te superi pe mine – cred că ceea ce m-a împiedicat să ies cu el mai de mult a fost faptul că era atât de legat de Jason.

Nu știam ce să răspund.

— Nu-ți place Jason? am întrebat în cele din urmă.

— Oh, ba da, îmi place Jason. Cui nu-i place? Dar este el bun pentru Hoyt? Poate fi Hoyt fericit dacă legătura dintre ei este mai slabă? Pentru că nu mă pot gândi să mă apropii de Hoyt decât dacă voi crede că poate fi alături de mine așa cum a fost mereu cu Jason. Înțelegi ce vreau să spun.

— Da, am zis. Îmi iubesc fratele. Dar știu că Jason nu are obiceiul de a se gândi și la bunăstarea altor oameni.

Și asta era un fel delicat de a o spune. Holly zise:

— Îmi plac. Nu vreau să te rănesc. Dar mi-am imaginat că ai fi aflat oricum.

— Da, oarecum am făcut-o, am zis. Și tu îmi plac, Holly. Ești o mamă bună. Ai muncit din greu să ai grijă de copilul tău. Ești în relații bune cu fostul tău soț. Dar cum rămâne cu Danielle? Aș putea spune că ești la fel de apropiată de ea pe cât este Hoyt de Jason.

Danielle era o altă mamă divorțată, iar ea și Holly fuseseră prietene la cataramă încă de când erau în clasa întâi. Danielle avea mai mult sprijin decât Holly. Mama și tatăl lui Danielle erau încă în putere și foarte fericiți să dea o mână de ajutor cu cei doi copii. Și Danielle ieșea cu cineva de ceva vreme deja.

— Nu am crezut vreodată că e ceva ce ar putea să intervină între Danielle și mine, Sookie.

Holly își trase hanoracul și-și căută cheile în geantă.

— Dar ea și cu mine am luat-o ușor pe drumuri diferite. Încă ne mai vedem uneori la prânz, iar copiii noștri se joacă împreună. Holly oftă adânc. Nu știu. Când am devenit interesată de altceva decât de lumea de aici din Bon Temps, lumea în care am crescut, Danielle a început să creadă că e ceva în neregulă cu asta, cu curiozitatea mea. Când am hotărât să devin Wicca, a urât asta, încă o mai urăște. Dacă ar ști despre vârcolaci, dacă ar ști ce mi s-a întâmplat...

O vrăjitoare-teriantrop a încercat să-l forțeze pe Eric să-i cedeze o parte din investițiile sale. A forțat toate vrăjitoarele locale pe care a putut să le adune într-un sabat să o ajute, inclusiv pe o Holly deloc dornică.

— Toată treaba aia m-a schimbat, zise Holly.

— Așa s-a întâmplat, nu-i așa? Să ai de-a face cu ființele supranaturale.

— Da. Dar ei sunt parte din lumea noastră. Într-o zi toți vor ști asta. Într-o zi... Întreaga lume va fi diferită.

Am clipit. Asta era neașteptat.

— Ce vrei să spui?

— Când vor ieși cu toții la lumină, zise Holly, surprinsă de lipsa mea de perspectivă. Când vor ieși cu toții la lumină și își vor recunoaște existența. Toți, toți vor trebui să se adapteze. Dar unii oameni nu vor vrea. Poate va fi o revoltă. Războaie, poate. Poate vârcolacii se vor lupta cu toți ceilalți teriantropi, sau poate oamenii vor ataca vârcolacii și vampirii. Sau poate vampirii – știi că nu dau nici doi bani pe lupi – vor aștepta până într-o noapte și apoi îi vor ucide pe toți și-i vor pune pe oameni să le mulțumească.

Avea calități de poet, Holly. Și era și vizionară, într-un fel fatalist. Nu aveam nici cea mai vagă idee că Holly era atât de profundă și din nou am fost rușinată de mine. Cei care citesc gândurile nu ar trebui să fie luați așa prin surprindere. Depuneam atâta efort ca să rămân afară din gândurile

oamenilor, încât pierdeam indicii importante.

— Toate astea sau niciuna, am zis. Poate oamenii vor accepta pur și simplu. Nu în toate țările, vreau să zic, dacă te gândești la ce au pățit vampirii în Europa de Est și în unele țări din America de Sud...

— Papa nu s-a pronunțat asupra acestei probleme, comentă Holly.

Am încuviințat.

— E destul de greu să știi ce să spui, cred.

Majoritatea bisericilor au avut (iertăți-mă) al dracului de mult de furcă pentru a se hotărî asupra unei politici teologice și scripturale referitoare la cei ne-vii. Apariția vârcolacilor va mai adăuga încă o problemă la asta. Ei erau absolut vii, nu exista nici o îndoială... Dar ei aveau aproape prea multă viață, spre deosebire de cei care muriseră deja o dată.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul. Nu intenționasem să stau în picioare aici afară și să rezolv problemele lumii și să fac speculații asupra viitorului. Eram încă obosită din noaptea anterioară.

— Vorbim, Holly. Poate tu și cu mine și cu Amelia am putea merge la un film în Clarice, într-o seară?

— Sigur, zise, puțin surprinsă. Amelia nu are o părere prea bună despre puterile mele, dar cel puțin am putea avea o discuție ca să punem lucrurile la punct.

Prea târziu, eram convinsă că trioul nu avea să funcționeze, dar, ce naiba. Puteam măcar să încercăm.

Am condus spre casă întrebându-mă dacă va fi cineva acolo să mă aștepte. Răspunsul l-am primit când am parcat lângă mașina lui Pam, lângă ușa din spate. Pam conducea o mașină clasică, bineînțeles, o Toyota cu un abțibild cu Fangtasia pe bara de protecție. Eram doar surprinsă că nu e un minivan.

Pam și Amelia se uitau la un DVD în sufragerie. Stăteau pe canapea, dar nu chiar încolăcite una în jurul celeilalte. Bob era făcut ghem pe șezlongul meu. Amelia avea în poală un castron cu floricele, iar Pam ținea în mână o sticlă de Sângeadevărat. Le-am ocolit ca să văd la ce se uită. Underworld¹⁴. Hmmm.

— Kate Beckinsale e tare, zise Amelia. Spune, cum a fost la muncă?

— Bine, am zis. Pam, cum se face că ai două seri libere la rând?

— Merit, răspuse Pam. Nu mi-am luat liber de doi ani. Eric a fost de acord cu ceea ce mi se cuvenea. Cum crezi că aș arăta în ținuta aia neagră?

— Oh, la fel de bine ca și Beckinsale, zise Amelia și se întoarse spre ea să-i zâmbească.

Erau la stadiul de lugu-lugu. Considerându-mi lipsa totală de chef de așa ceva, nu voiam să fiu prin preajmă.

— A aflat Eric mai multe despre tipul ăla, Jonathan? am întrebat.

— Nu știu. De ce nu-l suni? răspuse Pam total detașată.

— Corect, nu ești de serviciu, am bombănit și m-am târât spre camera mea, morocănoasă și oarecum rușinată de mine însămi.

Am format numărul de la Fangtasia fără ca măcar să mă uit la telefon. Asta nu era bine. Și era pe apelare rapidă pe telefonul meu mobil. La naiba. Asta nu era ceva la care să vreau să mă gândesc în acest moment.

Sună telefonul și am abandonat cugetările mele pesimiste. Trebuia să fii cu picioarele pe pământ când îl sunai pe Eric.

— Fangtasia, barul care mușcă. Sunt Lizbet.

Una dintre amatoarele de colți. Am scotocit prin sertarele minții încercând să pun și o față acestui nume. Gata... Înaltă, foarte rotundă și mândră de asta, o față ca o lună, un păr castaniu superb.

— Lizbet, sunt Sookie Stackhouse, m-am prezentat.

— Oh, bună, zise ea părând uimită și impresionată.

— Mmm... bună. Auzi, aş putea să vorbesc cu Eric, te rog?

— Să văd dacă stăpânul este disponibil, şopti Lizbet, încercând să pară respectuoasă şi foarte misterioasă.

— Stăpân, pe naiba.

Amatorii de colţi erau atât bărbaţi cât şi femei care iubeau atât de mult vampirii, încât voiau să fie în preajma lor în fiecare clipă în care aceştia erau treji. Slujbele în locuri ca Fangtasia erau ca aerul pentru aceşti oameni, iar ocazia de a fi muşcat era considerată aproape ceva sacru. Codul adoratorilor de colţi le cerea să fie onoraţi dacă vreun sugător de sânge voia să-i testeze; iar dacă mureau din cauza asta, ei bine, asta însemna aproape o onoare. În spatele întregului patos şi al sexualităţii care se împletea cu acesta la un adorator tipic, exista speranţa ascunsă ca vreunul dintre vampiri să-l considere „denn” de a fi transformat într-un vampir. Ca şi cum ar fi trebuit să treci un test de personalitate.

— Mulţumesc, Lizbet, am spus.

Lizbet puse receptorul jos cu un pocnet şi se duse să-l caute pe Eric. Nu aş fi putut-o face mai fericită.

— Da, zise Eric după vreo cinci minute.

— Erai ocupat?

— Ah, luam cina. Am strâmbat din nas.

— Păi, sper că te-ai săturat, am spus, cu o totală lipsă de sinceritate. Auzi, ai aflat ceva despre Jonathan?

— L-ai mai văzut? întrebă Eric tăios.

— A, nu. Doar mă întrebam.

— Dacă îl vezi, trebuie să aflui imediat.

— Bine, am înţeles asta. Ce ai aflat?

— A fost văzut şi în alte locuri, zise Eric. A venit şi aici într-o noapte când eu eram plecat. Pam e la tine acasă, nu-i aşa?

Am simţit că mi se taie picioarele. Poate că Pam nu se giugiulea cu Amelia din pură plăcere. Poate că amestecase afacerile cu o minunată poveste, şi stătea cu Amelia ca să mă ţină sub supraveghere. Ai naibii vampiri, m-am gândit furioasă, căci întregul scenariu era mult prea apropiat de un incident din trecutul recent care mă rănise îngrozitor.

Nu aveam să-l întreb însă nimic. Ar fi fost mai rău dacă îmi confirma, preferam să rămân la stadiul de bănuială.

— Da, am spus printre buzele strânse. E aici.

— Bun, zise Eric oarecum mulţumit. Dacă Jonathan apare din nou, ştiu că ea se poate ocupa de asta. Nu că asta ar fi motivul pentru care e acolo, adăugă el neconvingător.

Evident, gândul de după era legat de încercarea lui Eric de a linişti ceea ce simţise în gândurile mele negre; cu siguranţă, încercarea nu venea dintr-un sentiment de vinovăţie.

M-am încruntat la uşa dulapului meu.

— O să-mi dai vreo informaţie adevărată despre motivele pentru care eşti atât de sensibil când vine vorba de tipul acesta?

— Nu ai văzut-o pe regină de când cu Rhodes, schimbă Eric subiectul.

Asta nu avea să fie o conversaţie plăcută.

— Nu, am spus. Ce se mai aude cu picioarele ei?

— Cresc, zise Eric după o scurtă ezitare.

M-am întrebat dacă picioarele îi creşteau direct din cioturi, sau dacă picioarele creşteau pur şi simplu, iar la sfârşitul procesului aveau să apară şi labelle picioarelor.

— Asta e un lucru bun, nu-i aşa? am zis. Să ai picioare trebuie să fie un lucru bun.

— Doare foarte tare, zise Eric, când pierzi membre şi apoi îţi cresc la loc. O să dureze ceva. Este foarte... este imobilizată.

Spusese ultimul cuvânt foarte încet, ca şi cum ar fi fost un cuvânt pe care-l ştia, dar pe care nu-l spusese niciodată cu voce tare.

M-am gândit la ceea ce-mi spunea atât explicit, cât şi implicit. Convenţiile cu Eric se desfăşurau

rareori la un singur nivel.

— Nu este suficient de bine încât să poată conduce, am concluzionat. Atunci cine este?

— Șerifii au condus lucrurile, zise Eric. Gervaise a pierit în explozie, bineînțeles; asta înseamnă că am rămas eu, Cleo, și Aria Yvonne. Ar fi fost mai simplu dacă André ar fi supraviețuit.

Am simțit o tresărire de teamă și de vină. L-aș fi putut salva pe André. Mă temeam de el și îl uram, și nu am făcut-o. Am lăsat să fie omorât.

Eric rămase tăcut pentru un minut și m-am întrebat dacă el simțea teama și vina din sufletul meu. Ar fi fost foarte rău dacă ar fi aflat vreodată că André a fost omorât de Quinn, pentru siguranța mea. Eric continuă:

— André ar fi putut ține lucrurile sub control pentru că era recunoscut drept mâna dreaptă a reginei. Dacă ar fi fost să aleg unul dintre favoriții ei, aș fi preferat să fie Sigebert, care e numai mușchi și fără creier. Cel puțin Sigebert e acolo să-i păzească trupul, deși André ar fi putut tace asta și i-ar fi păzit și teritoriul în același timp.

Nu-l mai auzisem niciodată pe Eric atât de vorbăreț despre treburile vampirilor. Începusem să am un sentiment îngrozitor, care-mi dădea fiori, că știam unde vrea să ajungă.

— Te aștepti la un fel de preluare, am spus și am simțit o strângere de inimă. Nu din nou. Crezi că Jonathan era o iscoadă.

— Ai grijă, sau o să încep să cred că poți să-mi citești gândurile.

Deși tonul lui Eric era relaxat, înțelesul celor spuse era cu două tășuri.

— Asta e imposibil, am spus, iar dacă el a crezut că mințeam, nu a comentat nimic.

Eric părea să regrete că mi-a destăinuit atât de multe. Restul discuției noastre a fost foarte scurt. Mi-a spus din nou să-l sun imediat dacă-l zăream pe Jonathan, iar eu l-am asigurat că o voi face bucuroasă.

După ce am închis, nu m-am mai simțit la fel de somnoroasă. În onoarea nopții reci, mi-am pus pantalonii groși de pijama, albi cu oițe roz, și un tricou alb. Am deschis harta Louisianei și am luat un creion. Am schițat pe ea zonele pe care le știam. Mi-am adunat cunoștințele din bucățile de conversații care avuseseră loc în jurul meu. Eric avea Districtul 5. Regina avea Districtul 1, care însemna orașul New Orleans și împrejurimile. Asta avea logică. Dar între ele era o varză. Gervaise cel mort definitiv avea zona care includea Baton Rouge, și acolo trăia regina de când Katrina îi distrusese atât de mult proprietățile ei din New Orleans. Așadar, asta trebuia să fie Districtul 2 datorită importanței sale. Dar era numit Districtul 4. Foarte ușor, am trasat o line pe care să o pot șterge și aveam să o fac după ce mai studiam puțin problema.

Am scormonit prin minte după alte frânturi de informații. Districtul 5 se afla în susul hărții, întins aproape de-a latul întregului stat. Eric era mai bogat și mai puternic decât am crezut. Sub el, și aproape egale în teritorii, veneau Districtul 3 al lui Cleo Babbitt și 2 al Ariei Yvonne. O linie care cobora spre golf din cel mai sud-vestic colț al statului Mississippi marca zonele mari deținute de Gervaise și de regină, 4 și respectiv 1. Cu greu îmi puteam imagina ce întorsături ale politiciii vampirilor au dus la numerotare și aranjament.

Am privit la hartă câteva minute bune înainte să șterg toate liniile pe care le trasasem. Am aruncat o privire spre ceas. Trecuse aproape o oră de la conversația mea cu Eric. Într-o dispoziție melancolică, m-am spălat pe dinți și pe față. După ce m-am urcat în pat și mi-am spus rugăciunile, am zăcut acolo trează o bucată de vreme. Am întors pe toate fețele adevărul de necontestat că cel mai puternic vampir din statul Louisiana, în acest moment, era Eric Northman, cel cu care aveam o legătură de sânge, iubitul meu din vremuri trecute. Auzisem cu urechile mele când Eric a zis că nu vrea să fie rege, nu vrea să ocupe noi teritorii; iar de când îmi dădusem seama de întinderea actuală a teritoriului său, dimensiunea acestuia făcea afirmația mult mai credibilă.

Îl știam destul de puțin pe Eric, adică doar atât cât poate o ființă umană cunoaște un vampir, ceea ce nu însemna că-l cunoșteam în profunzime. Nu credeam că dorea să preia statul, sau că ar fi făcut-o. Cred că puterea sa însemna că avea o țintă uriașă agățată de spate. Trebuia să încerc să dorm. Am aruncat din nou o privire spre ceas. O oră și jumătate de când vorbisem cu Eric.

Bill se strecură în camera mea aproape fără zgomot.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat încercând să-mi păstrez vocea în șoaptă, foarte calmă, deși fiecare

nerv din corpul meu începuse să țipe.

— Sunt agitat, zise cu vocea sa calmă, iar eu mai că am râs. Pam trebuie să plece la Fangtasia. M-a sunat să-i iau locul aici.

— De ce?

Se așeză pe scaunul din colț. Era destul de întuneric în camera mea, dar draperiile nu erau complet trase și se zărea puțină lumină de la lămpile de siguranță din curte. Exista și o lumină de veghe în baie și îi puteam zări conturul corpului și o imagine vagă a feței. Bill avea o ușoară strălucire, așa cum au toți vampirii în ochii mei.

— Pam nu a putut da de Cleo la telefon, zise. Eric a plecat de la club să rezolve ceva, iar Pam nu a putut să dea nici de el. Dar eu i-am lăsat un mesaj pe mesageria vocală; sunt sigur că mă va suna înapoi. Problema e că nu răspunde Cleo.

— Pam și Cleo sunt prietene?

— Nu, deloc, zise el scurt. Dar Pam ar trebui să poată sta de vorbă cu ea la băcănia ei, pe care o ține deschisă toată noaptea. Cleo răspunde întotdeauna.

— De ce încerca Pam să dea de ea? am întrebat.

— Se sună una pe alta în fiecare noapte, îmi explică Bill. Apoi, Cleo o sună pe Aria Yvonne. Au un lanț, care nu trebuie întrerupt, nu în vremurile astea.

Bill se ridică cu o viteză pe care nu am putut-o urmări.

— Ascultă! șopti, cu o voce la fel de ușoară ca aripa unui fluture. Auzi?

Nu auzeam nimic. Am rămas nemișcată sub cuvertură, dorindu-mi cu ardoare ca toate astea să dispară. Vârcolaci, vampiri, necazuri, lupte. Dar nu aveam eu norocul ăsta.

— Ce auzi? am întrebat încercând să vorbesc la fel de încet ca și Bill, un efort eșuat.

— Vine cineva, zise.

Și apoi am auzit o bătaie la ușa din față. A fost o bătaie ușoară.

Am aruncat la o parte cuvertura și m-am ridicat. Nu mi-am putut găsi papucii din cauză că eram atât de tulburată. Am pornit către ușa dormitorului în picioarele goale. Noaptea era rece și eu încă nu dădusem drumul la căldură; tălpile mi se lipeau reci de lemnul lustruit al podelei.

— O să răspund eu la ușă, zise Bill, și o luă înaintea mea fără să-l văd când s-a și mișcat.

— Iisuse Hristoase, am bombănit și l-am urmat. Mă întrebam unde era Amelia: dormea oare sus sau pe canapeaua din sufragerie? Am sperat că era doar adormită. Eram atât de speriată în acel moment, încât mi-am imaginat că ar putea fi moartă.

Bill se strecură tăcut prin casa întunecată, pe hol, spre sufragerie (care încă mai mirosea a floricele), spre ușa din față, apoi privi prin vizor, ceea ce mi se păru amuzant. A trebuit să-mi pun o mână la gură ca să-mi acopăr chicotelile.

Nimeni nu-l împușcă pe Bill prin ochiul vizorului. Nimeni nu încercă să dărâme ușa. Nimeni nu țipă.

Liniștea prelungită îmi făcea pielea de găină. Nici măcar nu l-am văzut pe Bill mișcându-se. I-am auzit doar vocea rece lângă urechea mea.

— Este o femeie foarte tânără. Părul îi este vopsit blond sau alb, și e foarte scurt și cu rădăcinile negre. E slăbuță. E ființă umană. E speriată.

Nu era singura.

Am încercat din răspuț să mă gândesc cine putea fi vizitatorul din miezul nopții. Brusc, am avut o bănuială.

— Frannie, am șoptit. Sora lui Quinn. Poate...

— Deschide-mi, se auzi o voce de fată. Oh, te rog, lasă-mă să intru.

Era exact ca într-o poveste cu stafii pe care o citisem demult. Fiecare fir de păr de pe brațe mi se zbârli.

— Trebuie să-ți spun ce s-a întâmplat cu Quinn, continuă Frannie, iar asta mă făcu să mă hotărâsc pe loc.

— Deschide ușa, i-am zis lui Bill cu vocea mea normală. Trebuie să o lăsăm să intre.

— E o ființă umană, replică Bill, ca și cum ar fi vrut să zică: „Câte necazuri ar putea să ne facă?” Descuie ușa.

Nu voi spune că Frannie s-a prăvălit înăuntru, dar cu siguranță nu a pierdut vremea când a intrat pe ușă și a trântit-o în urma ei. Frannie nu-mi făcuse o primă impresie prea bună, căci era agresivă și cu tupeu și nu prea diplomată, dar am ajuns să o cunosc o idee mai bine când a stat alături de Quinn la spital, după explozie. Avusese o viață grea, și-și iubea fratele.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat tăios în timp ce Frannie se duse țintă spre cel mai apropiat scaun și se așeză.

— Precis ai un vampir aici, zise. Îmi poți da un pahar cu apă? Apoi voi încerca să fac ceea ce vrea Quinn.

M-am grăbit spre bucătărie și i-am adus apa. Am aprins lumina în bucătărie, dar când m-am întors în sufragerie am rămas pe întuneric.

— Unde ți-e mașina? întrebă Bill.

— S-a stricat cam la o milă distanță de aici, zise. Dar nu am putut să stau lângă ea. Am sunat la depanări și am lăsat cheile în contact. Sper, pentru numele lui Dumnezeu, că au scos-o de pe drum și nu mai e la vedere.

— Spune-mi chiar acum ce se întâmplă, am zis.

— Versiunea scurtă sau cea lungă?

— Scurtă.

— Niște vampiri din Vegas vin să ocupe Louisiana. A fost ca un virus care a blocat tot.

Capitolul 11

Vocea lui Bill era foarte amenințătoare.

— Unde, când, câți?

— Au scos din joc deja o parte dintre șerifi, zise Frannie, și am putut să-mi dau seama că exista o sclipire de bucurie pentru că livra aceste știri fierbinți. Forțe mai mici se ocupă de cei mai slabi, în timp ce unele mai mari se adună ca să înconjoare Fangtasia, să rezolve cu Eric.

Bill pusese mâna pe telefonul mobil înainte ca Frannie să rostească toate vorbele, iar eu am rămas cu gura căscată la el. Mi-am dat seama prea târziu cât era de gravă situația Louisianei, astfel încât, pentru o secundă, mi se păru că eu făcusem să se întâmple asta pentru că mă gândisem la ea.

— Cum s-a întâmplat? am întrebat fata. Cum de a ajuns Quinn să fie implicat? Cum e? El te-a trimis aici?

— Bineînțeles că el m-a trimis aici, zise, ca și cum eu aș fi fost cea mai proastă persoană pe care o întâlnești vreodată. Știe că ești legată de vampirul ăla, Eric, ceea ce te face și pe tine o țintă vizată. Vampirii din Vegas chiar au trimis pe cineva să te studieze.

Jonathan.

— Vreau să zic că evaluau proprietățile lui Eric, iar tu ai fost considerată o parte dintre ele.

— De ce e asta problema lui Quinn? am întrebat, ceea ce poate nu era chiar cel mai subtil mod de a întreba, dar a înțeles ce am vrut să spun.

— Mama noastră, blestemata noastră de mamă deranjată, mamă care ne deranjează și pe noi, zise cu amărăciune Frannie. Știi că a fost capturată și violată de niște vânători, nu-i așa? În Colorado. Pe vremea lui Pazvante.

De fapt, se întâmplase cam cu nouăsprezece ani în urmă, pentru că așa a fost concepută Frannie.

— Iar Quinn a salvat-o și i-a omorât pe toți, deși era doar un copil, și s-a îndatorat la vampirii locali ca să-i determine să-l ajute să curețe locul și să o ducă de acolo pe mama lui.

Știam povestea tristă a mamei lui Quinn. Încuviințam agitată de acum, pentru că voiam să aud ceva ce nu știam încă.

— Bine, păi, mama era însărcinată cu mine după viol, zise Frannie uitându-se la mine provocator. Așa că m-a avut pe mine, dar nu a fost niciodată în toate mințile, iar să cresc alături de ea a fost cam greu, pricepi? Quinn scăpa de datorie luptând în arenă. (Gândiți-vă la Gladiatorul cu animale-vârcolaci.) Nu a fost niciodată în toate mințile, repetă Frannie. Și a devenit din ce în ce mai rău.

— Am înțeles asta, am spus, încercând să nu ridic tonul.

Bill părea a fi pe cale să o pocnească pe Frannie ca să grăbească povestea, dar eu am clătinat din cap.

— Bine, așadar, stătea într-un loc drăguț pentru care Quinn plătea, în afara Las Vegasului, singurul azil din America pentru oameni ca mama mea.

Azilul pentru vârcolaci-tigru deranjați mintal?

— Dar mama a scăpat și a omorât o turistă și i-a luat hainele și a pornit într-o excursie prin Vegas și a pus ochii pe un bărbat. L-a omorât și pe el. L-a jefuit și i-a luat banii, și i-a jucat până am dat de ea.

Frannie se opri și trase adânc aer în piept.

— Quinn încă se refăcea după Rhodes, iar asta aproape l-a omorât.

— Oh, nu.

Dar aveam sentimentul că încă nu ajunsesem la finalul acestei aventuri.

— Da, ce-i mai rău? Evadarea sau omorul? Probabil că turiștii aveau o părere pe tema asta. Am băgat vag de seamă că Amelia a intrat în cameră și mi-am dat seama că nu părea uimită să-l vadă pe Bill. Așadar, fusese trează când Bill îi luase locul lui Pam. Amelia nu o mai întâlnește pe Frannie până acum, dar nu a întrerupt-o.

— Oricum, există un mare cartel al vampirilor în Vegas, pentru că sunt câștiguri atât de mari, ne spuse Frannie. Au dat de urma mamei înainte ca poliția să o poată prinde. Au făcut curat în urma ei, din nou. Se pare că Whispering Palms, locul de unde a scăpat, a alertat toate ființele supranaturale din zonă să fie pe fază. Până când am ajuns eu la cazinoul unde au prins-o pe mama, vampirii îi spuneau deja lui Quinn că se ocupaseră de tot și că acum avea și mai multe datorii în contul cărora să

muncească. Le-a spus că se refăcea în urma unei răni grave și că nu se putea întoarce în arenă. Ei s-au oferit să mă ia pe mine ca donator de sânge sau ca prostituată pentru vampirii care veneau în vizită, și aproape că l-a lichidat pe cel care a spus asta.

Bineînțeles. Am schimbat o privire cu Bill. Oferta de a o „folosi” pe Frannie era menită să facă toate celelalte lucruri să pară o variantă de preferat.

— Atunci au spus că știau un regat foarte slab, care putea fi preluat, și se refereau la Louisiana. Quinn le-a spus că l-ar fi putut primi gratis dacă regele Nevadei s-ar fi însurat cu Sophie-Anne, ea nefiind în poziția să refuze. Dar s-a dovedit că regele era chiar acolo. A spus că detestă ciungii și că, în nici un caz, nu se va însura cu un vampir care și-a omorât fostul soț, indiferent cât de atrăgător îi era regatul, chiar și cu statul Arkansas inclus.

Sophie-Anne era șeful titular al Arkansasului, ca și al Louisianeii, din moment ce a fost găsită nevinovată de uciderea soțului ei (regele Arkansasului) de către un tribunal al vampirilor. Sophie-Anne nu a avut ocazia să-și consolideze poziția din cauza bombei. Dar eram sigură că asta se afla pe lista ei de priorități după ce-i creșteau picioarele.

Bill își deschise din nou mobilul și începu să formeze numere. Pe oricine ar fi sunat, nu i-a răspuns. Ochii săi negri aruncau flăcări. Funcționa la viteză maximă. Se aplecă să ridice o sabie pe care o lăsase sprijinită de canapea. Mda, venise înarmat. Eu nu păstram lucruri din astea în trusa mea de scule.

— Vor să ne ocupe în liniște și repede, astfel încât presa umană să nu prindă de veste. O să încropească o poveste pentru a explica de ce vampirii cunoscuți au fost înlocuiți de unii străini, zise Bill. Ascultă... ce rol are fratele tău în toată povestea asta?

— L-au obligat să le spună câți oameni aveți și să le spună tot ceea ce știa despre situația din Louisiana, mărturisi Frannie.

Ca să fie totul perfect, începu să plângă.

— El nu a vrut. A încercat să negocieze cu ei, dar îl aveau la mână.

Acum Frannie arăta cu zece ani mai mult decât avea.

— A încercat să o sune pe Sookie de un milion de ori, dar erau cu ochii pe el și i-a fost teamă că o să-i conducă direct la ea. Dar au descoperit-o oricum. Când a aflat ce vor să facă, și-a asumat un mare risc – pentru amândoi – și m-a trimis pe mine înainte. Am fost bucuroasă că pusese un prieten să recupereze mașina de la tine.

— Unul dintre voi ar fi trebuit să mă sune, să-mi scrie, să facă ceva.

În ciuda momentului de criză în care ne aflam, nu m-am putut abține să nu-mi exprim amărăciunea.

— Nu putea să te lase să afli cât de gravă e situația lui. A zis că știa că ai fi încercat să-l salvezi, dar nu exista salvare.

— Păi, sigur aș fi încercat să-l salvez, am zis. Asta faci când cineva are necazuri.

Bill rămase tăcut, dar mă fixa cu privirea. Îl salvasem și pe el când avusese probleme. Uneori îmi părea rău că o făcusem.

— Quinn de ce e acum cu ei? întrebă Bill. Le-a dat informațiile. Ei sunt vampiri. Ce treabă au cu el?

— Îl aduc cu ei ca el să poată negocia cu comunitatea supranaturală, respectiv cu vârcolacii, zise Frannie, semănând brusc cu Domnișoara Secretară de Corporație.

Mi-a părut oarecum rău pentru Frannie. Ca rezultat al uniunii dintre o ființă umană și un vârcolac-tigru, nu avea puteri speciale care să-i ofere un avantaj sau să-i dea material de negociere. Fața îi era mânjită de dăre de rimel, iar unghiile îi erau roase până la carne. Un dezastru.

Și nu era momentul să mă îngrijorez pentru Frannie, pentru că vampirii din Vegas preluau controlul asupra statului.

— Ce ar fi mai bine să facem? am întrebat. Amelia, ai verificat vrăjile de pază ale casei? Intră și mașinile noastre aici?

Amelia dădu scurt din cap.

— Bill, ai sunat la Fangtasia și la ceilalți șerifi? Bill încuviință.

— Cleo nu răspunde. Aria Yvonne a răspuns și aflase deja despre atac. A zis că va încerca să se ascundă și să-și croiască drum spre Shreveport. Are șase vampiri din cuibul ei cu ea. De când Gervaise și-a găsit sfârșitul, vampirii săi s-au pus la dispoziția reginei, iar șeful lor este Booth

Crimmons. Booth a zis că el a ieșit în seara asta, iar copilul creat de el, Audrey, care fusese lăsat cu regina și Sigebert, nu răspunde. Nici adjunctul pe care Sophie-Anne îl trimisese la Little Rock nu răspunde.

Am rămas cu toții tăcuți un moment. Ideea că Sophie-Anne putea fi moartă definitiv era de neimaginat. Bill era vizibil șocat.

— Așadar, continuă, am putea rămâne aici, sau am putea găsi un alt loc pentru voi trei. Când sunt sigur că vă las în siguranță, o să trebuiască să ajung la Eric cât de repede pot. O să aibă nevoie de fiecare pereche de brațe în seara asta, dacă vrea să supraviețuiască.

Unii dintre ceilalți șerifi erau, cu siguranță, morți. Eric ar fi putut să moară în noaptea asta. Când am realizat asta, parcă am fost lovită în față cu o mânășă de box. Am tras cu greu aer în piept și m-am străduit să rămân în picioare. Nu mă puteam gândi la asta.

— O să fim bine, zise Amelia curajoasă. Sunt sigură că ești un luptător grozav, Bill, dar nici noi nu suntem lipsite de apărare.

Cu tot respectul datorat calităților de vrăjitoare ale Ameliei, eram foarte neajutate; cel puțin în fața vampirilor.

Bill s-a răsucit pe călcâie și a aruncat o privire de-a lungul holului, la ușa din spate. Auzise ceva ce urechile noastre umane nu puteau sesiza. Dar, o secundă mai târziu, am auzit o voce familiară.

— Bill, lasă-mă înăuntru. Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

— E Eric, zise Bill cu mare satisfacție. Mișcându-se atât de repede încât părea o umbră, se duse în spatele casei. Categorie, Eric era afară, iar ceva în interiorul meu se relaxa. Trăia. Am observat că nu se putea spune că arăta la fel de îngrijit ca de obicei. Avea tricoul rupt și era desculț.

— Nu mai aveam cum să ajung la club, zise în timp ce el și Bill înaintau pe hol spre noi. Casa mea nu era potrivită, nu dacă sunt singur. Nu am putut să dau de nimeni. Am primit mesajul tău, Bill. Așa că, Sookie, sunt aici să fac apel la ospitalitatea ta.

— Bineînțeles, am rostit automat, deși abia dacă m-am gândit la asta. Dar poate ar trebui să mergem la...

Eram pe cale să sugerez să traversăm curtea din spate și să mergem acasă la Bill, unde era mai mult spațiu și existau mai multe facilități pentru vampiri, când necazurile veniră din altă parte. Nu-i mai acordasem nici o atenție lui Frannie de când își terminase povestea. După ce ne transmisese toate veștile dramatice, începuse să realizeze potențialul dezastrului în fața căruia ne aflam.

— Trebuie să plec de aici, zise Frannie. Quinn mi-a spus să stau aici, dar voi sunteți...

Tonul ei devenea tot mai ridicat, iar ea era deja în picioare și fiecare mușchi al gâtului îi era reliefat când își agita capul dintr-o parte în alta, cu mișcări din ce în ce mai violente.

— Frannie, zise Bill.

Luă capul lui Frannie între mâinile sale albe. Privi adânc în ochii fetei. Frannie se liniști.

— Stai aici, față proastă, și fă ce-ți spune Sookie.

— Bine, acceptă Frannie, cu voce calmă.

— Mulțumesc, am zis.

Amelia se uita la Bill oarecum șocată. Cred că nu văzuse niciodată până acum vreun vampir folosindu-și farmecul.

— Mă duc să-mi iau pușca, am spus fără să mă adresez cuiva anume, dar, înainte să mă pot mișca, Eric se răsuci către dulapul de lângă ușa din față.

Se întinse și scoase pușca Benelli. Se întoarse să mi-o dea cu o expresie amuzată. Privirile ni se întâlneau. Eric își amintise unde țineam pușca. Aflase asta când stătuse la mine, pe când își pierduse memoria.

Când am putut să privesc în altă parte, am văzut că Amelia părea gânditoare, conștientă că e observată. Chiar și în scurta mea experiență alături de Amelia, învățasem că atitudinea asta nu era ceva care să-mi placă. Însemna că era pe cale să pună punctul pe „i”, și era un punct de care nu-mi păsa.

— Nu cumva ne agităm degeaba? întrebă retoric. Poate ne panicăm fără nici un motiv.

Bill se uită la Amelia ca și cum aceasta s-ar fi transformat într-un babuin. Frannie părea total lipsită de griji.

— În fond, zise Amelia, cu un vag zâmbet superior, de ce ar veni cineva după noi? Sau, mai exact, după tine, Sookie? Pentru că nu pot să cred că vampirii vin după mine. Dar, lăsând asta deoparte, de ce ar veni aici? Nu ești o parte esențială a sistemului de apărare al vampirilor. Ce le-ar oferi un motiv bun să vrea să te omoare sau să te prindă?

Eric făcuse turul tuturor ușilor și ferestrelor. Tocmai terminase când Amelia își încheia discursul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă. I-am răspuns:

— Amelia îmi explica de ce nu există nici un motiv rațional pentru care vampirii ar veni după mine în încercarea lor de a cuceri statul.

— Bineînțeles că vor veni, zise Eric, abia aruncându-i o privire Ameliei.

O examina un minut pe Frannie, încuviințată cu o mișcare a capului, apoi se așeză lângă o fereastră a sufrageriei ca să privească afară.

— Sookie are o legătură de sânge cu mine. Și acum eu sunt aici.

— Da, zise Amelia supărată. Mulțumesc, Eric, pentru că i-ai adus direct aici.

— Amelia, nu ești o vrăjitoare puternică?

— Ba da, sunt, zise ea precaută.

— Nu este tatăl tău o persoană bogată, cu multă influență în acest stat? Nu e mentorul tău o mare vrăjitoare?

Cine făcuse ceva cercetări pe internet? Eric și Copley Carmichael aveau ceva în comun.

— Ba da, zise Amelia. Bine, ar fi fericiți dacă ne-ar putea prinde. Totuși, dacă Eric nu ar fi venit aici, nu cred că ar fi trebuit să ne temem că am fi răniți.

— Te întreb dacă într-adevăr suntem în pericol? am zis. Vampiri excitați, nebunia sângelui?

— Nu le-am fi de nici un folos dacă nu am fi în viață.

— Se mai întâmplă și accidente, am spus, iar Bill pufni.

Nu-l mai auzisem niciodată să scoată un sunet atât de comun și m-am uitat la el. Bill se bucura de perspectiva unei lupte bune. Avea colții scoși. Frannie se holba la el, dar expresia ei nu se schimbase. Dacă ar fi existat cea mai mică șansă ca ea să rămână calmă și cooperantă, poate că l-aș fi rugat pe Bill să o scoată din starea aia artificială. Îmi plăcea că Frannie era tăcută și nemișcată, dar detestam că nu mai avea voință proprie.

— De ce a plecat Pam? am întrebat.

— Ajutorul ei e mai prețios la Fangtasia. Ceilalți s-au dus la club, iar ea îmi poate spune dacă sunt blocați înăuntru sau nu. A fost o prostie să-i sun pe toți și să-i pun să se adune la un loc; ar fi trebuit să le zic să se împrăștie.

După cum se părea, aceasta avea să fie o greșeală pe care Eric nu o va mai repeta.

Bill rămăsese aproape de o fereastră, ascultând sunetele nopții - Se uită la Eric și clătină din cap. Nu apăruse încă nimeni.

Telefonul lui Eric sună. Ascultă un minut, apoi zise:

— Noroc și ție, și închise.

— Majoritatea sunt în club, îi spuse lui Bill care încuviințată.

— Unde e Claudine? mă întrebă Bill.

— Nu am nici cea mai vagă idee.

Cum se tăcea oare de Claudine apărea uneori când aveam necazuri, iar în alte dați nu venea? O epuizam?

— Dar nu cred că va veni, pentru că sunteți voi doi aici. Nu are nici un sens să vină să mă apere dacă tu și cu Eric nu vă puteți ține colții departe de ea.

Bill înțepeni. Auzul său ascuțit prinsese ceva. Se întoarse și schimbă o privire lungă cu Eric.

— Nu este chiar compania pe care mi-aș fi dorit-o, zise Bill pe un ton rece. Dar vom face impresie bună. Îmi pare rău de femei.

Și se uită la mine cu ochii săi întunecați plini de o emoție intensă. Iubire? Păreră de rău? Fără un indiciu sau două dinspre mintea sa tăcută, nu-mi puteam da seama.

— Nu suntem puși la pământ încă, zise Eric la fel de rece.

Acum puteam auzi și eu mașinile care veneau pe alee. Amelia scoase de frică un geamăt involuntar, iar ochii lui Frannie se măriră și mai mult, deși zăcea pe un scaun ca paralizată. Eric și Bill așteptau

concentrați.

Mașinile se opriră în față și se auziră portiere deschizându-se și închizându-se, apoi cineva care se îndrepta spre casă.

A urmat o bătaie seacă, nu în ușă, ci într-unul dintre stâlpii verandei.

M-am îndreptat spre ușă, încet. Bill mă apucă de braț și păși în fața mea.

— Cine e? întrebă și imediat ne mutarăm un metru mai încolo.

Se așteptase să se tragă prin ușă. Nu se întâmplă asta.

— Eu sunt, vampirul Victor Madden, se auzi o voce veselă.

OK, era neașteptat. Mai ales pentru Eric, care-și închise scurt ochii. Identitatea lui Victor Madden și prezența lui acolo îi spusese o poveste întreagă lui Eric, iar eu nu știam despre ce era vorba în această poveste.

— Îl cunoști? i-am șoptit lui Bill. Bill zise:

— Da, l-am cunoscut.

Dar nu dădu nici un alt detaliu și rămase pierdut în gândurile lui. N-am dorit niciodată mai mult să știu ce gândește cineva. Tăcerea mă enerva.

— Prieten sau dușman? am întrebat.

Victor râse. Era un râs cu adevărat grozav – genial, de tipul: „Râd cu tine, nu de tine.”

— Asta este o întrebare excelentă, zise, și una la care doar tu poți răspunde. Am onoarea să vorbesc cu Sookie Stackhouse, telepat renumit?

— Ai onoarea să vorbești cu Sookie Stackhouse, chelneriță, am răspuns eu rece.

Și am auzit un sunet înfundat, al unui animal. Un animal mare.

Mi se tăiară genunchii.

— Vrajile de protecție vor rezista, spunea Amelia pentru sine într-o șoaptă rapidă. Protecția va rezista, protecția va rezista.

Bill se uita la mine cu ochii săi întunecați, gândurile reflectându-i-se pe față într-o succesiune rapidă.

Frannie părea pierdută și detașată, dar ochii îi erau fixați asupra ușii. Auzise și ea sunetul.

— Quinn e acolo cu ei, i-am șoptit Ameliei, din moment ce ea era singura din cameră care nu-și dăduse seama de asta.

Amelia zise:

— E de partea lor?

— O au pe mama lui, i-am amintit. Dar asta m-a durut.

— Dar noi o avem pe sora lui, replică Amelia. Eric părea la fel de gânditor ca și Bill. De fapt, acum se uitau unul la altul și aș fi putut crede că purtau un întreg dialog fără să scoată nici un cuvânt.

Toată această gândire nu era bună. Însemna că nu se hotărâseră ce aveau să facă.

— Putem intra? întrebă încântătoarea voce. Sau am putea sta de vorbă cu unul dintre voi față în față? Se pare că aveți câteva protecții la casă.

Amelia făcu un semn de reușită și zise:

— Da!

După care îmi zâmbi încântată.

Nu era nimic rău în câteva autofelicități meritate, deși poate că momentul nu era chiar potrivit. I-am zâmbit și eu, deși am simțit că aveam să mă prăbușesc.

Eric păru să se adune, și, după ce mai schimbară o ultimă privire, el și Bill se relaxară. Eric se întoarse spre mine, mă sărută ușor pe buze și se uită un moment la chipul meu.

— Or să te cruțe, zise Eric, și am înțeles că nu mi se adresa cu adevărat mie, ci lui însuși. Ești unică și nu or să te sacrifice.

După care deschise ușa.

Capitolul 12

Deoarece luminile din sufragerie erau încă stinse, iar cele de siguranță, de afară, erau aprinse, din interiorul casei puteam vedea destul de bine. Vampirul care stătea singur în curte nu era foarte înalt, dar era un bărbat impresionant. Purta costum. Avea părul scurt și ondulat, și, deși lumina nu era bună pentru a stabili așa ceva, m-am gândit că e negru. Rămăsese într-o atitudine de model GQ.

Eric blocase oarecum intrarea, așa că asta era tot ce puteam spune. Mi se părea nepolitic să mă duc la fereastră și să-l studiez.

— Eric Northman, zise Victor Madden. Nu te-am văzut de zeci de ani.

— Ai muncit din greu în deșert, zise neutrul Eric.

— Da, afacerile au înflorit. Sunt câteva lucruri pe care vreau să le discut cu tine – mai degrabă urgente, mi-e teamă. Pot intra?

— Câți mai sunt cu tine? întrebă Eric.

— Zece, am șoptit în spatele lui Eric. Nouă vampiri și Quinn.

Dacă un creier uman însemna o pată care vibra în conștiința mea interioară, creierul unui vampir lăsa un gol. Tot ceea ce aveam de făcut era să număr aceste goluri.

— Am patru însoțitori, zise Victor cu un ton ce părea cu adevărat sincer și onest.

— Cred că ți-ai pierdut abilitatea de a număra, zise Eric. Cred că sunt nouă vampiri și un teriantrop. Victor se mișcă ușor, în timp ce mâna îi tresări.

— Nu are nici un sens să încerc să te păcălesc, bătrâne.

— Bătrâne? bombăni Amelia.

— Lasă-i să iasă din pădure ca să-i pot vedea, zise Eric.

Amelia, Bill și cu mine am abandonat încercarea de a fi discreți și ne-am dus la fereastră să privim. Unul câte unul, vampirii din Las Vegas ieșiră dintre copaci. Din moment ce se aflau la granița zonei întunecate, nu-i puteam vedea pe majoritatea prea bine, dar am remarcat o femeie masivă, cu un păr castaniu des și un bărbat nu mai înalt decât mine, care avea o barbă îngrijită și un cerclă în ureche.

Ultimul care ieși din pădure era tigrul. Știam că Quinn alesese forma animală pentru că nu voia să mă privească în ochi. Mi-a părut îngrozitor de rău pentru el. Mi-am imaginat că, oricât de sfâșiată mă simțeam eu pe dinăuntru, interiorul lui era probabil carne tocată.

— Văd câteva fețe familiare, zise Eric. Sunt toți sub comanda ta?

Asta avea un înțeles pe care nu-l pricepeam.

— Da, zise Victor hotărât.

Asta îi spuse ceva lui Eric. Se dădu la o parte din prag, iar noi ceilalți ne întoarserăm să ne uităm la el.

— Sookie, mi se adresează Eric, eu nu pot să-l invit să intre. E casa ta.

Apoi se întoarse spre Amelia:

— Protecția ta e limitată? întrebă. Îl va lăsa să intre doar pe el?

— Da, zise.

Mi-ar fi plăcut să fie mai sigură.

— Trebuie să fie invitat de cineva pe care protecția îl recunoaște, cum ar fi Sookie.

Motanul Bob se îndreptă spre ușa deschisă. Se așeză exact în mijlocul pragului, cu coada strânsă în jurul labelor, cu ochii pironiți la musafirul nepoftit. Victor râse la apariția lui Bob, dar râsul i se stinse după câteva secunde.

— Asta nu-i o simplă felină, zise Victor.

— Nu, am spus suficient de tare încât Victor să mă audă. Nici asta de aici nu este.

Tigrul scoase un sunet înfundat, care am înțeles eu ar fi trebuit să fie prietenos. Bănuiesc că asta era singurul fel în care Quinn îmi putea spune că-i pare rău pentru întreaga situație. Sau poate că nu. M-am oprit exact în spatele lui Bob. Acesta își ridică încet capul să se uite la mine, apoi plecă la fel de indiferent precum venise. Pisicile.

Victor Madden se apropie de veranda din față. Evident, protecția nu avea să-l lase să depășească granițele și așteptă la picioarele scârilor. Amelia aprinse luminile de pe verandă, iar Victor clipi în strălucirea bruscă. Era un bărbat foarte atrăgător, dacă nu chiar frumos. Avea ochi mari, căprui. Avea

dinți minunați pe care-i expunea într-un zâmbet până la urechi. Se uita la mine cu mare atenție.

— Rapoartele despre cât ești de atrăgătoare nu au exagerat deloc, zise, iar mie îmi luă un minut să înțeleg ce voia să spună.

Eram prea speriată pentru a mai fi în culmea inteligenței mele. L-am văzut pe Jonathan, spionul, printre vampirii din curte.

— Oh, am spus, deloc impresionată. Doar tu poți intra.

— Sunt încântat, răspuse făcând o plecăciune. Făcu atent un pas în față și părul ușurat. După asta, traversă veranda lin, apoi brusc se afla în fața mea, batista sa de la piept, jur pe Biblie că era o batistă albă ca zăpada, aproape atingându-mi tricoul. Încercam să nu scot nici un sunet și am reușit să stau aproape imobilă. I-am întâlnit privirea și am simțit presiunea din spatele ei. Își încerca trucurile mentale ca să vadă ce ar merge cu mine.

Nu prea multe, din experiența mea. După ce l-am lăsat să stabilească asta, m-am dat în spate ca să-l las să intre.

Victor se opri imediat ce trecu de ușă. Aruncă o privire precaută tuturor celor din cameră, deși zâmbetul nu-i pieri nici o clipă. Când îl zări pe Bill, zâmbetul chiar i se luminează:

— Ah, Compton, zise, și, deși mă așteptam la o completare care să ne lămurească, aceasta nu veni.

Îi adresă Ameliei o privire iscoditoare:

— Sursa magiei, bombăni, și-și înclină capul către ea.

Frannie avu parte de o evaluare rapidă. Când Victor o recunosc, părul pentru o secundă extrem de nemulțumit.

Ar fi trebuit să o ascund. Pur și simplu nu m-am gândit la asta. Acum, grupul din Las Vega știa că vârcolacul Quinn o trimisese pe sora lui înainte ca să ne avertizeze. Mă întrebam dacă aveam să supraviețuim acestei descoperiri.

Dacă am fi trăit până la ziuă, noi, cei trei oameni, am fi putut pleca oriunde cu o mașină, iar dacă mașinile nu ar fi mers, aveam telefoane și am fi putut suna să ne remorcheze. Dar nu aveam de unde să știm ce ajutoare care funcționau la lumina zilei aveau vampirii din Las Vegas... În afară de Quinn. Cât despre capacitatea lui Eric și a lui Bill de a reuși să-și croiască drum prin linia vampirilor de afară... puteau încerca. Nu știam cât de departe ar putea ajunge.

— Te rog, ia loc, am zis, deși păream la fel de convingătoare ca o habotnică încercând să întrețină o conversație cu un ateu.

Cu toții ne-am așezat pe canapea și pe scaune. Am lăsat-o pe Frannie acolo unde era. Ar fi fost bine să păstrăm cât mai mult calmul. Tensiunea în cameră era și așa palpabilă.

Am aprins câteva lămpi și i-am întrebat pe vampiri dacă vor ceva de băut. Toți păzură surprinși. Doar Victor acceptă. După un semn de încuviințare din partea mea, Amelia se duse la bucătărie să încălzească niște Sângeadevărat. Eric și Bill stăteau pe canapea, Victor se așezase pe fotoliu, iar eu m-am așezat pe brațul șezlongului, cu mâinile încleștate în poală. A urmat o tăcere lungă până ce Victor și-a ales replica de deschidere:

— Regina ta e moartă, vikingule, zise.

Capul lui Eric zvâcni într-un spasm. Amelia, care tocmai intra, se opri o secundă înainte de a-i duce paharul de Sângeadevărat lui Victor. Acesta îl acceptă cu o ușoară plecăciune a capului. Amelia se holbă în jos la el și am observat că mâinile îi erau acum ascunse în faldurile rochiei. Chiar când trăgeam aer în piept să-i spun să nu facă nebunii, plecă de lângă el și veni lângă mine.

Eric zise:

— Bănuiesc că așa stă situația. Și câți dintre șerifi? Trebuia să recunosc: nu puteai să-ți dai seama ce simte din vocea sa.

Victor părul că face un efort să-și amintească.

— Stai să văd. Oh, da. Toți.

Am strâns din buze, ca să nu-mi scape nici un sunet. Amelia scoase un scaun cu spătar pe care-l ținem lângă șemineu. Îl așeză lângă mine și se prăbuși pe el ca și cum ar fi fost un sac cu nisip. Acum, că se așezase, puteam vedea că are în mână un cuțit, cel de făcut fileuri, luat din bucătărie. Era foarte ascuțit.

— Și oamenii lor? întrebă Bill. Bill făcea și el pe inocentul.

— Au mai rămas câțiva în viață. Un bărbat cu pielea închisă la culoare, pe nume Rasul... câțiva dintre servitorii Ariei Yvonne. Cei din jurul lui Cleo Babbitt au murit alături de ea, chiar și după ce le-am făcut oferta de a se preda, iar Sigebert pare să fi pierit cu Sophie-Anne.

— Fangtasia?

Eric păstrase această întrebare pentru sfârșit pentru că abia putea să vorbească despre asta. Aș fi vrut să mă duc la el, să-l iau în brațe, dar nu ar fi apreciat deloc asta. L-ar fi făcut să pară slab.

A urmat o tăcere lungă, cât Victor a luat o înghițitură de Sângeadevărat.

Apoi, zise:

— Eric, oamenii tăi sunt toți în club. Nu s-au predat. Spun că nu o vor face până nu au vești de la tine. Suntem gata să le dăm foc. Unul dintre protejații tăi a scăpat și credem că este femeie... elimină orice om de-al meu care este suficient de prost încât să se despartă de ceilalți.

Bravo, Pam. Mi-am lăsat capul într-o parte ca să ascund un zâmbet involuntar. Amelia rânji la mine. Chiar și Eric păru încântat, doar pentru o fracțiune de secundă. Fața lui Bill rămase imobilă.

— De ce, dintre toți șerifii, eu am rămas în viață? puse Eric întrebarea de o mie de puncte.

— Pentru că tu ești cel mai eficient, cel mai productiv și cel mai practic.

Victor avea răspunsul gata pregătit, pe vârful limbii.

— Și-l ai pe unul dintre vampirii care aduc cele mai consistente venituri, trăiește în districtul tău și lucrează pentru tine.

Făcu un semn spre Bill.

— Regele nostru ar vrea să-ți păstreze același statut, dacă-i vei jura loialitate.

— Cred că știu ce-o să se întâmple dacă refuz.

— Oamenii mei din Shreveport au torțele pregătite, zise Victor cu zâmbetul său vesel. De fapt, sunt niște dispozitive mult mai moderne, dar ai înțeles ideea. Și, bineînțeles, ne putem ocupa de micul grup de aici. Cu siguranță ești atras de diversitate, Eric. Te-am urmărit aici, crezând că te vom găsi alături de elita vampirilor tăi, dar te găsim în această companie ciudată.

Nici măcar nu mi-a trecut prin cap să mă enervez. Eram o companie ciudată, fără nici o urmă de îndoială.

Am observat că restul nici nu eram consultați. Totul depindea de cât era Eric de mândru.

În liniștea care se lăsase, m-am întrebat cât avea să-și cântărească Eric decizia. Dacă nu accepta, aveam să murim cu toții. Aceasta avea să fie metoda lui Victor de a „avea grijă de noi”, în ciuda gândului rostit de Eric cu voce tare, cum că eu aș fi prea valoroasă ca să fiu ucisă. Nu cred că Victor dă doi bani pe „valoarea” mea, cu atât mai puțin pe a Ameliei. Chiar dacă l-am fi copleșit pe Victor (și cu Eric și Bill asta era posibil), restul vampirilor de afară nu aveau decât să dea foc acestei case, așa cum amenințau să facă și cu Fangtasia, și am fi pierit cu toții. Poate că ei nu puteau intra fără invitație, dar noi, cu siguranță, ar fi trebuit să ieșim afară.

Privirea mea o întâlni pe a Ameliei. În creierul ei pulsa frica, deși făcea un efort uriaș să-și păstreze spatele drept. Dacă l-ar fi sunat pe Copley, acesta ar fi negociat pentru viața ei, iar el avea toate atuurile pentru a negocia eficient. Dacă echipa din Las Vegas era suficient de înfometată ca să invadeze Louisiana, atunci erau suficient de înfomețați și ca să accepte mită pentru viața fetei lui Copley Carmichael. Și, cu siguranță, Frannie va fi bine, din moment ce fratele ei era afară. Sigur o vor ierta pe Frannie ca să păstreze bunăvoința lui Quinn. Victor sublimase deja că Bill avea calități de care ei aveau nevoie, pentru că baza lui de date pe computer era profitabilă. Așa că Eric și cu mine eram cei de care se puteau lipsi.

M-am gândit la Sam, mi-am dorit să-l pot suna măcar pentru un minut. Dar nu l-aș fi vârat în asta pentru nimic în lume, pentru că ar fi însemnat cu certitudine moartea lui. Am închis ochii și mi-am luat rămas-bun de la el în gând.

Se auzi un sunet dincolo de ușă și după o clipă mi-am dat seama că provenea de la un tigru. Quinn voia să intre.

Eric se uită la mine, iar eu am clătinat din cap. Era destul de rău și fără să-l mai amestecăm și pe Quinn. Amelia șopti:

— Sookie.

Își lipi mâna de mine. Era mâna cu cuțitul.

— Nu, am zis. Nu folosește la nimic.

Speram că Victor nu-și dăduse seama care erau intențiile ei.

Ochii lui Eric erau larg deschiși și priveau parcă în viitor. Străluceau albaștri în tăcerea care se lăsase.

Apoi se întâmplă ceva cu totul neașteptat. Frannie ieși din transă, deschise gura și începu să țipe. Când primul strigăt îi ieși din gură, ușa începu să se zgâlțâie. În câteva secunde, Quinn îmi crăpă ușa, aruncându-se cu cele peste două sute de kilograme asupra ei. Frannie țâșni în picioare și se repezi la ușă, apucând clanța și deschizând-o înainte ca Victor să o poată înhăța, deși a ratat-o doar cu un centimetru.

Quinn năvăli în casă atât de repede, încât își trânti sora la pământ. Rămase deasupra ei, scoțând un răget către noi toți.

Spre meritul lui, Victor nu păru să se teamă. Zise doar:

— Quinn, ascultă-mă.

După o secundă, Quinn tăcu. Era întotdeauna dificil de apreciat câtă umanitate mai rămâne în forma animală a unui teriantrop. Avusesem dovada că vârcolacii mă înțelegeau perfect și comunicasem cu Quinn într-o împrejurare când era tigrul; categoric, înțelegea. Dar țipătul lui Frannie îi dezlănțuise furia și nu părea să știe ce să facă. În timp ce Victor era atent la Quinn, am scos o carte de vizită din buzunar.

Detestam gândul că foloseam atât de curând polița în alb dată de străbunicul meu (Te iubesc, tataie, salvează-mă!), și detestam faptul că-l aduceam fără să-l avertizez într-o cameră plină cu vampiri. Dar, dacă exista vreun moment în care era necesară intervenția unei zâne, acel moment venise, iar eu se putea să-l fi pierdut. Aveam telefonul mobil în buzunarul pijamalei. L-am scos cu grijă, l-am deschis, dorindu-mi să-l fi salvat pe apelare rapidă. Am privit în jos, am verificat numărul și am început să apăs pe taste. Victor vorbea cu Quinn, încercând să-l convingă că Frannie nu fusese rănită.

Nu făcusem totul cum trebuia? Nu așteptasem până când am fost sigură că aveam nevoie de el, înainte să-l sun? Nu fusese atât de inteligentă încât să am cartea de vizită cu mine, să am și telefonul cu mine?

Uneori, când faci totul cum trebuie, lucrurile pot sfârși tot prost.

Chiar când începea să sune, o mână rapidă se întinse, îmi smulse telefonul și-l zdrobi de perete.

— Nu-l putem implica, zise Eric la urechea mea, sau va începe un război care ne va omori pe toți.

Cred că voia să spună toți ai lui, pentru că eram destul de sigură că voi rămâne în viață dacă străbunicul meu începea un război, dar asta nu era de nici un folos acum. Am privit la Eric cu un sentiment care semăna foarte bine cu ura.

— Nu e nimeni pe care să-l poți suna și care să te ajute în această situație, zise compătimitor Victor Madden.

Dar, imediat, păru mai puțin mulțumit de sine însuși, ca și cum i-ar fi venit o idee.

— Asta dacă nu cumva e ceva ce nu știu despre tine, adăugă el.

— Există multe lucruri pe care nu le știi despre Sookie, interveni Bill. Era prima dată când vorbea de când intrase Victor Madden. Să știi asta: aș muri pentru ea. Dacă îi faci vreun rău, te omor. Bill își întoarse ochii negri spre Eric. Poți spune același lucru?

Eric, pur și simplu, nu o făcu, ceea ce-l retrogradă în cursa „Cine o iubește mai mult pe Sookie?” în acel moment, nici nu era atât de important.

— Și mai e ceva, îi zise Eric lui Victor. Ceva și mai pertinent: dacă Sookie pățește ceva, forțe pe care nu ți le poți imagina vor fi puse în mișcare.

Victor păru gânditor.

— Bineînțeles, aceasta ar putea fi. O amenințare goală, zise. Dar, cumva, cred că vorbești serios. Dacă te referi totuși la acest tigrul, nu, nu cred că ne va omori pe toți pentru ea, din moment ce le avem la mână pe mama și sora lui. Tigru trebuie să ne dea socoteală, din moment ce sora lui e aici.

Amelia se duse lângă Frannie și o cuprinse pe după umeri, ca să o calmeze, dar și ca să intre în raza de apărare a tigrului. Se uita la mine, gândind foarte clar: „Ar trebui să încerc ceva magie? Poate o vrajă de stază?”

Era foarte inteligent din partea Ameliei să se gândească să comunice în acest fel cu mine și m-am

gândit la oferta ei. Vraja de stază ar încremeni totul exact așa cum era. Dar nu știam dacă vraja ei îi putea include pe vampirii de afară și nu vedeam cum se putea rezolva situația dacă ne încremenea pe toți din cameră, cu excepția ei. Nu putea fi mai explicită referitor la cei pe care-i afecta vraja? Mi-am dorit ca și Amelia să fi fost telepată, și nu mi-am mai dorit asta pentru nimeni până atunci. Așa cum stăteau lucrurile, existau prea multe necunoscute. Reticentă, am clătinat din cap.

— Este ridicol, zise Victor. Nerăbdarea sa era calculată. Gata, ne oprim, asta este ultima mea ofertă. Acceptți preluarea statelor Louisiana și Arkansas, sau vrei să lupți până la moarte?

A mai urmat o pauză, mai scurtă.

— Accept suveranitatea regelui vostru, zise Eric cu voce neutră.

— Bill Compton? întrebă Victor.

Bill se uită la mine, cercetându-mi chipul cu ochii săi negri.

— Accept, zise.

Și uite așa, Louisiana avea un nou rege, iar vechiul regim fusese eliminat.

Capitolul 13

Am simțit cum iese tensiunea din mine, ca aerul dintr-un cauciuc înțepat. Eric zise:

— Victor, cheamă-ți oamenii. Vreau să te aud ce le spui.

Victor, cu un zâmbet mai larg ca niciodată, scoase un minuscul telefon mobil din buzunar și sună pe cineva numit Delilah și-i dădu ordine. Eric își folosi și el telefonul ca să sune la Fangtasia. Eric îl informă pe Clancy despre schimbarea de lider.

— Nu uita să-i spui lui Pam, zise Eric foarte clar, ca să nu mai ucidă și alți oameni de-ai lui Victor.

Urmă o pauză stânjenitoare. Toată lumea se întreba ce avea să urmeze.

Acum, când eram destul de sigură că aveam să trăiesc, speram că tigrul Quinn va reveni la forma sa umană și o să pot vorbi cu el. Aveam o mulțime de vorbit. Nu eram sigură că aveam dreptul să mă simt așa, dar mă consideram trădată.

Nu mă cred buricul pământului. Mi-am dat seama că a fost constrâns să ajungă în această situație.

Întotdeauna există o mulțime de constrângeri prin preajma vampirilor.

După cum vedeam eu lucrurile, asta era a doua oară când mama lui Quinn l-a pus în postura, absolut necugetată, de a negocia arestarea ei cu vampirii. Am înțeles că nu e responsabilă, zău că am înțeles. Nu a vrut niciodată să fie violată și nu a ales să fie bolnavă mintal. Nu am întâlnit-o niciodată și probabil că nu o voi întâlni vreodată, dar era cu siguranță o bombă cu explozie întârziată. Quinn a făcut și el ce a putut. A trimis-o pe sora lui înainte ca să ne avertizeze, deși nu era chiar sigur că asta ne va ajuta în cele din urmă.

Dar bravo lui că a încercat.

Acum, în timp ce mă uitam la tigrul care se freca de Frannie, mi-am dat seama că am făcut greșeli în relația mea cu Quinn. Și am simțit furia de a fi trădată; indiferent cât am încercat să-mi folosesc rațiunea, imaginea iubitului meu aflat de partea vampirilor pe care eu trebuia să-i privesc ca inamici mă inflama. Mi-am revenit, privind prin cameră.

Amelia o ștersese la baie, imediat ce o putuse părăsi în mod decent pe Frannie, care încă mai plângea. Am bănuțit că tensiunea fusese prea puternică pentru colega mea vrăjitoare, iar sunetele care veneau din baie mi-au confirmat asta. Eric vorbea încă la telefon cu Clancy, pretinzând că e ocupat în timp ce prelucra uriașa schimbare de situație. Nu-i puteam citi gândurile, dar știam asta. Porni pe hol, poate dorindu-și puțină intimitate ca să-și reorganizeze viitorul.

Victor ieșise să vorbească cu acoliții săi și l-am auzit pe unul dintre ei spunând:

— Grozav! Da! ca și cum echipa sa ar fi marcat golul câștigător, ceea ce presupun că era cazul.

Cât despre mine, am simțit o slăbiciune în genunchi, iar gândurile mele, ca un tumult, abia mai puteau fi numite gânduri. Brațul lui Bill mă cuprinsese și mă așeză pe scaunul pe care-l eliberase Eric. I-am simțit buzele reci atingându-mi obrazul. Ar fi trebuit să am o inimă de piatră ca să nu fiu impresionată de scurtul discurs pe care i-l ținuse lui Victor – nu-l uitasem, indiferent cât de înspăimântătoare fusese noaptea – iar inima mea nu era de piatră.

Bill îngenunche la picioarele mele, cu fața albă întoarsă către mine.

— Sper că într-o zi te vei întoarce la mine, zise. Nu o să te oblig să-mi suporti prezența.

Se ridică, apoi ieși ca să-și întâlnească semenii vampiri. În regulă.

Slavă Domnului; noaptea nu se terminase încă.

M-am târât înapoi în dormitorul meu și am deschis ușa, intenționând să mă spăl pe față și pe dinți și să fac o încercare de a-mi pieptăna părul, pentru că m-am gândit că mă va face să arăt mai puțin jalnic.

Eric stătea pe patul meu, cu fața îngropată în mâini.

Privi către mine când am intrat și păru șocat. Ei, nici nu era de mirare, cu dura preluare și schimbarea traumatizantă a conducătorului.

— Stând aici pe pat, simțindu-ți mirosul, zise cu o voce atât de șoptită încât făceam eforturi să aud, dragă Sookie, îmi amintesc totul.

— Oh, la naiba, am zis și am intrat în baie trântind ușa.

M-am pieptănat, m-am spălat pe dinți și pe față, dar în cele din urmă a trebuit să ies. Eram la fel de lașă ca și Quinn, dacă nu dădeam ochii cu vampirul.

Eric începu să vorbească în momentul în care am ieșit:

— Nu pot să cred că eu...

— Da, da, știu, ai iubit un muritor de rând, ai făcut toate acele promisiuni, ai fost dulce de tot și voiai să stai cu mine pentru totdeauna, am bombănit.

Cu siguranță, exista și o variantă prescurtată a acestei scene.

— Nu pot să cred că am simțit ceva atât de puternic și am fost atât de fericit pentru prima dată după sute de ani, zise Eric cu demnitate. Acordă-mi puțină încredere.

Mi-am frecat fruntea. Era miezul nopții, crezusem că aveam să mor, bărbatul pe care-l credeam iubitul meu tocmai îmi stricase imaginea pe care o aveam despre el. Deși acum vampirii „lui” erau de aceeași parte cu vampirii „mei”. Mă alăturasem emoțional vampirilor din Louisiana, chiar dacă unii dintre ei erau extrem de înspăimântători. Puteau oare Victor Madden și echipa lui să fie mai puțin înfricoșători? Credeam că nu. Chiar în această noapte omorâseră câțiva vampiri pe care-i știam și care-mi plăceau.

Și, pe deasupra tuturor acestor evenimente, nu credeam că mă mai puteam descurca și cu Eric care tocmai avusese o revelație.

— Putem vorbi despre asta cu altă ocazie, dacă într-adevăr trebuie să vorbim? am întrebat.

— Da, zise el după o lungă pauză. Da. Acum nu este momentul potrivit.

— Nu știu dacă va fi un moment potrivit pentru această conversație.

— Dar o s-o avem, zise Eric.

— Eric... oh, bine. Am făcut o mișcare de „las-o baltă” cu mâna. Mă bucur că noul regim vrea să te păstreze.

— Te-ar fi durut dacă aș fi murit.

— Da, suntem legați prin sânge, bla-bla-bla.

— Nu din cauza legăturii.

— Bine, ai dreptate. M-ar fi durut dacă ai fi murit. Și, cel mai probabil, aș fi murit și eu, așa că nu m-ar fi durut prea mult. Acum, te rog, poți să te cari?

— Oh, da, zise revenind la vechiul Eric. O să mă car acum, dar ne vedem mai târziu. Și fii sigură, iubita mea, că vom ajunge la o înțelegere. Cât despre vampirii din Las Vegas, vor fi potriviți să conducă un alt stat care se bazează mult pe turism. Regele Nevadei este un om puternic, iar Victor nu este cineva cu care să te poți juca. Victor este nemilos, dar nu va distruge ceva ce poate folosi. Știe să-și domine caracterul.

— Așadar, nu ești chiar nemulțumit de preluare? Nu puteam masca șocul din vocea mea.

— S-a întâmplat, zise Eric. Nu are nici un rost să fim „nefericiți” acum. Nu mai pot învia pe nimeni și nu pot învinge Nevada de unul singur. Nu voi cere oamenilor mei să moară într-o încercare zadarnică.

Pur și simplu, nu puteam rezona cu pragmatismul lui Eric. Îi înțelegeam argumentele și poate că, după ce mă voi odihni, s-ar putea să fiu de acord cu el. Dar nu aici, nu acum: părea mult prea calculat

pentru mine.

Desigur, avusese câteva sute de ani să ajungă astfel și poate că trecuse prin această situație de multe ori. Ce perspectivă dezolantă.

Eric se opri în drumul său spre ușă ca să se aplece să mă sărute pe obraz. Asta era o seară de adunat sărutări.

— Îmi pare rău pentru tigrul, zise el, și asta fu încheierea serii din punctul meu de vedere.

M-am trântit pe scaunul din colțul dormitorului și am zăcut acolo până când am fost sigură că toată lumea ieșise din casă. Când mai rămase un singur creier cu sânge cald, cel al Ameliei, am tras cu ochiul din camera mea ca să mă asigur. Da, toată lumea plecase.

— Amelia! am strigat.

— Da, răspunse ea, iar eu am pornit să o caut.

Se afla în sufragerie și era la fel de epuizată ca și mine.

— O să poți dormi? am întrebat-o.

— Nu știu. O să încerc. Clătină din cap. Asta schimbă totul.

— Care asta?

Uimitor, înțelese ce voiam să spun.

— Oh, preluarea vampirilor. Tatăl meu are o mulțime de afaceri cu vampirii din New Orleans. Trebuia să lucreze pentru Sophie-Anne, să-i repare sediul central din New Orleans. Și toate celelalte proprietăți. Mai bine îl sun și-i spun. O să vrea să intre în legătură cât mai repede cu tipul cel nou.

În felul ei, Amelia avea la fel de mult simț practic ca și Eric. Am simțit că nu mai rezonăm cu nimeni de pe lumea asta. Nu-mi venea în minte nici o persoană pe care să o pot suna și care să simtă cât de puțină tristețe pentru dispariția lui Sophie-Anne, a Ariei Yvonne, a lui Cleo... Și lista continua. Mă făcea să mă întreb, pentru prima oară, dacă vampirii nu cumva erau obișnuiți cu moartea. Privind la toată viața care trecea pe lângă ei, apoi se stingea. Generație după generație se ducea în mormânt, în timp ce ne-viii continuau să trăiască. Și tot așa.

Ei bine, această ființă umană obosită – care la un moment dat avea să moară – avea nevoie de somn, în cel mai acut mod cu putință. Dacă avea să mai existe o preluare agresivă în această noapte, ea trebuia să se desfășoare fără mine. Am încuiat din nou ușile, i-am strigat Ameliei noapte bună de la baza scării și m-am târât înapoi în pat. Am stat trează cel puțin o jumătate de oră, pentru că am început să am crampe musculare chiar când să adorm. Cât pe ce să mă trezesc de-a binelea, crezând că intră cineva în cameră să mă anunțe un mare dezastru.

Dar, în cele din urmă, nici crampele nu m-au mai putut ține trează. Am dormit adânc. Când m-am trezit, soarele răsărise și strălucea la fereastră, iar Quinn stătea pe scaunul din colț, pe care mă prăbușisem eu cu o seară înainte, în timp ce încercam să discut cu Eric.

Devenise deja un obicei neplăcut. Nu voiam o mulțime de bărbați care să apară și să dispară din senin în dormitorul meu. Voiam unul care să rămână.

— Cine te-a lăsat să intri? am întrebat, ridicându-mă într-un cot.

Arăta bine pentru cineva care nu avusese parte de prea mult somn. Era un tip foarte mare, ras în cap, și cu ochi uriași violeți. Întotdeauna îmi plăcuse felul în care arăta.

— Amelia, zise. Știu că nu ar fi trebuit să intru, ar fi trebuit să aștept până te trezeai. Poate nu mă vrei în casă.

M-am dus la baie, ca să câștig un minut, alt scenariu, care-mi devenea prea familiar. Când am ieșit puțin mai curată și mai trează decât atunci când intrasem, Quinn avea o cană de cafea pregătită pentru mine. Am luat o înghițitură și imediat m-am simțit mai capabilă să mă descurc cu orice s-ar fi ivit. Dar nu în dormitorul meu.

— Bucătărie, am zis, și m-am dus în încăperea care fusese întotdeauna inima casei.

Fusese renovată după ce o cuprinsese focul. Acum aveam o bucătărie nou-nouță, dar încă îmi era dor de cea veche. Masa la care familia mea mâncase ani în șir fusese înlocuită cu una modernă, iar noile scaune erau mult mai confortabile decât cele vechi, dar regretul tot mă cuprindea, când și când, atunci când mă gândeam la ce pierdusem.

Aveam un sentiment persistent că „regretul” avea să fie tema zilei. În timpul somnului meu agitat, se pare că absorbisem o doză de simț practic care mi se păruse atât de trist cu o seară înainte. Ca să

mai amân conversația pe care urma să o avem, am mers până la ușa din spate și m-am uitat să văd dacă mai era mașina Ameliei. Cel puțin eram singuri.

M-am așezat în fața bărbatului pe care sperasem să-l iubesc.

— Iubito, arăți de parcă ți-ar fi spus cineva că sunt mort, zise Quinn.

— Puteai la fel de bine să fii, am spus, pentru că trebuia să rezolv cu asta fără să mă uit în stânga sau în dreapta.

Clipi surprins.

— Sookie, ce aș fi putut face? întrebă. Ce aș fi putut face? repetă el.

Am sesizat o notă de furie în vocea sa.

— Ce aș fi putut eu face? am întrebat și eu, pentru că nu aveam nici un răspuns.

— Am trimis-o pe Frannie! Am încercat să te avertizez!

— Prea puțin, prea târziu, am zis. M-am gândit mai bine imediat: nu cumva eram prea dură, nedreaptă, nerecunoscătoare? Dacă m-ai fi sunat cu săptămâni în urmă, măcar o dată, poate că aș fi avut alte sentimente. Dar bănuiesc că erai prea ocupat să încerci să o găsești pe mama ta.

— Așadar, te desparți de mine din cauza mamei mele, zise el.

Păru amărât și nu-l puteam învinovăți.

— Da, am spus după o clipă în care mi-am testat propria-mi hotărâre. Cred că da. Nu e vorba atât despre mama ta, cât despre întreaga situație în care se află. Mama ta va fi întotdeauna pe primul loc câtă vreme va trăi, pentru că are atâtea probleme. Am toată înțelegerea pentru asta, crede-mă. Și îmi pare rău că tu și Frannie aveți o povară atât de grea de dus. Știu totul despre poveri.

Quinn privea în jos, la cana sa de cafea, cu chipul plin de furie și durere. Era probabil cel mai prost moment să pun capăt acestei situații, și, cu toate acestea, trebuia să o fac. Era prea dureroasă ca să o mai las să dureze.

— Da, știind toate astea, și știind că țin la tine, tu nu vrei să mă mai vezi, zise Quinn, scuipând parcă fiecare cuvânt. Nu vrei să încercăm să facem să funcționeze relația.

— Și eu țin la tine și am sperat la mai mult, am zis. Dar noaptea trecută a fost prea mult pentru mine. Amintește-ți... a trebuit să-ți aflu trecutul de la altcineva. Cred că nu mi-ai spus de la început pentru că știai că avea să fie o problemă. Nu luptele tale în arenă – nu-mi pasă de asta. Ci despre mama ta și Frannie... Ele sunt familia ta. Ele... depind de tine. Ele au nevoie de tine. Ele vor fi întotdeauna pe primul loc.

M-am oprit o clipă, mușcându-mi interiorul obrazului. Asta era partea cea mai grea.

— Eu vreau să fiu cea mai importantă. Știu că sunt egoistă, și poate de neatins, și poate superficială, dar vreau să fiu cea mai importantă pentru cineva. Dacă greșesc, așa să fie. O să greșesc. Dar asta e ceea ce simt.

— Atunci nu a mai rămas nimic de discutat, zise Quinn după un moment de gândire.

Se uită la mine mâhnit. Nu puteam să-l contrazic. Puse palmele mari pe masă, se ridică în picioare și plecă.

M-am simțit ca o ființă rea. M-am simțit mizerabil și jefuită. M-am simțit ca o ticăloasă egoistă. Dar l-am lăsat să plece.

Capitolul 14

În timp ce mă pregăteam să merg la muncă – da, chiar și după o noapte cum fusese cea care trecuse, trebuia să merg la muncă – se auzi o bătaie la ușa din față. Auzisem ceva mare venind pe alee, așa că-mi legasem șireturile în grabă.

Camionul Fedex nu era un vizitator obișnuit la mine acasă, iar femeia care sări din el îmi era necunoscută. Am deschis cu greu ușa stricată. Nu va mai arăta niciodată la fel după intrarea lui Quinn de azi-noapte. Mi-am notat în minte să sun la Lowe's în Clarice să mă interesez de schimbarea ei. Poate Jason avea să mă ajute să o rezolv. Tipa de la Fedex aruncă o privire lungă ușii crăpate când am deschis-o în cele din urmă.

— Vrei să semnezi pentru asta? întrebă și-mi întinse un pachet, fără nici un comentariu.

— Desigur.

Am acceptat, puțin uimită, cutia. Venea de la Fangtasia. Imediat ce camionul porni înapoi către Hummingbird Road, am desfăcut pachetul. Era un telefon mobil roșu. Avea numărul meu. Era și un bilețel alături de el. „Iartă-mă pentru celălalt, iubito", scria. Semnat cu un E mare. Era inclus și un încărcător. Și un încărcător de mașină. Și o înștiințare că abonamentul pe următoarele șase luni fusese plătit.

Cu un sentiment confuz, am mai auzit venind un camion. Nici măcar nu m-am deranjat să mă mișc de pe verandă. Noul camion era de la Shreveport Home Depot. Adusese o ușă nouă, foarte drăguță. Veniseră și doi oameni care să o monteze. Toate costurile fuseseră achitate.

M-am întrebat dacă Eric avea să-mi desfunde și chiuveța.

Am ajuns devreme la Merlotte's, ca să pot sta de vorbă cu Sam. Dar ușa biroului său era închisă și am putut auzi voci înăuntru. Deși nu era chiar nemaivăzut, rar se întâmpla ca ușa biroului să nu fie larg deschisă. Am devenit brusc îngrijorată și curioasă. Am putut citi semnătura mentală a lui Sam, dar și una pe care o mai întâlнисem înainte. Am auzit scrâșnetul picioarelor scaunelor pe podea și am intrat rapid în depozit înainte ca ușa să se deschidă.

Tanya Grissom trecu pe lângă mine.

Am așteptat câteva secunde, apoi am decis că treburile mele erau atât de urgente, încât trebuia să risc o conversație cu Sam, deși era posibil să nu aibă tocmai dispoziția potrivită. Șeful meu era tot pe scaunul său care scârțâia, cu picioarele proptite pe birou. Părul îi era și mai ciufulit decât de obicei. Arăta ca și cum ar fi avut o aură roșiatică. Arăta de asemenea gânditor și preocupat, dar când i-am zis că trebuie să-i spun niște lucruri, a acceptat și mi-a cerut să închid ușa.

— Știi ce s-a întâmplat azi-noapte? am întrebat.

— Am auzit că a fost o preluare în forță, zise Sam. Se lăsă pe spate în scaunul său, iar acesta scârțâi într-un fel enervant. Eram clar cu nervii întinși la maxim azi, așa că a trebuit să-mi mușc buzele ca să nu mă rățoiesc la el.

— Da, poți să-i spui și așa.

O preluare în forță era felul aproape perfect în care o puteai descrie. I-am spus ce s-a întâmplat la mine acasă.

Sam păru tulburat.

— Eu nu mă amestec niciodată în treburile vampirilor, zise. Cei cu dublă natură și vampirii nu se înțeleg bine. Îmi pare rău că ai fost vârată în asta, Sookie. Ticălosul ăla de Eric.

Arăta ca și cum ar fi vrut să spună mai multe, dar strânse din buze.

— Știi ceva despre regele Nevadei? am întrebat.

— Știu că are un imperiu media, răspunse Sam prompt. Și are cel puțin un cazino și niște restaurante. Este și proprietarul absolut al unei companii de management care se ocupă de actori-vampiri. Știi tu, Cabaretul Elvis Ne-viu, cu toți vampirii aceia care-l imită pe Elvis, ceea ce e destul de amuzant dacă stai bine să te gândești, și niște trupe de dansatori grozave.

Amândoi știam că adevăratul Elvis era prin preajmă, doar că rareori era în formă ca să și cânte.

— Dacă a fost să fie o preluare a unui stat turistic, Felipe de Castro este cel mai potrivit vampir pentru asta. Se va asigura că orașul New Orleans va fi reconstruit așa cum trebuie, pentru că va vrea profitul.

— Felipe de Castro... asta sună exotic, am zis.

— Nu l-am întâlnit, dar am înțeles că e... foarte carismatic, spuse Sam. Mă întreb dacă va veni să stea în Louisiana sau dacă acest Victor Madden va fi agentul său aici. Oricum ar fi, asta nu afectează barul. Dar nu există nici o îndoială că te va afecta pe tine, Sookie.

Sam își lăsă jos picioarele și se îndreptă în scaunul care protestă scârțâind.

— Aș vrea să existe o cale să te scot din mijlocul vampirilor.

— Dacă aș fi știut în noaptea când l-am întâlnit pe Bill tot ce știi acum, mă întreb dacă aș fi făcut ceva diferit, am zis. Poate i-aș fi lăsat pe cei doi Rattray să-l omoare.

Îl salvasem pe Bill de un cuplu necinstit, care s-a dovedit a fi nu numai necinstit, ci și criminal. Erau scurgători de vampiri, oameni care atrăgeau vampirii în locuri în care puteau fi prinși cu lanțuri de argint și goliți de sânge, care era vândut pe bani buni pe piața neagră. Scurgătorii duceau o existență periculoasă. Cei doi Rattray plățiseră prețul.

— Nu vorbești serios, zise Sam. Se legănă din nou cu scaunul (scârț! scârț!), apoi se ridică în picioare. Nu ai face niciodată așa ceva.

Am fost cu adevărat încântată să aud ceva drăguț despre mine, mai ales după conversația matinală cu Quinn. Eram tentată să vorbesc cu Sam și despre asta, dar se îndreptă spre ușă. Era vremea să mergem la muncă, amândoi. M-am ridicat și eu. Am intrat și ne-am reluat gesturile obișnuite. Deși mintea numai la ele nu-mi stătea.

Ca să-mi mai înveslesc starea de spirit, am încercat să mă gândesc la ceva plăcut care mă aștepta în viitor, ceva ce să doresc cu nerăbdare. Nu-mi venea nimic în minte. Pentru un moment lung și dezolant, am stat la bar, cu mâna pe carnețelul de comenzi, încercând să nu cad în depresie. Apoi mi-am dat singură o palmă: Sunt o proastă! Am o casă, și prieteni, și o slujbă. Sunt mai norocoasă decât milioane de oameni de pe planeta asta. Lucrurile se vor îndrepta.

Pentru un timp, asta a funcționat. Am zâmbit tuturor, iar dacă zâmbetul era prea forțat, pentru numele lui Dumnezeu, era totuși un zâmbet.

După vreo oră sau două, Jason intră în bar cu soția lui, Crystal. Crystal părea nervoasă și ușor gravidă, iar Jason arăta... Ei bine, avea o expresie urâtă, expresia rea pe care o capătă uneori când este dezamăgit.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat imediat.

— Oh, nu prea multe, zise expansiv Jason. Ne aduci două beri?

— Sigur, am răspuns, gândindu-mă că nu mai comandase niciodată în locul lui Crystal.

Crystal era o femeie drăguță, cu ceva ani mai tânără decât Jason. Era un vârcolac-panteră, dar nu unul prea bun, mai mult din cauza consangvinizării din comunitatea din Hotshot. Crystal avea dificultăți dacă voia să se transforme atunci când nu era lună plină și pierduse două sarcini, din câte știam eu. Mi-era milă pentru pierderile pe care le suferise, cu atât mai mult cu cât știam că panterele din comunitate o considerau slabă. Acum, Crystal era însărcinată a treia oară. Acest lucru era probabil singurul motiv pentru care Calvin a lăsat-o să se mărite cu Jason care fusese mușcat, nu născut. Asta înseamnă că el devenise panteră pentru că fusese mușcat în mod repetat, de către un mascul gelos care o voia pe Crystal pentru sine. Jason nu se putea transforma într-o panteră adevărată, ci într-o versiune jumătate om, jumătate bestie. Îi plăcea.

Le-am adus berile și am așteptat să văd dacă aveau să comande și mâncare. Mi-am pus întrebări în legătură cu alcoolul băut de Crystal, dar m-am gândit apoi că nu e treaba mea.

— Mi-ar plăcea un cheeseburger cu cartofi prăjiți, zise Jason.

Asta nu era nici o surpriză.

— Și ție, Crystal? am întrebat, încercând să par prietenoasă.

În fond, era cumnata mea.

— Oh, nu am suficienți bani ca să mănânc, răspunse.

Habar nu aveam ce să spun. L-am privit întrebător pe Jason, iar el ridică din umeri. Această ridicare din umeri spuse (surorii lui): „Am făcut o prostie și o greșeală, dar nu o să dau înapoi pentru că sunt un rahat încăpățânat.”

— Crystal, sunt bucuroasă să-ți ofer prânzul, am spus foarte încet. Ce ai vrea?

Se uită la soțul ei.

— Aș vrea același lucru ca și el, Sookie.

Am notat comanda ei pe un bilețel separat și m-am dus la bucătărie ca să comand. Fusesem gata să mă înfurii, iar Jason turnase gaz pe foc. Întreaga poveste era limpede în capetele lor, și, pe măsură ce înțelegeam ce se petrecea, mi-era scârbă de amândoi.

Crystal și Jason se stabiliseră în casa lui Jason, dar aproape în fiecare zi Crystal se ducea la Hotshot, zona ei de confort, unde nu trebuia să se prefacă. Tanya Grissom închiriasse o cameră de la sora lui Crystal, camera în care Crystal stătuse când era mică. Pentru că ocupația favorită a Tanyei era shoppingul, Crystal o însoțise de câteva ori. De fapt, cheltuisse toți banii pe care Jason i-i dăduse pentru cheltuielile casei. Făcuse asta două salarii la rând, în ciuda numeroaselor scene și promisiuni.

Acum, Jason refuza să-i mai dea bani. El făcea toate cumpărăturile și lua hainele de la curățătorie, chiar plătea și facturile. Îi spusese lui Crystal că, dacă vrea să aibă bani, să-și ia o slujbă. Netaientata și gravida Crystal nu reușise să găsească una, așa că nu avea nici un ban.

Jason încerca să pună punctul pe „i”, dar umilindu-și soția în public făcea ca întregul demers să fie greșit. Ce idiot putea să fie fratele meu!

Ce aș fi putut eu să fac în legătură cu asta? Păi... nimic. Trebuiau să se descurce singuri. Mă uitam la doi oameni încăpățânați care nu se maturizaseră și nu eram prea optimistă în legătură cu șansele lor.

Cu o acută senzație de jenă, mi-am amintit de neobișnutele lor jurăminte de la căsătorie; cel puțin mie mi se păreau ciudate, deși se pare că erau obișnuite în Hotshot. Fiind cea mai apropiată rudă în viață a lui Jason, a trebuit să promit că voi suporta pedeapsa dacă Jason greșea, la fel cum promisese și unchiul ei, Calvin, în contul lui Crystal. Am fost a naibii de grăbită să fac promisiunea aia.

Când le-am dus farfuriile la masă, am văzut că amândoi erau în faza de maxilare încheștate, priveau în altă parte, dar nu la tine. Am pus farfuriile jos cu grijă, le-am adus o sticlă de ketchup Heinz și am șters-o. Mă amestecasem destul oferindu-i prânzul lui Crystal.

Exista o persoană implicată în asta la care mă puteam duce și mi-am promis, atunci și acolo, că o voi face.

Toată furia și nefericirea mea se concentrară asupra Tanyei Grissom. Chiar voiam să-i fac ceva îngrozitor acelei femei. La ce naiba stătea prin preajmă, adulmecând prin jurul lui Sam? Care era scopul ei în a o atrage pe Crystal în această spirală a cheltuielilor? (Și nu am crezut nici o clipă că era doar o întâmplare faptul că noua cea mai bună prietenă a Tanyei era cumnata mea.) Încerca să mă enerveze de moarte? Era ca un bărzăune care se afla mereu prin preajmă și se mai oprea din când în când... dar niciodată suficient încât să-l prinzi. În timp ce mi-am văzut de treaba mea pe pilot automat, m-am întrebat ce aș fi putut face ca să o înlătur din preajma mea. Pentru prima dată în viață, m-am întrebat dacă aș putea ține cu forța o persoană ca să-i citesc mintea. Nu va fi foarte simplu, din moment ce Tanya era terianthrop, dar mi-aș fi dat seama care era scopul ei. Și aveam convingerea că această informație m-ar fi scutit de dureri de cap... de o mulțime.

În timp ce puneam la cale planuri și scheme, Crystal și Jason își mâncară prânzul în liniște, iar Jason plăti doar partea sa, în timp ce eu m-am ocupat de a lui Crystal. Plecară și m-am întrebat cum avea să se desfășoare seara lor. Eram bucuroasă că nu aveam să fac și eu parte din ea.

Din spatele barului, Sam observase totul și mă întrebă încet:

— Ce-au pățit ăștia doi?

— Au depresia tinerilor căsătoriți, am spus. Grave probleme de adaptare.

Păru tulburat.

— Nu-i lăsa să te implice, zise și apoi păru că regreta că deschisese gura. Scuze, nu intenționez să-ți dau sfaturi pe care nu le-ai cerut, zise.

Ceva îmi atrase atenția. Sam îmi dădea sfaturi pentru că îi păsa de mine. În starea mea suprasolicitată, asta era un motiv de lacrimi sentimentale.

— E-n regulă, șefule, am spus încercând să par veselă și fără griji.

M-am răsucit pe călcâie și m-am dus să-mi verific mesele. Șeriful Bud Dearborn stătea în zona mea, ceea ce era neobișnuit. În mod normal, își alegea un scaun în altă parte dacă știa că lucrez. Bud avea un coș cu inele de ceapă în fața sa, stropite din abundență cu ketchup, și citea un ziar din Shreveport. Povestea de pe prima pagină era Poliția caută șase persoane, și m-am oprit să-l întreb pe Bud dacă-mi dădea și mie ziarul după ce-l termina de citit.

Mă privi cu suspiciune. Ochii săi, îngropați în fața șifonată, mă scanau ca și cum ar fi suspectat că va găsi un hanger însângerat agățat la centura mea.

— Desigur, Sookie, zise după ceva timp. Ai ascuns vreunul din oamenii ăștia la tine acasă?

I-am zâmbit, anxietatea transformându-mi zâmbetul în rânjetul larg al cuiva care nu era în toate mințile.

— Nu, Bud. Vreau doar să aflu ce se întâmplă în lume. Am rămas în urmă cu știrile.

— O să-l las pe masă, zise și reîncepu să citească. Cred că mi-ar fi pus în cârcă și dispariția lui Jimmy Hoffa¹⁵ dacă ar fi găsit o dovadă care să țină. Nu că ar fi crezut neapărat că sunt o criminală, dar bănuia că e ceva necurat cu mine și poate eram implicată în lucruri pe care nu și le dorea în districtul său. Bud Dearborn și Alcee Beck aveau amândoi această convingere, mai ales de la moartea tipului din bibliotecă. Din fericire pentru mine, s-a dovedit că tipul avea un cazier mare cât o zi de post; și nu numai că avea cazier, ci săvârșise infracțiuni cu violență. Deși Alcee știa că acționasem ca să mă apăr, nu avea să mai aibă niciodată încredere în mine. Și nici Bud Dearborn.

Când Bud și-a terminat berea și inelele de ceapă și a plecat să instaureze teroarea printre infractorii din Districtul Renard, am dus ziarul la bar și am citit articolul, cu Sam uitându-se peste umărul meu. Stătusem deliberat departe de știrile legate de baia de sânge din zona de birouri. Eram sigură că un lucru atât de grav nu putea fi ascuns de comunitatea de vârcolaci; tot ceea ce puteau face era să încurce piste pe care avea să le urmeze poliția. S-a dovedit că așa se și întâmplase.

După mai mult de douăzeci și patru de ore, poliția rămâne confuză în căutările sale legate de dispariția a șase cetățeni din Shreveport. Ceea ce-i încurcă este imposibilitatea de a găsi pe cineva care să fi văzut vreunul dintre acești oameni după ora zece, miercuri seara.

— Nu putem găsi nici un punct comun între ei, a declarat detectivul Willie Cromwell.

Printre cei dispăruți se numără un detectiv al poliției din Shreveport, Cal Myers; Amanda Whatley, proprietara unui bar din zona centrală a Shreveportului; Patrick Furnan, proprietarul reprezentanței locale a firmei Harley Davidson și soția sa, Libby; Christine Larrabee, văduva lui John Larrabee, administratorul pensionar al școlii; Julio Martinez, un pilot de la Baza Aeriană din Barksdale. Vecinii familiei Furnan spun că nu au văzut-o pe Libby nici cu o zi înaintea dispariției lui Furnan, iar vărul lui Christine Larrabee declară că nu a reușit să ia legătura telefonic cu ea de trei zile, așa încât poliția speculează că cele două femei ar fi putut să dispară înaintea celorlalți. Dispariția detectivului Cal Myers a agitat forțele de poliție. Partenerul său, detectivul Mike Loughlin, a spus:

— Myers era unul dintre detectivii promovați de curând, și nu am avut timp să ne cunoaștem prea bine. Nu am nici cea mai vagă idee ce i s-ar fi putut întâmpla.

Myers, care avea 29 de ani, lucra la poliția din Shreveport de șapte. Nu era căsătorit.

— Dacă ar fi toți morți, ar fi de presupus că măcar unul dintre cadavre ar fi apărut până acum, a declarat ieri detectivul Cromwell. Le-am cercetat toate locuințele și birourile pentru indicii, dar, până acum, nu am găsit nimic.

Ca misterul să fie și mai mare, luni, un al rezident din Shreveport a fost ucis. Maria-Star Cooper, asistent fotograf, a fost măcelărită în apartamentul său de pe autostrada 3.

— Apartamentul arăta ca o măcelărie, a spus proprietarul, ajuns printre primii la locul faptei.

Nu s-au raportat suspecti în acest caz.

— Toată lumea o iubea pe Maria-Star, spune mama ei, Anita Cooper. Era atât de talentată și de drăguță.

Poliția nu știe încă dacă moartea lui Cooper este legată de celelalte dispariții.

Alte noutăți ar fi că Don Dominica, proprietarul parcului de rulote Don's, a raportat lipsa proprietarilor a trei rulote parcate pe proprietatea sa de o săptămână.

— Nu sunt sigur câți oameni stăteau în fiecare dintre ele, a zis el. Au venit toți împreună și au închiriat pentru o lună. Numele de pe contract este Priscilla Hebert. Cred că în fiecare rulotă erau cel puțin șase oameni. Toți mi se păreau destul de normali.

Întrebat dacă lucrurile lor se aflau tot acolo, Dominica a răspuns:

— Nu știu, nu am verificat. Nu am avut timp de asta. Dar nu am văzut nici urmă de ei de zile

întregi.

Alți rezidenți ai parcului de rulote nu s-au întâlnit cu nou-veniții.

— Erau foarte retrași, ne-a spus un vecin. Șeful poliției, Parfit Graham, a declarat:

— Sunt sigur că vom rezolva aceste crime. Informațiile corecte vor ieși la suprafață. Între timp, dacă cineva știe ceva despre locul unde s-ar putea afla oricare dintre acești oameni, să sune la Tipster.

Am luat în calcul această idee. Mi-am imaginat că dau telefon. „Toți acești oameni au murit ca rezultat al războiului vârcolacilor”, așa fi spus. „Toți erau vârcolaci, iar o haită dezrădăcinată și înfometată din sudul Louisianei a considerat că disensiunile apărute în rândurile haitei din Shreveport crea o deschidere pentru ea.”

Nu cred că m-ar fi ascultat prea mult.

— Așadar, nu au găsit încă locul, zise Sam foarte încet.

— Cred că într-adevăr era un loc bun de întâlnire.

— Totuși, mai devreme sau mai târziu...

— Da. Mă întreb ce a mai rămas?

— De acum, echipa lui Alcide a avut suficient timp, zise Sam. Așa că nu prea mult. Probabil că au ars corpurile într-un loc ferit. Sau le-au îngropat pe terenul cuiva.

M-am cutremurat. Slavă Domnului că nu a trebuit să iau parte la asta; și măcar nu știam cu adevărat unde sunt îngropate corpurile. După ce mi-am verificat mesele și am mai servit niște băuturi, m-am întors la ziar și l-am deschis la necrologuri. Citind coloana cu ridul „Decese locale” am avut un șoc groaznic.

SOPHIE-ANNE LECLERQ, importantă femeie de afaceri, rezidentă în Baton Rouge de la uraganul Katrina, a murit de Sino-SIDA în casa ei. Leclerq, femeie-vampir, avea afaceri extinse în New Orleans și în multe alte orașe din stat. Surse apropiate lui Leclerq spun că a trăit în Louisiana mai bine de o sută de ani.

Nu văzusem niciodată un necrolog al unui vampir. Țsta era pură invenție. Sophie-Anne nu avusese Sino-SIDA, singura boală care se transmitea de la oameni la vampiri. Sophie-Anne avusese probabil un atac acut al Domnului Țeapă. Sino-SIDA era temută printre vampiri, în ciuda faptului că se transmitea greu. Cel puțin reprezenta o explicație digerabilă pentru comunitatea de afaceri umană, cu privire la motivul pentru care afacerile lui Sophie-Anne erau conduse de un alt vampir, și era o explicație pe care nimeni nu o va cerceta îndeaproape, mai ales că nu exista nici un corp care să o contrazică. Ca să apară în ziarul de azi, probabil că cineva sunase imediat după ce fusese omorâtă, poate chiar înainte ca ea să fie moartă. Pfui! M-am cutremurat.

M-am întrebat ce s-a întâmplat cu adevărat cu Sigebert, garda de corp devotată a lui Sophie-Anne.

Victor lăsase să se înțeleagă că Sigebert murise odată cu regina, dar nu a spus asta foarte clar. Nu puteam crede că garda de corp mai era încă în viață. Nu ar fi lăsat pe nimeni să se apropie suficient încât să o omoare pe Sophie-Anne. Sigebert fusese alături de ea atât de mulți ani, sute și sute, încât nu cred că ar fi supraviețuit pierderii ei.

Am lăsat ziarul deschis la necrologuri și l-am pus pe biroul lui Sam, imaginându-mi că barul era un loc prea aglomerat ca să vorbim despre asta, chiar dacă am fi avut timp. Aveam un aflus de clienți. Alergam cât puteam ca să-i servesc și să bag în buzunar și niște bacșișuri generoase. Dar, după săptămâna pe care o avusesem, nu numai că era greu să mă simt, cum era normal, fericită de primirea acestor bani, îmi era chiar imposibil să am o senzație normală, să fiu bucuroasă că eram la muncă. Am făcut tot ce puteam ca să zâmbesc și să răspund atunci când mi se vorbea.

Până când terminam tura, nu mai voiam să vorbesc cu nimeni despre nimic.

Dar, bineînțeles, nu a ieșit cum am vrut eu. În curtea din față a casei mele stăteau două femei care așteptau și amândouă emanau furie. Pe una o știam deja: Frannie Quinn. Femeia de lângă ea era probabil mama lui Quinn. În strălucirea crudă a luminilor de siguranță am putut să o văd bine pe femeia a cărei viață fusese așa un dezastru. Mi-am dat seama că nimeni nu mi-a spus cum o cheamă. Era încă drăguță, dar într-un stil gotic, ce nu era prea blând cu vârsta ei. Avea în jur de patruzeci de ani; fața îi era slabă, ochii încercănați. Părul închis la culoare lăsa să se vadă destul de multe fire albe și era foarte înaltă și slabă. Frannie purta un tricou prin care i se vedea sutienul, blugi strâmți și bocanci. Mama ei purta în mare aceeași ținută, dar diferit colorată. Cred că Frannie era cea

responsabilă cu ținuta mamei ei.

Am parcat lângă ele, pentru că nu intenționeam să le invit înăuntru. Am coborât din mașină ezitând.

— Ticăloaso! explodă Frannie cu pasiune. Chipul ei tânăr era împietrit de furie.

— Cum ai putut să-i faci asta fratelui meu? A îndurat atât de multe pentru tine!

Era și asta un fel de a privi lucrurile.

— Frannie, am zis, păstrându-mi vocea cât de calmă și de egală am putut, ce se întâmplă între mine și Quinn chiar că nu e treaba ta.

Ușa din față se deschise și Amelia ieși pe verandă.

— Sookie, ai nevoie de mine? întrebă și am putut mirosi magia în jurul ei.

— Intru imediat, doar o secundă, am spus tare, dar nu i-am cerut să intre în casă.

Doamna Quinn era un vârcolac-tigru pursânge, iar Frannie era și ea pe jumătate; amândouă erau mai puternice decât mine.

Doamna Quinn făcu un pas în față și se uită întrebătoare la mine.

— Tu ești cea pe care o iubește John, zise. Tu ești cea care te-ai despărțit de el.

— Da, doamnă. Pur și simplu, relația nu avea să meargă.

— Îmi spun că trebuie să mă duc înapoi în locul ăla din deșert, zise. Acolo unde țin toți vârcolacii nebuni.

Nu mai spune...

— Așa fac? am zis limpede, ca să fie clar că nu aveam nimic de-a face cu ei.

— Da, zise și amuți din nou, ceea ce era oarecum o ușurare.

Însă Frannie nu terminase cu mine.

— Ți-am împrumutat mașina, zise. Și am venit să te avertizez.

— Și îți mulțumesc, am spus.

Inima mi se frânse. Nu mă puteam gândi la nici un cuvânt magic care să ușureze durerea din aer.

— Crede-mă, aș fi vrut ca lucrurile să fie altfel. Patetic, dar adevărat.

— Ce nu e în regulă cu fratele meu? întrebă Frannie. E arătos, te iubește, are bani. E un tip grozav.

Ce nu e în regulă cu tine de nu-l vrei?

Răspunsul cinstit – că îl admiram cu adevărat pe Quinn, dar că nu voiam să ocup locul doi după nevoile familiei lui – nu putea fi spus din două motive: e dureros și nu era nevoie, și aș fi putut fi rănită ca urmare. Doamna Quinn poate că nu era în deplinătatea facultăților mintale, dar asculta cu o agitație crescândă. Dacă se transforma în tigru, habar nu aveam ce urma să se întâmple. Era posibil să fugă în pădure, dar și să atace. Toate acestea mi-au trecut prin minte în scurte imagini. Trebuia să spun ceva.

— Frannie, am spus foarte încet și rar pentru că nu aveam nici o idee despre ceea ce avea să urmeze. Nu e nimic în neregulă cu fratele tău. Cred că e cel mai grozav. Dar prea multe lucruri sunt împotriva noastră ca pereche. Vreau ca el să aibă toate șansele să formeze un cuplu cu o femeie foarte, foarte norocoasă. Așa că l-am lăsat liber. Crede-mă, și pe mine mă doare.

Asta era în mare parte adevărat, ceea ce putea fi de oarecare ajutor. Dar speram că Amelia are buricele degetelor pregătite să livreze niște magie reușită. Și speram să nimerească vraja. Ca să fiu mai sigură, am început să mă îndepărtez de Frannie și de mama ei.

Frannie era pe cale să treacă la acțiune, iar mama ei părea tot mai agitată. Amelia înaintase până la marginea verandei. Mirosul magiei se intensificase. Pentru un lung moment, noaptea păru să-și țină respirația.

Și apoi, Frannie se întoarse:

— Haide, mamă, zise, și cele două femei urcară în mașina lui Frannie.

Am profitat de moment ca să fug pe verandă. Amelia și cu mine am stat umăr la umăr fără să scoatem un cuvânt până când Frannie porni mașina și plecă.

— Ei, zise Amelia. Așadar, te-ai despărțit de el, înțeleg.

— Da.

Eram epuizată.

— Are prea multe probleme pe cap. Apoi am tresărit.

— Aoleo, nu credeam că o să ajung să spun asta, mai ales ținând cont de problemele mele.

- El o are pe mama lui...
- Amelia era clar foarte receptivă în seara asta.
- Da, o are pe mama lui. Auzi, mulțumesc că ai ieșit din casă și ai riscat mult.
- Pentru ce sunt buni vecinii? Amelia mă îmbrățișa ușor și continuă:
- Arăți ca și cum ai avea nevoie de un castron cu supă, după care să mergi la culcare.
- Da, am zis. Sună perfect.

Capitolul 15

A doua zi, am dormit până foarte târziu. Și am dormit buștean. Nu am visat. Nu m-am agitat și nu m-am foit. Nu m-am sculat ca să fac pipi. Când m-am trezit, era aproape amiază, așa că bine că nu trebuia să merg la muncă la Merlotte's până seara.

Auzeam voci în sufragerie. Țsta era dezavantajul de a avea un coleg de apartament. Era cineva acolo când te trezeai, iar uneori acea persoană avea musafiri. Oricum, Amelia se pricepea de minune să facă suficientă cafea pentru mine atunci când se trezea mai devreme. Această perspectivă m-a convins să mă ridic din pat.

Trebuia să mă îmbrac din moment ce aveam vizitatori; în afară de asta, cealaltă voce era a unui bărbat. M-am aranjat sumar în baie și mi-am scos cămașa de noapte. Mi-am pus un sutien, un tricou și o pereche de pantaloni de doc. Suficient. M-am dus direct în bucătărie și am descoperit că Amelia făcuse într-adevăr multă cafea. Și lăsase și o cană pregătită pentru mine. Grozav. Am umplut-o și am băgat niște pâine în prăjitor. Ușa de la veranda din spate se trânti și m-am întors surprinsă, ca să-l văd pe Tyrese Marley intrând cu un braț plin de lemne de foc.

— Unde îți lemnele după ce le aduci în casă? întrebă.

— Am un suport lângă șemineul din sufragerie. Țăiasse lemnele aduse de Jason și aranjate lângă magazia de unelte primăvara trecută.

— Foarte drăguț din partea ta, am spus, clătinându-mă. Ai băut cafea? Vrei pâine prăjită? Sau... am aruncat o privire către ceas... ce zici de un sendviș cu șuncă sau carne tocată?

— Mâncare, sună bine, zise, pornind fără grabă pe hol, ca și cum lemnele nu ar fi cântărit nici un gram.

Așadar, musafirul din sufragerie era Copley Carmichael. Nu aveam mei cea mai vagă idee de ce tatăl Ameliei se afla aici. M-am străduit să încropesc vreo două sendvișuri, am pus niște apă într-un pahar și două feluri de chipsuri lângă farfuria sa, astfel încât Marley să poată alege ce vrea. După care m-am așezat și eu la masă și mi-am băut în cele din urmă cafeaua și mi-am mâncat pâinea prăjită. Încă mai aveam niște gem de prune făcut de bunica și încercam să nu fiu melancolică de fiecare dată când îl foloseam. Nu avea nici un rost să las gemul să se strice. Cu siguranță, ea așa ar fi privit lucrurile.

Marley se întoarce și se așeză în fața mea fără nici un semn de jenă. M-am relaxat.

— Apreciez efortul tău, am spus, după ce a luat o înghițitură din mâncare.

— Nu am nimic altceva de făcut cât ei doi stau de vorbă, zise Marley. Și în plus, dacă ea va mai sta aici toată iarna, el va fi bucuros dacă fata lui va avea cu ce să facă focul. Cine a adus lemnele astea pentru tine și nu le-a spart?

— Fratele meu, am zis.

— Hmm, zise Marley și se puse pe mâncat. Mi-am terminat pâinea prăjită, mi-am mai pus o cană de cafea și l-am întreat pe Marley dacă mai avea nevoie de ceva.

— E suficient, mulțumesc, zise și desfăcu punga de chipsuri cu aromă de grătar.

Mi-am cerut scuze și m-am dus să fac un duș. Era categoric mai rece azi și am luat un tricou cu mânecă lungă dintr-un sertar pe care nu-l deschisesem de luni bune. O vreme de Halloween. Era mai mult decât timpul să cumpăr un dovleac și niște bomboane... nu că aș fi avut prea mulți colindători. Pentru prima dată după zile întregi mă simțeam normal; asta însemnând confortabil de mulțumită de mine și de lume. Erau multe după care să plâng, și aveam să o fac, dar nu mă plimbam așteptând o palmă peste față.

Bineînțeles, în clipa în care mi-a trecut asta prin cap, am început să mă gândesc la lucruri rele. Mi-am dat seama că nu am auzit nimic de vampirii din Shreveport. Perioada de trecere de la un regim la altul se dovedea probabil plină de tensiuni și negocieri, și era mai bine să-i las în pace. Nu aveam vreo veste nici de la vâcolacii din Shreveport. Din moment ce investigația legată de dispariția tuturor acelor oameni era încă în derulare, însemna un lucru bun.

Și pentru că tocmai mă despărțisem de prietenul meu, asta însemna (teoretic) că eram liberă și disponibilă.

M-am machiat atent, ca un prim pas spre libertate. Și apoi mi-am dat și cu ruj. Era greu să am spirit de aventură, de fapt. Nu fusese dorința mea să devin disponibilă.

Când am terminat de făcut patul, Amelia mi-a bătut la ușă.

— Intră, am spus împăturindu-mi cămașa de noapte și punând-o în sertar. Ce-ai pățit?

— Tatăl meu dorește să-ți ceară o favoare, zise.

Am putut simți cum fața îmi încremenește. Bineînțeles, trebuia să fie ceva ce Copley își dorea foarte mult, dacă venise tocmai din New Orleans ca să vorbească cu fiica lui. Și mi-am putut imagina care era cererea.

— Spune, am zis, încrucișându-mi brațele la piept.

— Oh, Sookie, limbajul tău corporal deja spune nu!

— Ignoră-mi corpul și zi ce ai de zis.

Oftă adânc ca să-mi arate cât era de reticentă în a mă băga în treburile tatălui ei. Dar îmi dădeam seama că se simțea în același timp și foarte încântată că-i ceruse să-l ajute.

— Păi, pentru că i-am spus despre preluarea făcută de vampirii din Vegas, a vrut să-și restabilească contactele de afaceri cu vampirii. Ar dori să le fie prezentat. Spera că tu poți, cumva, intermedia asta.

— Nici măcar nu-l cunosc pe Felipe de Castro.

— Nu, dar îl știi pe acel Victor. Și se pare că are în vedere propria lui avansare.

— Îl știi la fel de bine ca și mine, am subliniat.

— Poate, dar ceea ce e mai important e că știe cine ești tu, iar eu sunt doar cealaltă femeie din cameră, zise Amelia, iar eu am înțeles ce voia să spună, deși nu-mi plăcea asta. Vreau să zic, știe cine sunt eu, cine e tatăl meu, dar pe tine te-a remarcat.

— Oh, Amelia, am mormăit, și pentru o clipă mi-a venit s-o pocnesc.

— Știam că n-o să-ți placă asta, dar el a zis că e gata să plătească, un fel de taxă, îngână Amelia, părând rușinată.

Mi-am fluturat mâinile prin față, ca să alung acel gând. Nu aveam să-l las pe tatăl prietenei mele să mă plătească pentru ca să dau un telefon sau să fac ce aveam de făcut. În acel moment, am știut că m-am hotărât să fac asta pentru binele Ameliei.

Ne-am dus în sufragerie ca să stăm de vorbă cu Copley, față în față.

M-a salutat cu mult mai mult entuziasm decât la precedenta vizită. Și-a fixat privirea asupra mea, întregul arsenal „sunt numai ochi și urechi”. L-am privit sceptică. Pentru că nu era prost, s-a prins imediat.

— Scuzați-mă, domnișoară Stackhouse, că am dat buzna atât de curând după ultima mea vizită, zise, plin de servilism. Dar lucrurile în New Orleans sunt atât de desperate! Încercăm să reclădim și să dăm înapoi locurile de muncă. Această relație este foarte importantă pentru mine și eu am o mulțime de angajați primul rând, nu credeam că afacerile lui Copley Carmichael sufereau chiar și fără contractele pentru reconstrucția proprietăților vampirilor. Doi, nu credeam nici un minut că singura lui motivație era refacerea orașului distrus; dar, după un moment în care i-am cercetat mintea, eram dispusă să recunosc că asta justifică o parte din graba lui.

De asemenea, Marley spărsese lemnele pentru iarnă și le cărase în casă. Asta conta pentru mine mai mult decât orice altceva.

— O să sun la Fangtasia în seara asta, am spus. O să văd ce spun ei. Asta este limita până la care mă implic.

— Domnișoară Stackhouse, vă sunt cu adevărat îndatorat, zise. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Șoferul dumneavoastră a făcut-o deja, am zis. Dacă ar putea termina de spart stejarul ăla, asta ar fi o mare favoare.

Nu sunt un bun spărgător de lemne și știu asta pentru că am încercat. Trei sau patru buturugi și sunt terminată.

— Asta face?

Copley reuși cu succes să pară uimit. Nu eram sigură dacă era sincer sau nu.

— Ei, cât de întreprinzător e Marley!

Amelia zâmbea și încerca să nu-l lase pe tatăl ei să-și dea seama.

— Bine, atunci am stabilit, spuse ea sec. Tati, pot să-ți pregătesc un sandwich sau o supă? Avem chipsuri și salată de cartofi.

— Sună bine, zise, încercând să pară un om obișnuit cu asemenea meniuri.

— Marley și cu mine am mâncat deja, am spus ca din întâmplare. Amelia, trebuie să merg în oraș.

Ai nevoie de ceva?

— Mi-ar trebui niște timbre, zise. Mergi la poștă? Am ridicat din umeri.

— Mi-e în drum. La revedere, domnule Carmichael.

— Spune-mi Cope, te rog, Sookie.

Știusese că avea să spună asta. Bineînțeles, îmi zâmbi cu amestecul perfect de admirație și respect.

Mi-am luat geanta și m-am îndreptat spre ușa din spate. Marley, în cămașă, încă mai tăia la stiva de lemne. Speram că fusese ideea lui și speram, de asemenea, să primească o mărire de salariu.

Nu aveam ceva concret de rezolvat în oraș. Dar nu mai avusesem chef să continui conversația cu tatăl Ameliei. M-am oprit lângă magazin și am luat mai multe șervețele de hârtie, pâine și ton, apoi m-am oprit la Sonic și am luat un Oreo Blast¹⁶. Oh, eram o fată rea, nu exista nici o îndoială. Stăteam în mașina mea ocupându-mă de Blast, când am zărit un cuplu interesant la două mașini distanță. Acestea nu mă observaseră, se pare, pentru că Tanya și Ariene vorbeau foarte concentrate. Cele două erau în Mustangul Tanyei. Părul lui Ariene, proaspăt colorat, era roșu ca focul până la rădăcină și strâns la spate într-o agrafă banană. Fosta mea prietenă purta un top cu imprimeu tigru, asta e tot ce puteam vedea din ținuta ei. Tanya purta o bluză drăguță vernil și un pulover maro-închis. Și asculta cu atenție.

Am încercat să cred că vorbeau despre orice altceva decât despre mine. Adică, încercam să nu fiu prea paranoică. Dar când îți vezi fosta amică vorbind cu inamica ta recunoscută, trebuie să iei în calcul că e posibil ca tu să fii subiectul despre care se discută nu tocmai plăcut.

Nu era atât faptul că nu mă plăceau. Întreaga mea viață am cunoscut oameni care nu mă plăceau. Știusese exact de ce și cât de mult nu mă plăceau. Asta este foarte neplăcut, după cum vă puteți imagina. Ceea ce mă deranja era că m-am gândit că Ariene și Tanya chiar puneau la cale ceva.

M-am întrebat ce aș putea afla. Dacă m-aș fi apropiat, categoric, m-ar fi observat, dar nu eram sigură că le puteam „auzi” de acolo de unde mă aflam acum. M-am aplecat, ca și cum aș fi avut de lucru cu CD-playerul și m-am concentrat asupra lor. Am încercat să sar sau să ocolesc mental oamenii și mașinile care se interpuneau, ca să ajung la ele, ceea ce nu era ușor.

În cele din urmă, tiparul familiar al lui Ariene mă ajută să ajung la ele. Prima impresie pe care am avut-o a fost una de plăcere. Ariene se bucura foarte tare, căci avea toată atenția unui nou auditoriu și vorbea despre convingerile noului său prieten legate de necesitatea de a omori vampirii și poate și pe oamenii care colaborau cu ei. Ariene nu avea convingeri ferme, pe care să și le fi format singură, dar era grozavă la adoptarea convingerilor altor oameni dacă acestea i se potriveau emoțional.

Când Tanya a avut o izbucnire puternică de exasperare, m-am mutat pe tiparul gândurilor ei. Reușisem. Am rămas în poziția mea pe jumătate ascunsă, mâna mișcându-mi-se din când în când peste CD-urile din micul suport de mașină, în timp ce încercam să aud tot ce puteam.

Tanya era încă plătită de familia Pelt: de Sandra Pelt, mai precis. Și, treptat, am ajuns să înțeleg că Tanya fusese trimisă aici ca să facă tot ce putea ca eu să mă simt mizerabil.

Sandra Pelt era sora lui Debbie Pelt, pe care o împușcasem mortal la mine în bucătărie. (După ce ea a încercat să mă omoare pe mine. De mai multe ori. Vreau să subliniez asta.)

La naiba. Eram sătulă până-n gât de toată povestea cu Debbie Pelt. Femeia aia însemnase o adevărată pacoste pentru mine câtă vreme fusese în viață. Fusese la fel de răutăcioasă și răzbunătoare ca și sora ei mai mică, Sandra. Am suferit din cauza morții ei, m-am simțit vinovată, am avut

remușcări, am simțit că aveam tatuat pe frunte un mare C, de la „Cain”. E destul de rău să omori un vampir, dar cadavrul dispare și resturile sunt „șterse” oarecum. Să omori o ființă umană, te schimbă pentru totdeauna. Așa trebuie să fie.

Dar e posibil să te sature de sentimentul ăsta, să obosești de povara pe care o simți continuu. Iar eu mă săturasem și obosisem de Debbie Pelt. Apoi, sora și părinții ei au început să-mi provoace probleme, au pus să fiu răpită. Roata s-a întors și au ajuns ei la mâna mea. În schimbul faptului că le-am dat drumul, au fost de acord să mă lase în pace. Sandra a promis să păstreze distanța până mureau părinții ei. Mă întrebam dacă cei doi Pelt erau încă în viață.

Am pornit mașina și am început să mă învârtesc prin Bon Temps, făcând cu mâna chipurilor familiare pe care le vedeam în aproape fiecare vehicul pe lângă care treceam. Nu aveam nici cea mai vagă idee încotro să merg. M-am oprit lângă parculețul orașului și m-am dat jos din mașină. Am început să hoinăresc, cu mâinile adânc înfundate în buzunare. Minte mea era foarte agitată.

Îmi amintesc noaptea în care i-am mărturisit primului meu iubit, Bill, că unchiul meu mă molestase pe când eram copil. Bill pusese atât de mult la suflet povestea mea, încât a aranjat ca un vizitator să se oprească acasă la unchiul meu. Una peste alta, unchiul meu murise căzând pe scări. Fusesem furioasă pe Bill că intervenise asupra trecutului meu. Dar nu puteam să neg că să-l știu mort pe unchiul meu mă ajuta să mă simt bine. Această profundă ușurare mă făcea să mă consider complice la asasinat.

Când am încercat să găsesc supraviețuitori sub rămășițele hotelului Piramida din Gizeh, am dat peste cineva care încă mai trăia, un vampir care voia să mă țină sub control în beneficiul reginei. André fusese grav rănit, dar ar fi trăit, dacă Quinn nu s-ar fi târât până la el și nu l-ar fi scos complet din joc. Am plecat fără să-l opresc pe Quinn sau să-l salvez pe André, iar asta mă făcea mai vinovată de moartea lui André decât de cea a unchiului meu.

M-am plimbat prin parcul pustiu, lovind frunzele căzute care-mi ieșeau în cale. Mă luptam cu o tentație care mă scârbea. Trebuia doar să-i spun oricăruia dintre numeroșii membri ai comunității supranaturale, iar Tanya ar fi fost moartă. Sau aș fi putut să-mi concentrez eforturile asupra sursei și să o elimin pe Sandra. Și, din nou, ce ușurare ar fi plecarea ei din această lume.

Pur și simplu, nu puteam să o fac.

Dar nici nu puteam trăi cu Tanya agățată de urmele mele. Făcuse tot ce-i stătea în putință să distrugă relația deja fragilă a fratelui meu cu soția sa. Asta nu era corect.

În cele din urmă, m-am gândit la persoana potrivită pe care să o consult. Iar aceasta stătea cu mine, așa că era convenabil.

Când m-am întors la mine acasă, tatăl Ameliei și amabilul său șofer plecaseră. Amelia era în bucătărie și spăla vase.

— Amelia, am zis, iar ea a tresărit. Scuze, am adăugat. Ar fi trebuit să calc mai apăsat.

— Speram ca tatăl meu și cu mine să ne înțelegem ceva mai bine, mărturisi ea. Dar nu cred că e posibil. Are nevoie de mine să fac ceva pentru el acum, pe loc.

— Ei, măcar avem tăiat lemnul de foc. Râse și se șterse pe mâini.

— Arăți ca și cum ai avea ceva important de zis.

— Vreau să lămuresc lucrurile înainte să-ți spun această poveste lungă. Îi fac tatălui tău o favoare, dar o fac în realitate pentru tine, am mărturisit. Sun la Fangtasia pentru tatăl tău, indiferent ce se întâmplă, pentru că ești colega mea de cameră și asta o să te facă fericită. Așa că asta e stabilit. Acum, o să-ți povestesc despre un lucru îngrozitor pe care l-am făcut.

Amelia se așeză la masă, iar eu m-am așezat în fața ei, exact cum făcusem mai devreme cu Marley.

— Sună interesant, zise. Sunt gata. Dă-i drumul. I-am povestit Ameliei totul: despre Debbie Pelt, Alcide, Sandra Pelt și părinții ei, promisiunea lor că Sandra nu mă va deranja din nou câtă vreme trăiesc ei. Ce aveau ei împotriva mea și cum mă simțeam eu. Tanya Grissom, care făcea pe spionul, o nemernică, sabotoare a căsniciei fratelui meu.

— Uau! făcu Amelia când am terminat. Se gândi o clipă.

— Bine, mai întâi lasă-mă să-i verific pe domnul și doamna Pelt.

Am folosit computerul pe care-l adusesem din apartamentul lui Hadley din New Orleans. Ne-a luat nu mai mult de cinci minute să descoperim că Gordon și Barbara Pelt muriseră cu două săptămâni în urmă, când încercaseră să facă stânga într-o benzinărie, și fuseseră loviți de un camion.

Ne-am uitat una la cealaltă strâmbând din nas.

— Vai de mine! zise Amelia. Urât mod de a muri.

— Mă întreb dacă a așteptat măcar până au fost îngropați, înainte de a activa planul „Exasperați-o pe Sookie până la moarte”, am zis.

— Ticăloasa asta nu o să se dea bătută. Ești sigură că Debbie Pelt a fost adoptată? Pentru că această atitudine atât de răzbunătoare pare să fie o trăsătură de familie.

— Trebuie să fi fost cu adevărat legate, am spus. De fapt, am avut impresia că Debbie era mai mult sora Sandrei decât fata părinților ei.

Amelia încuviință gânditoare.

— E ceva patologic în chestia asta, zise. Știi ce? Lasă-mă să văd ce pot face. Nu apelez la magie ucigașă. Și ai spus că nu vrei ca Sandra și Tanya să moară, așa că te cred pe cuvânt.

— Bine, am zis scurt. Și... sunt dispusă să plătesc pentru asta, bineînțeles.

— Rahat, zise Amelia. Ai fost dispusă să mă iei la tine când am fost nevoită să plec din oraș. M-ai găzduit în tot acest timp.

— Păi... plătești chirie, am subliniat.

— Da, suficient cât să-mi acopăr partea de întreținere. Și tu m-ai găzduit, și nu pari să fii deranjată de situația cu Bob. Așa că, fii convinsă, sunt foarte fericită să fac asta pentru tine. Trebuie să hotărâsc ce o să fac, de fapt. Te superi dacă mă consult cu Octavia?

— Nu, deloc, am spus încercând să nu arăt că eram ușurată la ideea ca vrăjitoarea mai în vârstă să ne ajute cu experiența ei. Ai priceput situația ei, nu-i așa? Ai înțeles că e la limită? Fără bani?

— Da, zise Amelia. Și nu știu cum să-i dau fără să o jignesc. Aceasta este o bună modalitate de a o face.

Am înțeles că stă înghesuită într-un colț din sufrageria unei nepoate. Mi-a spus asta, mai mult sau mai puțin, dar nu știu ce aș putea face.

— O să mă gândesc la asta, am promis. Dacă trebuie și trebuie neapărat să se mute din casa nepoatei, poate sta în dormitorul meu de oaspeți o perioadă.

Nu era o ofertă care să mă încânte, dar bătrâna vrăjitoare mi se păruse tare amărâtă. Avusese parte de puțină varietate când a mers în mica expediție în apartamentul bieteii Maria-Star, care fusese o priveliște oribilă.

— O să încercăm să facem ceva de durată, zise Amelia. O să-i dau un telefon.

— Bine, dă-mi de știre ce ați pus la cale. Trebuie să mă pregătesc pentru muncă.

Nu erau prea multe case între a mea și Merlotte's, dar toate își agățaseră tot felul de chestii în copaci, puseseră dovreleci din plastic, umflați, în curte și unul sau doi dovreleci adevărați pe verandă. Familia Prescott avea un snop de porumb, un balot de paie și niște tărtațuțe și dovreleci aranjați cu grijă pe peluza din fața casei. Mi-am notat în gând să-i spun Lorindei Prescott cât de atrăgător mi se păruse aranjamentul, data viitoare când o vedeam la Wal-Mart sau la poștă.

Până când am ajuns la muncă, se făcuse întuneric. Mi-am scos telefonul să sun la Fangtasia înainte să intru.

— Fangtasia, barul care mușcă. Veniți la cel mai bun bar din Shreveport, unde morții beau în fiecare seară, anunța robotul. Pentru programul barului, apăsați tasta unu. Ca să programați o petrecere privată, apăsați tasta doi. Ca să vorbiți cu o ființă umană vie sau cu un vampir mort, apăsați trei. Și să știți că apelurile-farsă nu sunt tolerate. Vă vom găsi oriunde.

Eram sigură că vocea îi aparținea lui Pam. Părea incredibil de plictisită. Am apăsat tasta trei.

— Fangtasia, unde toate visele ne-vii prind viață, zise una dintre iubitoarele de colți. Eu sunt Elvira. Cu ce vă pot ajuta?

Elvira, pe naiba.

— Eu sunt Sookie Stackhouse. Trebuie să vorbesc cu Eric, am zis.

— Te-ar putea ajuta Clancy? întrebă Elvira.

— Nu.

Elvira păru ușor năucită.

— Stăpânul este foarte ocupat, îmi explică ea, ca și cum asta ar fi greu de priceput pentru o ființă umană ca mine.

Elvira era cu siguranță nou-venită. Sau poate deveneam eu prea arogantă. Mă enerva „Elvira”.
— Auzi, am spus încercând să par amabilă. Mi-l dai pe Eric în două minute la telefon sau va fi foarte supărat pe tine.

— Bine, zise Elvira. Nu trebuie să fii așa ticăloasă.

— Evident că trebuie.

— Te pun pe așteptare, zise Elvira răutăcios.

Am privit spre ușa angajaților de la bar. Ar fi trebuit să se grăbească. Clic.

— Sunt Eric, zise el. Vorbesc cumva cu fosta mea iubită?

Până și asta făcea ca toată ființa mea să se cutremure și să freamăte de excitație.

— Da, da, da, am spus, mândră de cât de neafectată păream. Auzi, Eric, pe scurt, am avut azi o vizită din New Orleans, un baștan numit Copley Carmichael. A fost implicat cu Sophie-Anne în niște negocieri legate de reconstruirea cartierului său general. Vrea să stabilească o relație de afaceri cu noul regim. Am tras adânc aer în piept. Ești de acord? am întrebat, negând într-o singură întrebare plângăcioasă toată indiferența mea studiată.

— Da, zise, cu o notă foarte personală în voce. Da, sunt... de acord cu asta. Suntem foarte, foarte norocoși că suntem în situația de a... Suntem foarte norocoși.

Am lăsat aerul să iasă foarte încet, ca să nu mă audă. Bineînțeles că m-ar fi auzit oricum. Nu pot să spun că stătusem ca pe ace în legătură cu felul în care mergeau lucrurile cu vampirii, dar nici nu eram nepăsătoare.

— Bun, foarte bine, am spus sec. Acum, în legătură cu Copley. E cineva prin preajmă căruia i-ar plăcea să intre în legătură cu el despre treaba asta cu construcțiile?

— E în zonă?

— Nu știu. Era aici dimineață. Pot să întreb.

— Femeia-vampir cu care lucrez acum este probabil persoana potrivită cu care ar trebui să discute. Se poate întâlni cu ea la tine la bar sau aici, la Fangtasia.

— În regulă. Sunt sigură că ar accepta oricare dintre variante.

— Dă-mi de știre. Trebuie să sune aici și să stabilească o întâlnire. Să ceară cu Sandy.

Am râs.

— Sandy, zici?

— Da, spuse el, suficient de serios cât să redevin și eu tot așa într-o clipă. Nu e deloc amuzantă, Sookie.

— Bine, bine, am înțeles. Lasă-mă să o sun pe fiica lui, care o să-l sune pe el, iar el va suna la Fangtasia, totul va fi aranjat, iar eu i-am făcut favoarea.

— E vorba de tatăl Ameliei?

— Da. E un ticălos, am spus. Dar este tatăl ei și cred că se pricepe la construcții.

— Am stat amândoi în fața focului și am vorbit despre viața ta, zise.

Bine, mult pe lângă subiect.

— Ăăă... da. Am făcut asta.

— Îmi amintesc și de dușul pe care l-am făcut împreună.

— Am făcut și asta.

— Am făcut atât de multe lucruri.

— Da. Bine.

— De fapt, dacă nu aș avea atât de multe de făcut în Shreveport, aș fi tentat să te vizitez ca să-ți amintesc cât de mult ți-au plăcut lucrurile astea.

— Dacă mă ajută memoria, am spus tăios, ți-au cam plăcut și ție.

— Oh, da.

— Eric, chiar sunt nevoită să închid, trebuie să merg la muncă.

Sau să sufăr o combustie spontană, oricare s-ar fi întâmplat mai întâi.

— La revedere.

Putea să facă și asta să sune sexy.

— La revedere. Eu nu puteam.

Mi-a luat o secundă să-mi adun gândurile. Îmi aminteam lucruri pe care încercasem din răspuțeri să

le uit. Zilele în care Eric locuise cu mine – mă rog, nopțile – am stat mult de vorbă și am făcut mult sex.

Și a fost minunat. Apropierea. Sexul. Râsul. Sexul. Conversația. Mă rog... bine.

Cumva, să merg acum să servesc beri părea, brusc, ceva cumplit de anost.

Dar asta era slujba mea și-i datoram lui Sam să fiu prezentă și să muncesc. Am intrat, mi-am pus geanta la locul ei, l-am salutat cu un semn din cap pe Sam și am bătut-o pe Holly pe umăr, ca să vadă că sosisem. Făcusem schimb de ture pentru variație și pentru că ne convenea, dar mai ales pentru că bacșișurile din tura de seară erau mai generoase. Holly era bucuroasă să mă vadă, pentru că avea o întâlnire cu Hoyt. Se duceau la un film și la o cină în Shreveport. Găsise o adolescentă care să stea cu Cody. Îmi povestea asta în timp ce eu aflam totul din gândurile ei și trebuia să mă străduiesc din greu să nu mă încurc. Asta îmi demonstra cât de tulburată fusesem de conversația cu Eric.

Am fost cu adevărat ocupată vreo treizeci de minute, asigurându-mă că toată lumea era aprovizionată cu mâncare și băutură. Am prins un moment să o sun pe Amelia la scurt timp după asta, ca să-i transmit mesajul lui Eric, iar ea îmi spuse că avea să-l sune pe tatăl ei imediat ce închideam telefonul.

— Mulțumesc, Sook, zise. Ești o minunată colegă de apartament.

Speram să se gândească la asta atunci când ea și Octavia vor lua în calcul o soluție magică pentru problema mea cu Tanya.

Claudine intră în Merlotte's în acea seară, ridicând pulsul bărbaților în timp ce se îndrepta spre bar. Purta o bluză din mătase verde, pantaloni negri și cizme negre cu toc. Asta o făcea să aibă cel puțin un metru nouăzeci și doi, am estimat eu. Spre uimirea mea, geamănul ei, Claude, intră în urma ei. Pulsul creșcu și la celălalt sex cu viteza cu care se întinde un incendiu de pădure. Claude, al cărui păr era la fel de negru ca al lui Claudine, deși nu la fel de lung, era la fel de frumos ca orice mascul care pozase vreodată într-o reclamă Calvin Klein. Claude purta o versiune masculină a ținutei lui Claudine, și-și legase părul la ceafă cu o bandă din piele. Purta, de asemenea, și cizme foarte „masculine”. Deoarece făcea striptease la un club din Monroe în seara doamnelor, Claude știa exact cum să le zâmbească femeilor, deși nu era interesat de ele. Retractivez. Era interesat de câți bani aveau în geantă.

Gemenii nu veniseră niciodată împreună; de fapt, nu-mi amintesc ca frumosul Claude să fi pus vreodată piciorul la Merlotte's. El avea propriul local de condus, treburile lui.

Bineînțeles m-am dus să-i salut și am primit o îmbrățișare de la Claudine. Spre uimirea mea, Claude îmi oferi și el una. Mi-am imaginat că o făcea de dragul audienței, care însemna aproape întregul bar. Chiar și Sam se holba; văzuți împreună, gemenii ăștia zâne erau copleșitori.

Am stat cu toții la bar, cu mine la mijloc, fiecare dintre ei ținând un braț în jurul meu, și am auzit creiere prin întreaga cameră aprinzându-se cu fantezii, dintre care unele mă uimira chiar și pe mine, și eu am văzut cele mai bizare lucruri pe care oamenii și le pot imagina. Da, toate sunt la dispoziția norocoasei de mine, să le văd în culori.

— Îți transmitem salutări de la bunicul nostru, zise Claude.

Vocea îi era atât de încetă și de lină, încât eram sigură că nimeni altcineva nu o putea auzi. Poate că Sam, dar el era întotdeauna foarte priceput în a fi discret.

— Se întrebă de ce nu ai sunat, zise Claudine, mai ales ținând cont de evenimentele de acum două nopți din Shreveport.

— Păi s-au terminat, am spus surprinsă. De ce să-i spun despre ceva ce s-a terminat oricum cu bine? Erai acolo. Dar am încercat să-l sun acum două seri.

— A sunat o singură dată, murmură Claudine.

— Oricum, o anume persoană mi-a spart telefonul, așa că nu am putut termina apelul. Mi-a spus că era greșit să fac asta, că voi declanșa un război. Am supraviețuit și în acest caz. Așa că, totul a fost în regulă.

— Trebuie să vorbești cu Niall, să-i spui toată povestea, zise Claudine.

Îi zâmbi peste masă lui Catfish Hennessy, care trânti halba de bere atât de tare încât se revărsă peste margini.

— Acum, că Niall ți s-a prezentat, vrea să ai încredere în el.

— De ce nu poate folosi și el telefonul ca toată lumea?

— El nu-și petrece tot timpul în această lume, zise Claude. Mai există încă locuri pentru cei ca noi.

— Locuri foarte mici, zise Claudine plină de nostalgie. Dar foarte speciale.

M-am bucurat să am rude și eram mereu bucuroasă să o văd pe Claudine, care îmi salvase viața la modul propriu. Dar cei doi frați la un loc erau copleșitori de-a dreptul – și când stăteau atât de aproape, cu mine înghesuită între ei (chiar și Sam își crease o anume imagine în minte), mirosul lor dulce, mirosul care îi făcea atât de atrăgători pentru vampiri, îmi sufoca bietul meu nas.

— Uite, zise Claude, oarecum amuzat. Cred că avem companie.

Ariene se strecura mai aproape, uitându-se la Claude ca și cum ar fi avut în față o farfurie cu friptură la grătar și inele de ceapă.

— Cine e prietenul tău, Sookie? întrebă.

— El este Claude, am spus. Este un văr de departe.

— Claude, încântată să te cunosc, zise Ariene. Avea ceva tupeu, luând în considerare felul în care mă privea și cum mă trata de când începuse să se ducă la slujbele Frăției Soarelui.

Claude păru foarte indiferent. O salută cu o înclinare a capului.

Ariene se așteptase la mai mult, și, după un moment de tăcere, pretinse că a auzit pe cineva de la una din mesele ei chemând-o.

— Trebuie să duc o bere! zise veselă și plecă. Am văzut-o aplecându-se peste o masă și vorbind foarte serios cu doi tipi pe care nu-i știam.

— Mă bucur întotdeauna să vă văd, dar sunt la muncă, am spus. Așa că ați venit doar ca să-mi spuneți că... Niall vrea să știe de ce am sunat o dată și apoi am închis?

— Și nu ai mai sunat apoi ca să explici, continuă Claudine.

Se aplecă să mă sărute pe obraz.

— Te rog, sună-l în seara asta când pleci de la muncă.

— Bine, am spus.

Tot așa fi vrut ca el să fie cel care mă sună și mă întreabă. Mesagerii erau buni, dar telefonul era mai rapid. Și mi-ar fi plăcut să-i aud vocea. Indiferent unde stătea străbunicul meu, s-ar fi putut strecura înapoi în această lume ca să mă sune, dacă își făcea griji cu adevărat pentru siguranța mea.

Sau, oricum, credeam că ar fi putut.

Bineînțeles, nu știam ce implică să fii un prinț-zână. Trebuia să trec și asta la capitolul numit „probleme cu care nu mă voi confrunta niciodată”.

După încă o rundă de îmbrățișări și sărutări, gemenii ieșiră din bar, și mulți ochi pofticioși îi urmăriră în drumul lor spre ușă.

— Oho, Sookie, ce prieteni arătoși ai! strigă Catfish Hennessy, și îl însoți o aprobare unanimă.

— L-am văzut pe tipul ăla la un club în Monroe. Nu face striptease? întrebă o asistentă medicală pe nume Debbie Murray, care lucra la spitalul din Clarice. Stătea la masă cu alte două asistente.

— Da, am zis. E și proprietarul clubului.

— Arătos și cu bani, zise una dintre asistente. O chema Beverly nu-știu-cum.

— O duc și pe fiică-mea la următoarea seară a doamnelor. Tocmai s-a despărțit de un pierde-vară, continuă ea.

— Păi...

Mă gândisem să le explic că, indiferent a cui era fiica, Claude nu va fi interesat, apoi mi-am zis că nu era treaba mea.

— Distracție plăcută, le-am urat, în loc.

Din moment ce luasem o pauză cu așa-ziii mei veri, trebuia să mă grăbesc să servesc pe toată lumea. Deși nu beneficiaseră de atenția mea pe durata vizitei, avuseseră parte de distracția oferită de gemeni, așa că nimeni nu era cu adevărat deranjat.

Spre sfârșitul schimbului meu, intră în bar Copley Carmichael.

Arăta ciudat singur. Am presupus că Marley aștepta în mașină.

Cu costumul său minunat și cu tunsoarea scumpă, nu prea se potrivea aici, dar trebuia să recunosc: se purta ca și cum ar fi intrat în locuri ca Merlotte's tot timpul. S-a nimerit să stau lângă Sam, care amesteca burbon și cola pentru o comandă la una dintre mesele mele. I-am explicat lui Sam cine era străinul.

Am dus băutura și am făcut semn spre o masă goală. Domnul Carmichael pricepu mesajul și se instala acolo.

— Bună! Pot să vă ofer ceva de băut, domnule Carmichael? am întrebat.

— Te rog, adu-mi un scotch dintr-un singur fel de malț, zise. Orice ai e bun. Mă întâlnesc cu cineva aici, Sookie, mulțumită telefonului tău. Data viitoare când ai nevoie de ceva, doar dă-mi de știre, iar eu voi face tot ce-mi stă în putință să te ajut.

— Nu e nevoie, domnule Carmichael.

— Te rog, spune-mi Cope.

— Mmm-hmm. Bine, stai să-ți aduc scotch-ul. Habar nu aveam care era un scotch dintr-un singur fel de malț, dar Sam știa, bineînțeles, și-mi dădu un pahar strălucitor de curat, cu o doză respectabilă în interior. Servesc tării, dar rareori beau. Majoritatea celor de pe aici consumă lucrurile obișnuite: bere, burbon și cola, gin tonic, Jack Daniel's.

Am pus băutura și șervețelul pe masă în fața domnului Carmichael și m-am întors cu un castronel plin cu snackuri.

Apoi l-am lăsat singur, pentru că aveam și alți clienți de care să mă ocup. Dar am fost atentă la el. Am observat că și Sam îl urmărea cu atenție pe tatăl Ameliei. Dar toți ceilalți erau prea preocupați de propriile conversații și băuturi ca să acorde atenție unui străin, unul care nu era nici pe departe la fel de interesant ca gemenii Claude și Claudine.

La un moment dat, când nu fusesem atentă, o femeie-vampir se așezase la masa lui Cope. Nu cred că mai știa cineva adevărul despre ea. Devenise vampir de curând, ceea ce însemna că murise în ultimii cincizeci de ani, și avea un păr prematur încărunțit, tuns foarte simplu. Era mărunță, avea poate un metru șaizeci, și rotunjimi ferme în toate locurile potrivite. Purta ochelari mici, cu ramă argintie, doar de simplă fudulie, pentru că eu nu întâlnisem niciodată vreun vampir al cărui văz să nu fie absolut perfect și, de fapt, mai ascuțit decât al oamenilor.

— Pot să vă aduc niște sânge? am întrebat. Ochii îi erau ca niște lasere. Când era atentă la tine, îți părea rău.

— Tu ești femeia, Sookie, zise.

Nu am simțit nevoia să confirm un lucru de care ea era atât de sigură. Am așteptat.

— Un pahar de Sângeadevărat, te rog, zise. Destul de cald. Și aș vrea să-l întâlnesc pe șeful tău, dacă poți să-l înhați.

Ca și cum Sam ar fi fost un os. Oricum, ea era un client, iar eu o chelneriță. Așa că am încălzit Sângeadevărat pentru ea și i-am spus lui Sam că era așteptat.

— O să fiu acolo într-un minut, zise, pentru că tocmai pregătea o tavă cu băuturi pentru Ariene.

Am încuviințat și am dus sângele femeii-vampir.

— Mulțumesc, zise ea politicoasă. Eu sunt Sandy Sechrest, noul reprezentant zonal al regelui Louisiane.

Habar nu aveam unde crescuse Sandy, dar fusese undeva în Statele Unite, nu în Sud.

— Mă bucur să te cunosc, am spus, dar nu cu prea mult entuziasm.

Reprezentant zonal? Nu asta erau șerifii, pe lângă celelalte funcții? Ce însemna asta pentru Eric?

În acel moment, Sam veni la masă, iar eu am plecat pentru că nu voiam să par prea curioasă. Pe lângă asta, puteam afla mai târziu, cercetându-i gândurile, dacă Sam decidea să nu-mi spună ce voia noul vampir. Se pricepea să mă blocheze, dar trebuia să facă un efort special pentru asta.

Cei trei discutară vreo două minute, apoi Sam se scuză ca să se întoarcă în spatele barului.

Am mai aruncat câte o privire, din când în când, spre vampir și mogul, în caz că mai aveau nevoie de ceva de băut, dar niciunul dintre ei nu arăta că i-ar fi sete. Erau concentrați asupra discuției, ambii cu chipurile imobile. Nu-mi păsa suficient de ei încât să încerc să prind gândurile domnului Carmichael, și, desigur, Sandy Sechrest era o mare necunoscută pentru mine.

Restul serii se desfășură obișnuit. Nici măcar nu am băgat de seamă când reprezentanta regelui și domnul Carmichael plecară. Apoi, veni timpul să închidem tot și să pregătim mesele, astfel încât Terry Bellefleur să poată face curat dimineața devreme. Când m-am uitat în jurul meu, toată lumea plecase în afară de Sam și de mine.

— Ia spune, ai terminat? întrebă.

— Da, am spus după ce am mai aruncat o privire în jur.

— Ai un minut?

Întotdeauna aveam un minut pentru Sam.

Capitolul 16

Se așeza pe scaunul din spatele biroului său și-l înclină pe spate, în unghiul periculos obișnuit. M-am așezat și eu pe unul dintre scaunele care se aflau în fața biroului, cel tapițat. Cele mai multe lumini din clădire erau stinse, cu excepția celei de deasupra barului și celei din biroul lui Sam. Clădirea parcă răsuna de liniște, după vacarmul vocilor ridicate ca să acopere tonomatul și zgomotele produse de gătit, spălat, pași grăbiți.

— Sandy Sechrest, zise. Are o slujbă cu totul nouă.

— Da? Și ce se presupune că face reprezentantul regelui?

— Din câte îmi dau eu seama, călătorește destul de mult prin stat, ca să vadă dacă oamenii au probleme cu vreun vampir, dacă șerifii au totul în ordine și țin sub control propriile fiefuri, și să raporteze regelui. Este un fel de păstrarea ordinii în variantă ne-vie.

— Oh.

M-am gândit la asta. Nu vedeam în ce fel această slujbă s-ar fi suprapus cu a lui Eric. Dacă Eric era OK, și echipa lui avea să fie OK. Mai departe de atât, nu-mi păsa ce făceau vampirii.

— Așadar, s-a decis să se întâlnească cu tine pentru că...?

— A auzit că am relații în comunitatea ființelor supranaturale din regiune, zise Sam sec. Voia să știu că e disponibilă să mă consult cu ea în orice problemă ar apărea. Am cartea ei de vizită.

O ridică. Nu știu dacă mă așteptasem să picure sânge din ea, sau ce, dar era doar o carte de vizită obișnuită.

— Bine, am zis și am ridicat din umeri.

— Ce voiau Claudine și fratele ei? întrebă Sam. Mă simțeam foarte rău să nu-i spun lui Sam despre noul meu străbunic, dar Niall îmi ceruse să țin totul secret.

— Nu au avut nici o veste de la mine de la lupta din Shreveport, am zis. Voia doar să verifice ce fac și l-a luat și pe Claude cu ea.

Sam se uită la mine cu atenție, dar nu comentă.

— Poate, zise după un minut, asta va însemna o lungă eră de pace. Poate vom reuși doar să lucrăm în tihnă la bar și nimic nu se va întâmpla în comunitatea supranaturală. Sper, pentru că momentul în care vârcolacii vor apărea în fața opiniei publice e tot mai aproape.

— Crezi că se va întâmpla curând?

Nu aveam nici cea mai vagă idee despre cum va reacționa America la știrea că vampirii nu erau singurele creaturi care pândeau din întuneric.

— Crezi că toți teriantropii or să anunțe în aceeași seară?

— Nu avem încotro, zise Sam. Vorbim despre asta pe site-ul nostru.

Sam chiar avea o viață care nu-mi era cunoscută. Asta îmi trezi un gând. Am ezitat puțin, apoi i-am dat drumul. Erau prea multe întrebări în viața mea. Voiam să am răspunsul măcar la vreo câteva dintre ele.

— Cum ai ajuns să te stabilești aici? am întrebat.

— Am trecut prin zonă, zise. Am fost în armată patru ani.

— Serios?

Nu-mi venea să cred că nu știam asta.

— Da, răspuse. Nu știam ce voiam să fac cu viața mea, așa că m-am înrolat când aveam optsprezece ani. Mama a plâns, iar tata a înjurat din moment ce fusesem acceptat la colegiu, dar eu mă hotărâsem. Eram cel mai încăpățânat adolescent de pe planetă.

— Unde ai crescut?

— Cel puțin în parte, în Wright, Texas, zise. Dincolo de Fort Worth. Departe de Fort Worth. Nu era mai mare decât Bon Temps. Ne-am tot mutat în copilăria mea, pentru că tata era și el în armată. S-a

retras când aveam paisprezece ani, iar familia mamei era în Wright, așa că ne-am dus acolo.

— A fost greu să te așezi după ce ați călătorit atât? Eu nu trăisem decât în Bon Temps.

— A fost minunat, zise. Eram gata să stau într-un loc. Nu mi-am dat seama cât de greu avea să-mi fie să-mi găsesc locul într-un grup de copii care crescuseră împreună, dar eram în stare să am grijă de mine. Jucam baseball și baschet, așa că mi-am găsit locul. Apoi m-am înrolat. Imaginează-ți.

Eram fascinată.

— Părinții tăi sunt încă în Wright? am întrebat. Trebuie să fi fost greu pentru tatăl tău în armată, fiind teriantrop.

Din moment ce Sam era teriantrop, știam fără ca el să-mi spună că era primul născut al unor teriantropi pursânge.

— Da. Noaptea cu lună plină erau o nenorocire. Exista o băutură din ierburi pe care bunica sa irlandeză obișnuia să o facă. A învățat cum să o prepare el singur. Avea un gust oribil, dar o bea în nopțile cu lună plină când trebuia să fie de gardă și trebuia să fie prezent toată noaptea, și asta-l ajuta să rămână... Dar nu voiai să fii în preajma lui a doua zi. Tata a murit acum șase ani, mi-a lăsat niște bani. Întotdeauna mi-a plăcut zona, iar barul ăsta era de vânzare. Mi s-a părut o idee bună să investesc banii.

— Și mama ta?

— Ea e încă în Whright. S-a măritat din nou, la doi ani după moartea tatei. E un tip în regulă. El e obișnuit.

Nu teriantrop sau alt gen de ființă supranaturală.

— Așadar, există o limită până la care mă pot apropia de el, zise Sam.

— Mama ta e pursânge. Cu siguranță are bănuieli.

— Cred că e orb de bunăvoie. Îi spune că trebuie să iasă pentru alergarea de seară, sau își petrece noaptea la sora ei în Waco, sau vine până aici ca să mă viziteze, sau altă scuză.

— Trebuie să fie greu.

— Nu aș face niciodată asta. Aproape că m-am căsătorit cu o fată obișnuită când eram în armată. Dar, pur și simplu, nu am putut să mă căsătoresc cu cineva și să nu divulg un secret atât de mare. Îmi păstrez mințile întregi când pot să stau de vorbă cu cineva despre asta, Sookie.

Îmi zâmbea și am apreciat încrederea pe care mi-o arăta.

— Dacă vârcolacii fac anunțul, atunci vom apărea cu toții. Voi scăpa de o mare povară.

Amândoi știam că se vor ivi noi probleme, dar nu avea nici un rost să vorbim despre necazuri viitoare. Necazurile veneau, oricum, la vremea lor.

— Mai ai frați sau surori? am întrebat.

— Un frate și o soră. Sora mea e căsătorită și are doi copii, iar fratele meu e necăsătorit. E un tip grozav.

Sam zâmbea, iar fața îi era mai relaxată decât o văzusem vreodată.

— Craig zice că se căsătorește în primăvară, continuă Sam. Poate mergi cu mine la nuntă.

Eram atât de uimită, că nu știam ce să spun, mă simțeam flatată și încântată.

— Sună minunat. Anunță-mă când știi data, am spus.

Îeșisem o dată cu Sam și fusese foarte plăcut; dar asta se întâmplase în agitația problemelor mele cu Bill și nu am mai repetat ieșirea.

Sam încuviință relaxat, iar mica izbucnire de tensiune care trecuse prin mine s-a evaporat. În fond, acesta era Sam, șeful meu, și, dacă mă gândesc bine, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Intrase în rolul ăsta anul trecut. M-am ridicat. Mi-am luat geanta și mi-am pus jacheta.

— Ai primit o invitație la petrecerea de anul acesta, de Halloween, de la Fangtasia? întrebă.

— Nu. După ultima petrecere la care m-au invitat s-ar putea să nu vrea să mă întorc, am zis. Pe lângă asta, cu toate pierderile recente, nu știu dacă Eric are chef să sărbătorească.

— Crezi că ar trebui să facem o petrecere de Halloween la Merlotte's? întrebă.

— Poate nu cu bomboane și chestii din astea, am spus gânditoare. Poate o pungă cu bunătăți pentru fiecare client, cu alune prăjite? Sau un castron cu floricele de porumb portocalii pe fiecare masă? Și niște decorațiuni?

Sam privi în direcția barului, ca și cum ar fi putut privi prin pereți.

— Asta sună bine. Hai să punem în practică!

De obicei, decoram doar pentru Crăciun, și asta numai după Ziua Recunoștinței, la insistențele lui Sam.

I-am făcut cu mâna semn de noapte bună și am ieșit din bar, lăsându-l pe Sam să verifice dacă totul e încuiat bine.

Noaptea era cam rece. Acesta avea să fie un Halloween așa cum văzusem eu Halloween-ul în cărțile pentru copii.

În mijlocul parării, cu fața întoarsă către luna argintie, cu ochii închiși, stătea străbunicul meu. Părul deschis la culoare îi atârna pe spate ca o mantie. Numeroasele riduri fine erau invizibile în lumina lunii sau poate scăpase cumva de ele. Avea bastonul cu el, și din nou purta costum, un costum negru. Pe mâna dreaptă avea un inel masiv, mâna cu care ținea bastonul.

Era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată.

Nu arăta nici pe departe ca un bunic uman. Bunicii umani purtau șepci promoționale de la John Deere¹⁷ și salopete. Te duc la pescuit. Te lasă să le conduci tractorul. Se rățoiesc la tine că ești prea răsfățat și apoi îți cumpără bomboane. Cât despre străbunicii umani, majoritatea dintre noi nu prea ajung să-i cunoască.

Am devenit conștientă că Sam stătea lângă mine.

— Cine e? șopti.

— El este... străbunicul meu, am spus.

Se afla chiar acolo, în fața mea. Trebuia să dau o explicație.

— Oh, zise cu o voce plină de uimire.

— Abia am aflat și eu asta, am explicat în chip de scuză.

Niall își întrerupse baia în raze de lună și deschise ochii.

— Strănepoata mea, zise ca și cum prezența mea în parcare de la Merlotte's era o surpriză plăcută. Cine e prietenul tău?

— Niall, acesta este Sam Merlotte, proprietarul barului.

Sam întinse precaut mâna, și, după ce o studie bine, Niall o atinse încet cu a sa. Am putut simți cum Sam a tresărit, ca și cum străbunicul meu avea curent electric în mână.

— Strănepoata, zise Niall. Am auzit că ai fost în pericol în agitația dintre vârcolaci.

— Da, dar Sam era cu mine, apoi a venit și Claudine, am spus, simțind în mod ciudat nevoia să mă apăr. Nu știam că avea să fie agitație, după cum ai zis tu, atunci când m-am dus. Am încercat să fiu un negociator de pace. Am nimerit într-o ambuscadă.

— Da, așa a raportat Claudine, zise. Am înțeles că nemernica e moartă.

Voia să zică Priscilla.

— Da, domnule, am zis. Nemernica e moartă.

— Și apoi ai fost din nou în pericol o noapte mai târziu?

Începeam să mă simt de-a binelea vinovată de ceva.

— Păi, nu ăsta e obiceiul meu, am zis. S-a întâmplat că vampirii din Nevada i-au preluat pe cei din Louisiana.

Niall părea doar vag interesat.

— Dar ai ajuns până acolo încât să formezi numărul pe care ți l-am lăsat.

— Ah, da, domnule, am fost destul de speriată. Dar Eric mi-a luat telefonul din mână pentru că s-a gândit că dacă apăreai și tu în poveste, atunci ar fi fost pur și simplu război. După cum s-a dovedit, cred că a fost cea mai bună alegere, pentru că s-a predat lui Victor Madden.

Eram încă furioasă pentru asta, chiar și după cadoul trimis de Eric, telefonul cel nou.

— Ahhh.

Sunetul ăsta neutru nu avea nici cap, nici coadă. Probabil că ăsta era dezavantajul de a avea un străbunic lângă tine. Fusesem chemată la raport. Aveam un sentiment pe care nu-l mai simțisem de când eram adolescentă și bunica descoperise că chiulisem de la dusul gunoiului și împăturitul lenjeriei. Nu-mi plăcea acum, cum nu-mi plăcuse nici atunci.

— Îți admir curajul, zise pe neașteptate Niall. Dar ești foarte fragilă, muritoare, cu o viață scurtă. Nu vreau să te pierd acum, când abia am reușit să stau de vorbă cu tine.

— Nu știu ce să spun, am bolborosit.

— Nu vreau să te împiedic să faci nimic. Nu te vei schimba. Cum te pot apăra?

— Nu cred că poți. Nu sută la sută.

— Atunci la ce mai sunt bun?

— Nu trebuie să fii bun la ceva, am spus surprinsă. El nu părea să aibă paleta emoțională pe care o aveam eu. Nu știam cum să i-o explic.

— Este suficient pentru mine – este minunat – doar să știu că exiști. Că îți pasă de mine. Că am o familie în viață, indiferent cât de îndepărtată și de diferită. Și că nu crezi că sunt ciudată sau nebună sau penibilă.

— Penibilă? Păru uimit.

— Ești de departe mult mai interesantă decât majoritatea oamenilor.

— Mulțumesc că nu crezi că sunt „defectă”, am zis.

— Alți oameni cred că ești „defectă”? Niall părea sincer supărat.

— Uneori nu se pot simți confortabil, zise Sam. Știind că ea le poate citi mințile.

— Dar tu, teriantropule?

— Cred că e grozavă, zise Sam.

Și îmi puteam da seama că era absolut sincer. Spatele mi se îndreptă. Am simțit un val de mândrie. În căldura emoțională a momentului, aproape că i-am spus străbunicului meu despre marea problemă pe care am descoperit-o azi, ca să-i demonstrez că-i puteam face destăinui. Dar am avut sentimentul destul de puternic că soluția lui pentru „axa răului”

Sandra Pelt-Tanya Grissom ar fi fost să le provoace moartea într-un fel macabru. Claudine, așa-zisa mea verișoară, o fi încercând să devină înger, o ființă asociată cu creștinismul, dar Niall Brigant era categoric din cu totul altă poveste. Am bănuț că motto-ul lui este: „Îți iau ochiul înainte, în caz că-l vrei și tu pe-al meu.” Ei, poate nu chiar atât de direct, dar pe aproape.

— Nu pot face nimic pentru tine? Tonul lui părea aproape dureros.

— Mi-ar plăcea dacă ai trece să petreci ceva timp cu mine, pe acasă, când o să ai vreme. Mi-ar plăcea să-ți pregătesc cina. Vrei să faci asta?

Mă tăcea să mă simt umilă, oferindu-i ceva ce nu eram sigură că avea să aprecieze.

Se uită la mine cu ochi strălucitori. Nu-i puteam citi expresia feței, și, deși corpul lui avea forma unuia omenesc, simțeam că este cu totul altfel. Mister total pentru mine. Poate era exasperat sau plictisit sau scârbit de această propunere.

În cele din urmă, Niall zise:

— Da, voi face asta. O să te anunț, din timp, bineînțeles. Între timp, dacă ai nevoie de orice de la mine, sună-mă. Nu lăsa pe nimeni să te facă să te răzgândești, dacă tu crezi că îți pot fi de ajutor. O să am o discuție cu Eric. Mi-a fost de ajutor în trecut, dar nu poate să se joace cu mine când e vorba de tine.

— Știa de mult că suntem rude?

Mi-am ținut respirația în așteptarea răspunsului. Niall se întoarse să plece. Se răsuci puțin, așa că-i vedeam fața din profil.

— Nu, zise. Trebuia mai întâi să-l cunosc mai bine. I-am spus doar înainte să te aducă la întâlnire. Nu m-ar fi ajutat dacă nu-i spuneam ce voiam de la tine.

Și dispăru. Era ca și cum ar fi ieșit pe o ușă pe care noi nu o puteam vedea, și, din câte știu eu, asta și făcuse.

— Bine, zise Sam după o clipă. Bine, asta a fost chiar... diferit.

— Nu te deranjează toate astea?

Am făcut un semn cu mâna spre locul unde stătuse Niall. Probabil. Dacă nu cumva ceea ce văzusem noi nu era un fel de proiecție astrală sau ceva de genul ăsta.

— Nu e treaba mea să fiu deranjat de asta. Sunt treburile tale, zise Sam.

— Aș vrea să-l iubesc, am spus. E atât de frumos și pare să-i pese atât de mult de mine, dar este cu adevărat, cu adevărat...

— Înfricoșător, încheie Sam.

— Da.

— Și te-a abordat prin intermediul lui Eric?

Din moment ce, aparent, străbunicul meu nu avea nici o problemă cu faptul că Sam aflase de el, i-am povestit lui Sam de prima mea întâlnire cu Niall.

— Hmm. Nu știu ce să zic de asta. Vampirii și zânele nu interacționează, din cauza tendinței vampirilor de a le ataca pe zâne.

— Niall își poate masca mirosul, am explicat cu mândrie.

Sam părea copleșit de atâtea informații.

— Asta e un alt lucru de care nu am auzit. Sper că Jason nu știe despre asta.

— Oh, Doamne, nu.

— Știi că ar fi gelos și asta l-ar face furios pe tine.

— Pentru că eu îl cunosc pe Niall și el nu?

— Da. Invidia pur și simplu are să-l roadă pe Jason de viu.

— Știu că Jason nu e cea mai generoasă persoană din lume..., am început eu, dar am renunțat când Sam pufni.

— Bine, am zis. Este egoist. Dar oricum, tot este fratele meu și trebuie să rămân alături de el. Dar, poate e mai bine dacă nu-i spun niciodată. Totuși, Niall nu are nici o problemă să ți se arate fie, după ce mi-a spus să nu divulg nimănui secretul existenței lui.

— Cred că a făcut ceva cercetări, zise împăciuitor Sam.

Mă îmbrățișa, ceea ce era o surpriză plăcută. Simțeam că am nevoie de o îmbrățișare, după apariția lui Niall. L-am îmbrățișat și eu pe Sam. Era cald și confortabil, și... uman.

Dar niciunul dintre noi nu eram sută la sută umani.

În secunda următoare, m-am gândit: Suntem și noi umani. Avem mai multe în comun cu oamenii decât cu celelalte componente ale noastre. Trăiam ca oamenii; aveam să murim ca oamenii. Pentru că îl cunoșteam bine pe Sam, știam că vrea o familie, și pe cineva pe care să-l iubească, și un viitor care să conțină toate lucrurile pe care oamenii obișnuiți le doresc: prosperitate, sănătate, descendenți, distracție. Sam nu voia să fie liderul vreunei haite, iar eu nu voiam să fiu prințesa nimănui – nu că vreo zână pursânge m-ar fi considerat vreodată altceva decât produsul ratat al propriei lor minunății. Asta era una dintre marile diferențe dintre mine și Jason. Jason își petrece viața dorindu-și să fie mai supranatural decât era; eu mi-am petrecut-o pe a mea dorindu-mi să fiu mai puțin, dacă telepatia mea era cu adevărat supranaturală.

Sam mă sărută pe obraz, și apoi, după o clipă de ezitare, se întoarce spre rulota sa, trecând de poarta din gardul său viu tăiat cu grijă și apoi în sus pe scări spre mica verandă pe care o construise lângă ușă. Când băgă cheia în broască, se întoarce să-mi zâmbească.

— Ce mai noapte, nu-i așa?

— Da, am zis. Ce mai noapte.

Sam mă urmări cu privirea în timp ce mă urcam în mașină, tăcu un semn ca să-mi amintească să-mi încui ușile, așteptă până m-am conformat și apoi intră în rulota sa. Am condus spre casă, preocupată de unele întrebări serioase și de altele mai banale, având mare noroc că drumul nu era prea aglomerat.

Capitolul 17

A doua zi, când am ieșit din cameră, Amelia și Octavia stăteau la masa din bucătărie. Amelia folosise toată cafeaua, dar cel puțin spălase vasul și mi-a luat doar câteva minute să-mi fac atât de necesara cană. Amelia și mentorul ei continuară o conversație foarte calmă, în timp ce eu mă învârteam prin jur să iau niște cereale, adăugând niște îndulcitor, turnând lapte peste ele. M-am aplecat peste castron, pentru că nu voiam să-mi stropesc maioul. Și apropo de asta, era prea rece ca să mai port un maiou prin casă. Am scos o jachetă ieftină făcută din tricot și am reușit să-mi termina cafeaua și cerealele cât se poate de confortabil.

— Ce ați pățit? am întrebat, arătând că eram gata să interacționez cu restul lumii.

— Amelia mi-a povestit despre problema ta, zise Octavia. Și despre generoasa ta ofertă.

Vai! Ce ofertă?

Am încuviințat, ca și cum aș fi știut despre ce e vorba.

— O să fiu atât de fericită să plec din casa nepoatei mele, nici nu-ți imaginezi, zise cu toată sinceritatea femeia în vârstă. Janesha are trei copii mici, inclusiv unul care merge de-a bușilea, și un prieten care vine și pleacă. Eu dorm pe canapeaua din sufragerie, și când copiii se scoală dimineața, vin și pornesc desenele animate. Indiferent dacă eu m-am trezit sau nu. E casa lor, desigur, și stau acolo de săptămâni bune, așa că nu mă mai consideră un musafir.

M-am gândit că Octavia avea să doarmă în dormitorul din fața dormitorului meu, sau în cel de sus. Votam pentru cel de sus.

— Și știi, acum, că sunt bătrână, am nevoie de acces rapid la baie. Se uită la mine cu acea autocritică amuzantă pe care o folosesc oamenii atunci când recunosc o problemă legată de trecerea timpului. Așadar, jos ar fi minunat, mai ales pentru că am artrită la genunchi. Ți-am spus că apartamentul Janeshei era la etaj?

— Nu, am rostit printre buzele strânse. Iisuse, totul se întâmplase atât de repede.

— Acum, în legătură cu problema ta. Nu fac magie neagră, dar trebuie să scapi de aceste tinere din viața ta, atât de agentul domnișoarei Pelt, cât și de domnișoara Pelt însăși.

Am încuviințat energic.

— Așadar, zise Amelia, incapabilă să mai tacă mult, am pus la cale un plan.

— Sunt numai urechi, am spus și mi-am mai turnat o cană de cafea.

Aveam mare nevoie.

— Cel mai simplu mod de a scăpa de Tanya este să-i spui prietenului tău, Calvin Norris, ce face, zise Octavia.

Am rămas cu gura căscată la ea.

— Ah, asta ar putea avea drept rezultat niște lucruri destul de nasoale care i s-ar întâmpla Tanyei, am zis.

— Și nu asta vrei?

Octavia părea inocentă într-un fel foarte alunecos.

— Păi, ba da, dar nu vreau ca ea să moară. Adică nu vreau să i se întâmple ceva peste care să nu poată trece. Vreau doar să plece și să nu se mai întoarcă.

Amelia zise:

— Plecată și să nu se mai întoarcă... Îmi sună ca ceva radical.

Și mie mi se păruse la fel.

— Reformulez. Vreau să se ducă să-și vadă de viața ei, dar departe de mine, am zis. E suficient de clar?

Nu voiam să par dură, dar doream să mă fac înțeleasă cum trebuie.

— Da, domnișoară, cred că putem înțelege asta, zise Octavia cu un ton rece.

— Nu vreau să existe neînțelegeri aici, am zis. Sunt multe lucruri în joc. Cred că, oarecum, Calvin o place pe Tanya. Pe de altă parte, pun pariu că ar putea-o speria destul de zdravăn.

— Destul cât să o facă să plece pentru totdeauna?

— Va trebui să demonstrezi că spui adevărul, interveni Amelia. Despre faptul că te sabotează.

— La ce te gândești? am întrebat.

— În regulă, uite la ce ne-am gândit, zise Amelia, și cât ai clipi Faza Unu era pusă la punct. S-a dovedit a fi ceva la care m-aș fi putut gândi și singură, dar vrăjitoarele au făcut ca planul să meargă mai repede.

L-am sunat pe Calvin acasă și l-am rugat să se oprească pe la mine când avea să aibă un minut liber, în jurul prânzului. A părut surprins să primească vești de la mine, dar a fost de acord să vină.

A avut o surpriză și mai mare când a intrat în bucătărie și le-a găsit acolo pe Amelia și pe Octavia. Calvin, Liderul vârcolacilor-panteră care trăiau în restrânsă comunitate din Hotshot, o întâlnise pe Amelia de câteva ori, dar Octavia îi era străină. A tratat-o cu respect imediat, pentru că era capabil să-i simtă puterea. Asta ne-a fost de ajutor.

Calvin avea, probabil, în jur de patruzeci și cinci de ani, era puternic și solid, sigur pe el. Părul începuse să-i încărunească, dar avea o ținută dreaptă și un calm care nu putea să nu te impresioneze. Fusese interesat de mine o perioadă, și-mi părea rău că nu putusem să simt același lucru. Era un om bun.

— Ce s-a întâmplat, Sookie? m-a întrebat după ce a refuzat oferta de fursecuri, ceai sau cola. Am tras adânc aer în piept.

— Calvin, nu-mi place să fiu pârâcioasă, dar avem o problemă, am zis.

— Tanya, zise el imediat.

— Da, am spus, fără să-mi ascund ușurarea.

— E șmecheră, zise, și mi-a părut rău să aud în vocea lui o notă admirativă.

— E un spion, interveni Amelia. Amelia putea trece direct la subiect.

— Pentru cine? întreabă Calvin, înclinându-și capul într-o parte, deloc surprins și curios.

I-am relatat o versiune personală a poveștii, pe care mă apuca deja greața să o tot repet. Calvin trebuia să știe că familia Pelt avea un cui mare împotriva mea, că Sandra avea să mă urmărească până în mormânt, că Tanya fusese trimisă pe post de spion.

Calvin își întinse picioarele în timp ce asculta, cu brațele încrucișate la piept. Purta jeansi noi-nouți și o cămașă în carouri. Mirosea a copaci proaspăt tăiați.

— Vrei să-i faci o vrajă? o întreabă pe Amelia când am terminat.

— Da, răspunse ea. Dar trebuie ca tu să o aduci aici.

— Ce efect va avea?

— O să-și piardă interesul de a-i face rău lui Sookie și întregii ei familii. Nu va mai vrea să o asculte pe Sandra Pelt. Nu o va afecta deloc din punct de vedere fizic.

— Îi va schimba modul în care gândește?

— Nu, zise Octavia. Dar nu există vrajă mai sigură decât aceea care o va face să nu mai vrea să fie aici. Dacă o facem pe aceea, va pleca și nu va mai dori să se întoarcă.

Calvin se gândi.

— Îmi cam place fata asta, recunosc, zise. E plină de viață. Totuși, am fost destul de îngrijorat de necazurile pe care i le provoca lui Crystal și lui Jason, și m-am întrebat ce măsuri să iau în legătură cu cheltuielile nebunești ale lui Crystal. Cred că asta a adus problema în centrul atenției.

— Îți place? am întrebat.

Voiam să punem toate cărțile pe masă.

— Am spus că da.

— Nu, vreau să zic, îți place.

— Amândoi ne-am distrat bine, din când în când.

— Nu vrei ca ea să plece, am zis. Vrei să încerci și altceva.

— Da, ești pe aproape. Ai dreptate: nu poate rămâne și să continue așa. Fie își schimbă comportamentul, fie pleacă. Păru nemulțumit de această perspectivă. Lucrezi azi, Sookie?

Am privit spre calendarul din perete.

— Nu, e ziua mea liberă.

Aveam două zile libere una după alta.

— Pun mâna pe ea și o aduc aici în seara asta. Aveți suficient timp, doamnelor?

Cele două vrăjitoare se uitară una la cealaltă și se consultară în tăcere.

— Da, e bine, zise Octavia.

— O aduc aici până la șapte, zise Calvin. Lucrurile mergeau neașteptat de simplu.

— Mulțumesc, Calvin, am spus. Ne ești de mare ajutor.

— Împușcăm mai mulți iepuri deodată dacă merge, zise Calvin. Desigur, dacă nu merge, voi două, doamnelor, nu vă veți număra printre persoanele mele favorite.

Tonul din vocea lui spunea că vorbește cât se poate de serios.

Cele două vrăjitoare nu părură prea fericite. Calvin îi aruncă o privire lui Bob, care se întâmplă să intre în cameră.

— Bună, frate, îi spuse Calvin pisicii. Îi aruncă Ameliei o privire uimită. Mi se pare că magia ta nu funcționează tot timpul.

Amelia păru în același timp vinovată și jignită.

— O să facem asta să meargă, zise printre dinți - stai să vezi.

— Abia aștept.

Mi-am petrecut restul zilei spălând rufe, făcându-mi unghiile, schimbând așternuturile – toate acele lucruri pe care le programezi pentru ziua liberă. M-am dus la bibliotecă să schimb cărțile și nu se întâmplă absolut nimic. Era de serviciu unul dintre asistenții Barbarei Beck, ceea ce era bine. Nu voiam să-mi amintesc din nou groaza atacului, așa cum avea să se întâmple de fiecare dată când aveam să o întâlnesc pe Barbara, multă vreme de acum încolo. Am observat că pata dispăruse de pe podeaua librăriei.

După asta, m-am dus la băcănie. Nu a atacat nici un vârcolac, nu s-a arătat nici un vampir. Nimeni nu a încercat să mă omoare, pe mine sau pe vreun cunoscut. Nu-mi apăru nici o rudă secretă și nimeni nu încercă să mă implice în problemele lui sau ale ei, maritale sau de alt fel.

Practic, totul respira normalitate până când am ajuns acasă.

În seara asta trebuia să gătesc și m-am gândit să pregătesc cotlete de porc. Am o rețetă de amestec pentru pane făcut în casă, pe care-l pregătesc într-un vas mare, așa că am înmuiat cotletele în lapte și apoi le-am dat prin amestec, astfel încât erau gata de pus în cuptor. Am pregătit mere umplute cu stafide, scorțișoară și unt și le-am pus la copt, am condimentat niște fasole verde de la conservă și niște porumb conservat și le-am pus la foc mic. Apoi am băgat cotletele în cuptor. M-am gândit să fac biscuiți, dar se pare că erau deja mai mult decât suficiente calorii.

În timp ce eu găteam, vrăjitoarele își făceau de lucru în sufragerie. Păreau să se distreze de minune. Puteam auzi vocea Octaviei, care suna ca și cum ar fi fost o profesoară la catedră. Când și când, Amelia punea câte o întrebare.

Am bombănit în sinea mea, în timp ce găteam. Speram că magia avea să funcționeze și eram recunoscătoare vrăjitoarelor că erau dispuse să mă ajute. Dar mă simțeam lăsată deoparte, pe frontul domestic. Faptul că pomenisem în trecere Ameliei că Octavia putea sta cu noi o perioadă avusese loc sub influența momentului. (îmi dădeam seama că trebuia să fiu mult mai atentă în conversațiile cu colega mea de acum încolo.) Octavia nu spusese că va sta în casa mea doar pentru un sfârșit de săptămână sau o lună, sau orice altă unitate de măsură a timpului. Asta mă speria.

Aș fi putut s-o prind la înghesuială pe Amelia și să-i spun: „Nu m-ai întrebat dacă Octavia putea sta chiar în clipa asta, și e vorba de casa mea.” Dar exista o cameră liberă, iar Octavia avea nevoie de un loc în care să stea. Era puțin cam târziu să descopăr că nu eram chiar fericită să am o a treia persoană în casă – o a treia persoană pe care abia o cunoșteam.

Poate reușeam să-i găsim o slujbă Octaviei, pentru că un câștig regulat i-ar fi oferit bătrânei independență și s-ar fi mutat de aici. M-am întrebat despre starea casei ei din New Orleans. Am presupus că era de nelocuit. Indiferent câtă putere ar fi avut, bănuiesc că nici Octavia nu ar fi reușit să refacă ceea ce distrusese un uragan. După aluzia la scări și la nevoia urgentă de a ajunge la baie, am mai adăugat câțiva ani în contul ei, dar tot nu părea mai bătrână de, să zicem, șaiszeci și trei. Pentru vremurile actuale, era chiar tinerică.

La ora șase, le-am chemat pe Octavia și pe Amelia la masă. Aranjasem masa și pusesem ceai rece în pahare, dar le-am lăsat să se servească singure din oalele de pe aragaz. Nu era elegant, dar așa aveam mai puține vase de spălat.

Nu am vorbit prea mult în timp ce mâncam. Toate trei ne gândeam la seara care ne aștepta. Oricât aș fi detestat-o, eram puțin îngrijorată pentru Tanya.

M-am simțit ciudat la ideea de a provoca o astfel de schimbare la o persoană, dar trebuia să scap de Tanya din cârca mea și din viața mea și din viețile celor din preajma mea. Sau trebuia să aibă o nouă atitudine legată de ceea ce avea de făcut în Bon Temps. Nu găseam o altă cale de a rezolva lucrurile. Din perspectiva aceluiași simț practic, mi-am dat seama că, dacă ar fi trebuit să aleg între a-mi continua viața cu Tanya amestecându-se sau a-mi continua viața cu Tanya schimbată, nici nu se punea problema ce aveam să aleg.

Am strâns farfuriile. În mod normal, dacă una dintre noi gătea, cealaltă spăla vasele, dar cele două aveau de făcut pregătiri magice. Oricum îmi era indiferent: voiam să fiu ocupată.

Am auzit pietrișul scârțâind sub roțile unei camionete la 7:05.

Când i-am cerut să o aducă aici la șapte, nu ne-am dat seama că o va aduce ca pe un colet.

Calvin o căra pe Tanya pe umăr. Fata era mărunță, dar nu ușoară ca un fulg. Calvin făcea un efort, dar respirația îi era egală și nu transpirase. Măinile și gleznele Tanyei erau legate, dar am observat că pusese o eșarfă pe sub funie, ca să nu fie rănită. Și (slavă Domnului!) avea căluș, dar și o bandană roșie elegantă. Da, categoric, șeful vârcolacilor-panteră avea o slăbiciune pentru fata asta.

Bineînțeles că ea era ca turbată, se răsucea, se zvârcolea și ne arunca priviri feroce. Încerca să-l lovească pe Calvin, iar el o plesni peste fund.

— Încetează, îi zise, dar nu ca și cum ar fi fost cu adevărat supărat. Ai greșit, trebuie să-ți primești pedeapsa.

A intrat pe ușa din față și i-a dat drumul Tanyei pe canapea.

Vrăjitoarele trasaseră câteva simboluri cu creta pe podeaua sufrageriei, o inițiativă care nu mă încântase foarte tare. Amelia mă asigurase că putea curăța totul, și, din moment ce era campiona curățeniei, le-am lăsat în pace.

Am văzut mai multe grămezi de lucruri (nu prea voiam să mă uit mai îndeaproape) așezate în castroane, de jur împrejur. Octavia aprinse ceva într-un bol și-l duse spre Tanya. Dădu fumul cu mâna spre Tanya. Am făcut încă un pas în spate, iar Calvin, care stătea lângă canapea ținând-o pe Tanya de umeri, întoarse capul. Tanya își ținu respirația cât de mult putu.

După ce inspiră fumul, se relaxa.

— Trebuie să stea aici, zise Octavia, arătând către o zonă înconjurată de simboluri făcute cu creta.

Calvin o trânti pe Tanya pe un scaun așezat în mijloc. Ea rămase pe loc, docilă, mulțumită fumului misterios.

Octavia începu să rostească ceva într-o limbă necunoscută. Vrăjile Ameliei fuseseră întotdeauna în latină, sau măcar într-o formă primitivă a acesteia (ea îmi spusese asta), dar m-am gândit că Octavia avea mai multe cunoștințe. Vorbea o limbă care părea cu totul diferită.

Fusesem foarte agitată din cauza acestui ritual, dar s-a dovedit a fi destul de plicticos, dacă nu erai unul dintre participanți. Aș fi vrut să pot deschide ferestrele ca să iasă mirosul de fum din casă și am fost bucuroasă că Amelia s-a gândit să scoată bateriile detectoarelor de fum. Tanya simțea bineînțeles ceva, dar nu eram sigură că e dispariția efectului Pelt.

— Tanya Grissom, zise Octavia, smulge rădăcinile răului din sufletul tău și ieși de sub influența celor care te folosesc în scopuri necurate.

Octavia făcu mai multe gesturi pe deasupra Tanyei, în timp ce ținea în mână un obiect ciudat, care semăna izbitor cu un os uman înfășurat în frunze de viță. Încercam să nu mă gândesc de unde luase osul.

Tanya scâncea încet pe sub căluș, iar spatele i se arcuia alarmant. Apoi se relaxa.

Amelia făcu un semn, iar Calvin se aplecă să dezlege bandana roșie care o făcea pe Tanya să semene cu un mic bandit. Scoase din gura Tanyei o batistă, una albă, curată. Categoric, fusese răpită cu afecțiune și respect.

— Nu pot să cred că-mi faci asta! strigă Tanya în secunda în care gura îi deveni funcțională. Nu pot să cred că m-ai răpit ca un om al peșterii, ticălosule!

Dacă mâinile i-ar fi fost libere, Calvin ar fi încasat-o cu siguranță.

— Și ce naiba e cu fumul ăsta? Sookie, încerci să-ți dai foc la casă? Hei, femeie, iei porcăria aia din fața mea?

Tanya se lupta cu osul înfășurat în viță cu ambele mâini.

— Eu sunt Octavia Fant.

— Grozav, Octavia Fant. Scoate-mă din funiile astea.

Octavia și Amelia schimbară o privire. Tanya făcu apel la mine.

— Sookie, spune-le nebunelor să-mi dea drumul! Calvin, îmi plăcea de tine înainte să mă legi și să mă arunci aici! Ce crezi că faci?

— Îți salvez viața, zise Calvin. N-o să fugi acum, nu-i așa? Avem de vorbit.

— Bine, zise Tanya încet, ca și cum și-ar fi dat seama (o puteam auzi) că era vorba de ceva serios.

Despre ce e vorba?

— Sandra Pelt, am zis.

— Da, o cunosc pe Sandra. Ce-i cu ea?

— Care e legătura ta cu ea? întrebă Amelia.

— De ce te interesează, Amy? replică Tanya.

— Amelia, am corectat-o, așezându-mă pe divanul din fața Tanyei. Și trebuie să răspunzi la această întrebare.

Tanya îmi aruncă o privire tăioasă – avea un repertoriu întreg – și zise:

— Am avut o verișoară care a fost adoptată de familia Pelt, iar Sandra este sora ei adoptivă.

— Ești prietenă apropiată cu Sandra? am întrebat.

— Nu, nu chiar. Nu ne-am văzut de ceva vreme.

— Nu ai făcut o înțelegere cu ea de curând?

— Nu, Sandra și cu mine nu ne vedem prea mult.

— Ce părere ai despre ea? întrebă Octavia.

— Cred că este o ticăloasă cu două fețe. Dar o admir, oarecum, zise Tanya. Dacă Sandra vrea ceva, nu se dă bătută. Ridică din umeri. E puțin exagerată pentru gustul meu.

— Așadar, dacă și-ar spune să distrugi viața cuiva, nu ai face-o?

Octavia se uita atentă la Tanya.

— Am lucruri mai bune de făcut, decât asta, zise Tanya. Poate să se ocupe singură de distrus vieți, dacă își dorește asta atât de mult.

— Nu ai face așa ceva?

— Nu, zise Tanya.

Era sinceră, îmi dădeam seama. De fapt începuse să o sperie sensul spre care se îndreptau întrebările.

— Ah, am făcut ceva cuiva?

— Cred că te-ai implicat până peste cap, zise Calvin. Aceste doamne drăguțe au intervenit. Amelia și domnișoara Octavia sunt... femei înțelepte. Și o cunoști deja pe Sookie.

— Da, o știu pe Sookie. Tanya îmi aruncă o privire acră. Nu vrea să fim prietene, indiferent cât mă străduiesc.

Păi, da, nu vreau să stai aproape de mine ca să nu mă înjunghii pe la spate, m-am gândit, dar nu am spus nimic.

— Tanya, ai luat-o pe cumnata mea cam des la cumpărături în ultima vreme, am zis.

Tanya izbucni în râs.

— Prea multă terapie prin shopping pentru soția gravidă? zise. Apoi păru uimită. Da, se pare că am mers la mallul din Monroe de prea multe ori pentru carnetul meu de cecuri. De unde am luat banii? Nici măcar nu-mi place atât de mult să merg la cumpărături. De ce fac asta?

— N-o s-o mai faci, zise Calvin.

— Nu-mi spui tu mie ce să fac, Calvin Norris! răspunse Tanya. N-o să mai merg la shopping pentru că nu vreau eu, nu pentru că-mi spui tu să n-o fac.

Calvin păru ușurat.

Amelia și Octavia pârură ușurate.

Toți am încuviințat în același timp. Asta era Tanya, în regulă. Și părea să aibă în minus ideile distructive ale Sandrei Pelt. Nu știu dacă Sandra făcuse ceva vrăjitorie sau doar îi oferise Tanyei o mulțime de bani și o convinsese că moartea lui Debbie era vina mea, dar vrăjitoarele păreau să aibă succes în a elimina porțiunea atinsă de Sandra din caracterul Tanyei.

M-am simțit ciudat de dezumflată de această simplă – simplă pentru mine – eliminare a unui ghimpe din coastă. M-am trezit dorindu-mi să o putem răpi pe Sandra Pelt și să o reprogramăm și pe ea. Nu cred că ar fi fost la fel de simplu de transformat. Existau probleme grave în familia Pelt.

Vrăjitoarele erau fericite. Calvin era încântat. Eu eram ușurată. Calvin îi spuse Tanyei că avea să o ducă înapoi în Hotshot. Tanya, ușor confuză, plecă oricum cu mai multă demnitate decât venise. Nu înțelegea de ce fusese în casa mea și nu părea să-și amintească ce-i făcuseră vrăjitoarele. Dar nici nu părea supărată de confuzia din mintea ei.

Cea mai bună cu puțință dintre lumi.

Poate Jason și Crystal își vor putea rezolva problemele acum că influența răuvoitoare a Tanyei dispăruse. În fond, Crystal chiar dorise să se căsătorească cu Jason și părea sincer încântată că era din nou însărcinată. De ce era atât de nemulțumită acum... pur și simplu nu pricepeam.

O puteam trece și pe ea pe lungă listă a oamenilor pe care nu-i înțelegeam.

În timp ce vrăjitoarele făceau curățenie în sufragerie cu toate ferestrele deschise – deși era o noapte rece, voiam să scap de mirosul greu al ierburilor – m-am întins în pat cu o carte. Am descoperit că nu mă puteam concentra suficient încât să citesc. În cele din urmă, m-am decis să ies afară. Mi-am luat un hanorac și am strigat-o pe Amelia ca să-i spun. Am stat pe unul din scaunele pe care Amelia și cu mine le cumpărasem cu ocazia vânzării de sfârșit de sezon de la Wal-Mart, și am admirat din nou masa asortată și umbrela ei. M-am gândit că va trebui să nu uit să dau jos umbrela și să acopăr totul pentru iarnă. Apoi m-am lăsat pe spate și am dat frâu liber gândurilor.

Pentru câteva momente, a fost pur și simplu minunat să stau afară, să simt mirosul copacilor și al pământului, să aud un pitpalac scoțându-și strigătul enigmatic din pădurea care mă înconjură. Luminile de siguranță mă făceau să mă simt protejată, deși știam că e doar o iluzie. Dacă e lumină, poți doar să vezi mai bine ce vine peste tine.

Bill ieși din pădure și se îndreptă în tăcere spre locul în care stăteam. Se așeză pe unul dintre scaune.

Câteva clipe nu am spus nimic. Nu am mai simțit valul de suferință care mă învăluia în ultimele luni când el era prin preajmă. Abia dacă tulbura cu prezența lui noaptea de toamnă, atât de mult făcea parte din ea.

— Selah s-a mutat în Little Rock, zise.

— Cum așa?

— A primit o slujbă la o firmă mare, zise. Asta îmi spusese că își dorește. Sunt specializați în imobiliare pentru vampiri.

— Are o pasiune pentru vampiri?

— Cred că da. Nu e treaba mea.

— Nu ai fost tu primul?

Poate păream un pic cam amară. Pentru mine fusese primul în toate sensurile.

— Nu face asta, zise și se întoarse cu fața spre mine. Era palidă și strălucea.

— Nu, zise în cele din urmă. Nu am fost primul. Și am știut întotdeauna că vampirul din mine era cel ce o atrăgea, nu persoana care era vampir.

Am înțeles ce voia să spună. Când am aflat că-i fusese ordonat să-mi intre în grații, am simțit că telepatul din mine primise atenția lui, nu femeia care era telepat.

— Se-ntoarce roata, am zis.

— Nu mi-a păsat de ea, zise. Sau foarte puțin. Ridică din umeri. Au fost atâtea ca ea.

— Nu-mi dau seama cum crezi că mă va face asta să mă simt.

— Îți spun doar adevărul. Ca tine nu a mai fost nimeni.

Și apoi se ridică și intră înapoi în pădure, încet, în ritm uman, ca să-l privesc plecând.

Aparent, Bill ducea o luptă de gherilă ca să-mi recucerească respectul. M-am întrebat dacă visa că l-aș fi putut iubi din nou. Încă mă mai durea când mă gândeam la noaptea în care am aflat adevărul. M-am gândit că respectul meu era limita maximă a ceea ce putea spera să câștige. Încredere, dragoste? Nu prea credeam.

Am mai stat afară câteva minute, gândindu-mă la seara pe care o avusesem. Un agent inamic învins. Urma inamicul însuși. Apoi, m-am gândit la poliția care căuta persoanele dispărute, toți vârcolaci, în

Shreveport. M-am întrebat când vor renunța.

Cu siguranță, nu va trebui să am de-a face cu politica vârcolacilor prea curând; supraviețuitorii vor fi prea ocupați să pună ordine în lucruri.

Speram că lui Alcide îi plăcea să fie lider și m-am întrebat dacă reușise să creeze încă un vârcolac pur-sânge în noaptea preluării. M-am întrebat cine i-a luat pe copiii familiei Fuman.

Dacă tot făceam speculații, m-am întrebat și unde își stabilise Felipe de Castro cartierul general, în Louisiana sau rămăsese în Vegas? M-am întrebat dacă-i spusese cineva lui Bubba că Louisiana avea o nouă conducere și m-am întrebat dacă aveam să-l mai văd vreodată. Avea unul dintre cele mai faimoase chipuri din lume, dar mintea sa fusese din păcate afectată de faptul că fusese transformat în ultima clipă de către un vampir care lucra la morga din Memphis. Bubba nu a ieșit prea bine după Katrina; a fost despărțit de ceilalți vampiri din New Orleans și a trebuit să reziste cu șobolani și alte animale mici (pisici abandonate, bănuiesc) până când a fost salvat într-o noapte de o echipă de vampiri din Baton Rouge. Ultima dată când auzisem ceva despre el, îl trimiseseră în alt stat ca să se odihnească și să-și revină. Poate că ajunsese în Vegas. Întotdeauna se simțise bine în Vegas pe când era în viață.

Brusc, mi-am dat seama că înțepenisem pentru că stătusem prea mult în aceeași poziție și că noaptea devenise neplăcut de rece. Jacheta mea nu-și făcea treaba. Era momentul să intru în casă și să mă duc în pat. Restul casei era în întuneric și mi-am imaginat că Amelia și Octavia erau epuizate de vrăjile făcute.

M-am ridicat de pe scaun, am închis umbrela și am deschis ușa magaziei de scule sprijinind umbrela de bancul de lucru pe care bărbatul pe care-l crezusem a fi bunicul meu meșterea. Am închis ușa magaziei, simțind că închideam vara înăuntru.

Capitolul 18

După o zi liberă de luni, liniștită și tăcută, marți m-am dus la lucru, în schimbul de prânz.

Când am plecat de acasă, Amelia vopsea o comodă pe care o găsisese la magazinul local de vechituri. Octavia tăia trandafirii uscați. Spusese că au nevoie să fie pregătiți pentru iarnă și i-am spus să se ocupe de asta. Bunica mea fusese cea care se ocupa de trandafiri în casa noastră și nu mă lăsa să mă ating nici cu un deget de ei. Eu interveneam doar dacă era nevoie să fie stropiți împotriva aridelor. Asta fusese una dintre îndatoririle mele.

Jason veni la Merlotte's ca să mănânce de prânz cu o gașcă de colegi de muncă. Au apropiat două mese și au format un grup vesel de bărbați. Vremea mai rece fără furtuni îi făcea fericiți pe cei de la drumurile din district. Jason părea aproape exagerat de animat, creierul său clocotea de o mulțime de gânduri. Poate că se simțea dispariția influenței răuvoitoare a Tanyei. Dar am făcut un efort să stau departe de gândurile lui, pentru că, în fond, era fratele meu.

Când am dus tava uriașă cu ceai și cola la masa lor, Jason îmi spuse:

— Crystal îți transmite salutări.

— Cum se simte azi? am întrebat ca să arăt îngrijorarea potrivită, iar Jason făcu un cerc din arătător și degetul mare.

Am servit ultima cană cu ceai, având grijă să o pun jos cu atenție ca să nu se verse, și l-am întrebat pe Dove Beck, un văr de-al lui Alcee, dacă mai dorea lămâie.

— Nu, mulțumesc, zise politico.

Dove, care se căsătorise a doua zi după absolvire, era cu totul altă mâncare de pește față de Alcee. Era mai tânăr decât vărul lui, avea treizeci de ani, și din câte îmi dădeam eu seama – și-mi dădeam seama destul de bine – nu avea acea sămânță de furie pe care o avea detectivul. Mersesem la școală cu una dintre surorile lui Dove.

— Ce face Angela? l-am întrebat, iar el a zâmbit.

— S-a însurat cu Maurice Kershaw, zise. Au un băiețel, cel mai drăguț din lume. Angela e o persoană cu totul nouă – nu bea, nu fumează și e la biserică de când se deschide.

— Mă bucur să aud asta. Spune-i că am întrebat de ea, am zis și am început să iau comenzile.

L-am auzit pe Jason explicându-le tovarășilor lui ceva despre un gard pe care urma să-l construiască, dar nu aveam vreme să fiu atentă la el.

Jason mai întârzie după ce ceilalți bărbați plecară la mașinile lor.

— Sook, când termini treaba treci să vezi ce face Crystal?

— Bineînțeles, dar tu nu termini munca până atunci?

— Trebuie să mă duc la Clarice să iau niște materiale. Crystal vrea să împrumuim o parte din curtea din spate pentru copil. Așa va avea un loc sigur în care să se joace.

Am fost surprinsă că rebela Crystal dovedea atâta prevedere și instinct matern. Poate că faptul că va avea un copil începea să o schimbe. M-am gândit la Angela Kershaw și la băiețelul ei.

Nu voiam să număr câte fete mai tinere decât mine erau măritate de niște ani și aveau copii – sau doar aveau copii. Mi-am spus că invidia e un păcat și m-am strădui din greu să trec peste asta, zâmbind și salutând pe toată lumea. Din fericire, era o zi plină. În timpul perioadei mai liniștite de la prânz, Sam mi-a cerut să-l ajut să facă inventarul în depozit, în timp ce Holly se ocupa de mese și de bar. Trebuia să-i servească doar pe cei doi alcoolici obișnuiți, așa că Holly nu avea prea mult de muncă. Pentru că eu nu mă descurcam cu Blackberry-ul lui Sam, el făcea adunările în timp ce eu număram, și a trebuit să mă urc și să cobor pe o scară de vreo cincizeci de ori, tot numărând și ștergând de praf. Cumpăram produsele de curățat angro. Le-am numărat și pe astea. Sam era azi un maniac al număratului.

Depozitul nu are geamuri, așa că m-am încălzit destul de tare în timp ce lucram. Am fost bucuroasă să ies din spațiul îngust când Sam a fost mulțumit în cele din urmă. I-am scos o pânză de păianjen din păr, în drumul meu spre baie, unde m-am spălat cu atenție pe mâini și pe față, verificându-mi la rândul meu (cât de bine am putut) părul prins în coadă ca să văd dacă nu cumva adunasem și eu vreo pânză de păianjen.

Pe când plecam de la bar eram atât de nerăbdătoare să fac un duș, încât era gata să cotesc la stânga spre casă. Chiar la timp mi-am amintit că promisesem să văd ce face Crystal, așa că am făcut la dreapta.

Jason locuia în casa părinților mei și o întreținea destul de bine. Fratele meu era genul de om mândru de casa lui. Nu-l deranja să-și petreacă timpul liber vopsind și făcând mici reparații, o parte a lui pe care o consideram surprinzătoare. De curând vopsise exteriorul într-o nuanță de galben, iar pe alocuri cu un alb strălucitor, iar căsuța arăta astfel foarte dichisită. Exista o alee care forma un „U” în fața casei. Adăugase încă una care ducea la poarta din spatele casei, dar eu am tras chiar în dreptul scărilor din față. Mi-am îndesat cheile mașinii în buzunar și am traversat veranda. Am apăsat pe clanță, căci plănuiam să bag capul pe ușa și să o strig pe Crystal, din moment ce făceam parte din familie. Ușa din față era descuiată, așa cum erau majoritatea ușilor pe timpul zilei. Camera de zi era goală.

— Hei, Crystal, sunt Sookie! am strigat, nu foarte tare, ca să n-o sperii dacă dormea cumva.

Am auzit un sunet înfundat, un geamăt. Venea din dormitorul mare, cel pe care-l folosiseră părinții mei, și care se afla de cealaltă parte a camerei de zi și la dreapta.

Oh, rahat, iar pierde sarcina, m-am gândit, și m-am repezit spre ușa închisă. Am deschis-o atât de tare că aproape am izbit-o de perete, dar nu am fost foarte atentă pentru că în pat erau Crystal și Dove Beck.

Am fost atât de șocată, atât de furioasă și atât de zăpăcită, încât atunci când s-au oprit și s-au uitat la mine, am spus cel mai urât lucru la care m-am putut gândi.

— Nici nu mă mir că pierzi toți copiii!

M-am răsucit pe călcâie și am ieșit din casă. Eram atât de furioasă, încât nici măcar nu mă puteam urca în mașină. A fost cu adevărat un ghinion că în spatele meu opri Calvin, care sări din camionetă aproape înainte ca aceasta să oprească.

— Doamne, ce s-a întâmplat? zise. Crystal e bine?

— De ce nu o întrebi pe ea? am spus cu răutate, și m-am urcat în mașină ca să stau acolo și să tremur.

Calvin a fugit în casă ca și cum ar fi trebuit să stingă un incendiu și cred că, de fapt, era ceva de aceeași importanță.

— Jason, la naiba! am strigat, izbind cu pumnii în volan.

Ar fi trebuit să-mi fac timp să ascult gândurile lui Jason. Știusese foarte bine că, din moment ce el avea treabă în Clarice, Dove și Crystal vor profita de ocazie pentru o partidă. Contase pe mine că mă voi simți responsabilă și voi trece pe aici. Era o coincidență prea mare că apăruse și Calvin. Probabil că-i spusese și lui Calvin să verifice ce face Crystal. Așa că nu se putea nega și nici pune la îndoială – nu din moment ce știam și eu, și Calvin. Avusesem dreptate să fiu îngrijorată de termenii căsătoriei, iar acum aveam ceva nou de care să mă îngrijorez.

Plus că mi-era rușine. Rușine de comportamentul tuturor celor implicați. În codul meu de comportament, ceea ce nu mă face un foarte bun creștin, ce fac persoanele necăsătorite e treaba lor. Chiar și într-o relație întâmplătoare – dacă oamenii se respectă unul pe celălalt, merge. Dar un cuplu care a promis să fie fidel, care ajurat asta în public, este guvernat de un cu totul alt set de reguli în lumea mea.

Aparent nu și în lumea lui Crystal sau a lui Dove.

Calvin ieși și coborî scările arătând mai bătrân decât atunci când le urcase. Se opri lângă mașina mea. Avea o expresie similară cu a mea – deziluzie, dezamăgire, dezgust. Cam multe „dez”-uri pe aici.

— Păstrăm legătura, zise. Va trebui să facem ceremonia acum.

Crystal ieși pe verandă înfășurată într-un halat cu imprimeu imitație blană de leopard, și, decât să îndur să-mi vorbească, am preferat să pornesc mașina și să plec cât de repede am putut. Am condus spre casă ca nebună. Când am ajuns, Amelia tăia ceva pe vechiul tocător din lemn, cel care supraviețuise focului doar cu câteva urme. Se întoarse să-mi vorbească și deschisese tocmai gura, când mi-a văzut fața. Am clătinat din cap avertizând-o să nu vorbească și m-am dus direct în camera mea.

Asta ar fi fost o zi minunată să fi fost singură în casă.

M-am așezat pe scăunelul din colțul camerei, cel pe care se așezaseră atât de mulți vizitatori în ultima vreme. Bob stătea încovrigat pe patul meu, un loc unde îi era în mod special interzis să doarmă. Cineva deschisese ușa camerei mele în timpul zilei. M-am gândit să mă rățoiesc la Amelia pe tema asta, apoi am renunțat la idee când am văzut un teanc de lenjerie curată și împăturită pe comoda mea.

— Bob, am zis, iar pisica se întinse și sări în picioare cu o singură mișcare de felină.

Rămase în picioare pe patul meu, privind-mă cu ochii auri.

— Ieși naibii de aici, am spus.

Cu o demnitate extraordinară, Bob sări jos din pat și se îndreptă spre ușă. Am deschis-o câțiva centimetri și a ieșit, reușind să lase impresia că făcea asta pentru că așa voia el. Am trântit ușa în urma lui.

Îmi plac pisicile. Voiam doar să fiu singură.

Sună telefonul. M-am ridicat să răspund.

— Măine-seară, zise Calvin. Îmbracă-te cu ceva comod. La ora șapte.

Părea trist și obosit.

— Bine, am zis, și am închis amândoi.

Am mai rămas puțin acolo. Indiferent în ce consta această ceremonie, trebuia să particip și eu? Da, trebuia. Spre deosebire de Crystal, eu îmi țineam promisiunile. A trebuit să fiu de partea lui Jason la nuntă, în calitate de cea mai apropiată rudă, ca un surogat care prelua pedeapsa lui dacă i-ar fi fost necredincios soției. Calvin fusese alături de Crystal. Și acum, iată unde am ajuns. Nu știam ce avea să se întâmple, dar știam că avea să fie îngrozitor. Deși vârcolacii-panteră înțelegeau necesitatea acuplării fiecărui mascul pursânge disponibil cu fiecare femelă pursânge disponibilă (singurul fel de a produce bebeluși-panteră pursânge) ei credeau și că odată ce înmulțirii i se oferise o posibilitate, orice parteneriat format trebuia să fie monogam. Dacă nu voiai să faci acest jurământ, nu te combinai sau nu te căsătoreai. Așa stăteau lucrurile în comunitatea lor. Crystal ar fi trebuit să știe asta încă de la naștere, iar Jason le-a aflat de la Calvin înainte de nuntă.

Jason nu a sunat și am fost bucuroasă. M-am întrebat ce s-a întâmplat la el acasă, dar oarecum apatică. Când l-a întâlnit Crystal pe Dove Beck? Soția lui Dove știa de asta? Nu eram surprinsă că îl

înșela pe Jason, eram doar surprinsă de alegere.

Am ajuns la concluzia că a vrut să facă trădarea ei cât de emfatică se putea. Spunea: „Fac sex cu altcineva în timp ce sunt însărcinată cu copilul tău. Și va fi mai în vârstă decât tine. De altă rasă decât tine și chiar va lucra pentru tine!” Răsucind cuțitul tot mai adânc. Dacă asta era răzbunarea pentru afurisitul de cheeseburger, pot să spun că era o răzbunare cât pentru o friptură.

Pentru că nu voiam să par bosumflată, am ieșit din camera mea să merg la cină, care era simplă și gustoasă, o salată de paste cu ton, mazăre și ceapă. După ce am strâns vasele pentru ca Octavia să se ocupe de ele, m-am retras în camera mea. Cele două vrăjitoare mergeau în vârful picioarelor pe hol pentru că se temeau să nu mă deranjeze, deși, bineînțeles mureau de curiozitate să mă întrebe ce probleme aveam.

Dar nu au făcut-o; Dumnezeu să le binecuvânteze. Chiar nu le-aș fi putut explica. Eram prea rănită.

În această seară, am spus cam un milion de rugăciuni înainte să mă duc la culcare, dar niciuna dintre ele nu a reușit să mă facă să mă simt mai bine.

A doua zi, m-am dus la muncă pentru că eram obligată. Să rămân acasă nu m-ar fi ajutat să mă simt mai bine. Eram foarte bucuroasă că Jason nu a venit la Merlotte's, pentru că aș fi aruncat cu ceva în el dacă ar fi apărut.

Sam mă studie cu atenție de câteva ori și, în cele din urmă, mă trase în spatele barului lângă el.

— Spune-mi ce se întâmplă, zise.

Începură să-mi curgă lacrimile și am fost la un pas să fac o scenă în toată regula. M-am lăsat în jos repede, ca și cum aș fi scăpat ceva și am spus:

— Sam, nu mă întreba. Sunt prea supărată ca să vorbesc despre asta.

Brusc, mi-am dat seama că ar fi o mare ușurare să-i spun lui Sam, dar nu am putut, nu în barul aglomerat.

— Știi că sunt aici dacă ai nevoie de mine. Fața îi era serioasă. Mă bătu pe umăr. Eram norocoasă să-l am ca șef.

Gestul său îmi aminti că am o mulțime de prieteni care nu s-ar dezonora așa cum o făcuse Crystal. Jason se dezonorase și el pentru că ne obligase pe mine și pe Calvin să-i urmărim trădarea ieftină. Aveam mulți prieteni care nu ar fi făcut așa ceva! Ironia sortii făcea că singurul care procedase astfel era propriul meu frate.

Gândul ăsta mă făcu să mă simt mai bine și mai puternică.

Când am ajuns acasă, îmi recăpătasem stăpânirea de sine. Nu mai era nimeni acolo. Am ezitat, întrebându-mă dacă să o sun pe Tara sau să-l implor pe Sam să-și ia o oră liberă, sau chiar să-l sun pe Bill să vină cu mine la Hotshot... dar era doar o dovadă de slăbiciune. Asta era ceva ce trebuia să fac singură. Calvin mă avertizase să port ceva confortabil și să nu mă îmbrac festiv, iar uniforma mea de la Merlotte's avea ambele calități. Dar mi s-a părut deplasat să port hainele mele de muncă la un eveniment ca ăsta. Era posibil să se lase cu sânge. Nu știam la ce să mă aștept. Am scos niște colanți și un tricou vechi, gri. M-am asigurat că aveam părul prins. Arătam ca și cum mă pregăteam să fac curățenie în dulapuri.

Pe drumul spre Hotshot, am pornit radioul și am cântat din răspuțeri ca să nu mă gândesc la altele. M-am armonizat cu Evanescence și am fost de acord cu Dixie Chicks că nu aveam să dau înapoi... un cântec numai bun să prinzi curaj.

Am ajuns la Hotshot cu mult înainte de șapte. Ultima dată fusesem aici la nunta lui Jason cu Crystal, când am dansat cu Quinn. A fost singura dată când am avut relații intime cu el. Privind în urmă, am regretat că am făcut acel pas. Fusesse o greșeală. Mizasem pe un viitor care nu avea să se întâmple niciodată. Mă aruncasem cu capul înainte. Speram să repet niciodată așa ceva.

Am parcat, așa cum făcusem și în seara nunții lui Jason, la marginea drumului. Nu erau nici pe departe la fel de multe mașini ca în seara aia, când mult ființe umane se număraseră printre oaspeți. Dar erau câteva mașini în plus. Am recunoscut camioneta lui Jason. Celelalte aparțineau celor câțiva vârcolaci-panteră care nu trăiau în Hotshot.

Un grup era deja adunat în curtea din spate a casei lui Calvin. Oamenii îmi făcură loc să trec până când am ajuns în mijlocul adunării și i-am găsit pe Crystal, Jason și Calvin. Am văzut câteva fețe cunoscute. O panteră între două vârste, care se numea Maryelizabeth, mă salută. Am văzut-o și pe

fica ei în apropiere. Fata, al cărei nume nu mi-l puteam aminti, nu era nici pe departe singurul observator minor. Am avut acel sentiment înfiorător care-mi zbârlea părul de pe mine, așa cum se întâmpla de fiecare dată când încercam să-mi imaginez viața de fiecare zi din Hotshot.

Calvin privea în jos, la ghete, și nu ridică privirea. Nici Jason nu mă privi în ochi. Doar Crystal stătea dreaptă și sfidătoare, privindu-mă cu ochii săi închiși la culoare, provocându-mă să îndrăznesc să o fac să-și plece privirea. Am îndrăznit, și, după câteva clipe, își coborî privirea undeva pe la jumătatea distanței.

Maryelizabeth ținea în mână o carte veche, ruptă, și o deschise la o pagină pe care o marcase cu o bucată ruptă dintr-un ziar. Comunitatea rămase nemișcată, pregătită să rezolve problema. Acesta era și scopul pentru care se adunaseră.

— Noi, oamenii cu colți și gheare, suntem aici pentru că una dintre noi și-a încălcat jurămintele, citi Maryelizabeth. La căsătoria dintre Crystal și Jason, vârcolaci-panteră ai acestei comunități, amândoi au promis să rămână fideli jurămintelor de căsătorie, atât sub formă felină, cât și sub formă umană. Crystal a fost însoțită de unchiul ei, Calvin, iar Jason, de sora lui, Sookie.

Am fost conștientă că toți ochii comunității adunate acolo se mutară de la Calvin la mine. O mare parte dintre acești ochi erau aurii-gălbui. Consangvinizarea din Hotshot produsese niște rezultate destul de îngrijorătoare.

— Acum, pentru că soția și-a încălcat jurămintele, fapt la care au asistat Calvin și Sookie, unchiul ei s-a oferit să suporte pedeapsa, dat fiind faptul că tânăra e gravidă.

Asta avea să fie și mai nasol decât bănuisem.

— Deoarece Calvin ia locul lui Crystal, Sookie, accepți să iei locul lui Jason?

Oh, rahat. Am privit spre Calvin și mi-am dat seama că întreaga mea față îl întreba dacă există vreo ieșire din chestia asta. Și întreaga lui față îmi spuse că nu. Chiar îi părea rău pentru mine.

Pentru asta n-o să-l iert niciodată pe fratele meu – și nici pe Crystal.

— Sookie, interveni Maryelizabeth.

— Ce va trebui să fac? am zis și, dacă am părut tristă și supărată, și furioasă, cred că aveam un motiv foarte bun.

Maryelizabeth deschise din nou cartea și citi răspunsul.

— Existăm datorită minții și ghearelor noastre, iar dacă încrederea este distrusă, o gheară este distrusă, zise.

M-am uitat la ea încercând să înțeleg.

— Tu sau Jason trebuie să sfărâmați degetul lui Calvin, zise simplu. De fapt, din moment ce Crystal a distrus complet încrederea, trebuie să sfărâmi cel puțin două. Mai multe ar fi mai bine. Jason trebuie să decidă, cred.

Mai multe ar fi mai bine. Iisuse Hristoase. Am încercat să fiu realistă. Cine i-ar fi putut provoca vătămarile cele mai grave prietenului meu, Calvin? Fratele meu, fără îndoială. Dacă eram un prieten adevărat pentru Calvin, aveam să fac asta. Mă puteam determina să o fac? Și apoi... nu depinde de mine.

Jason zise:

— Nu am crezut că așa o să se întâmple, Sookie. Părea în același timp furios, confuz, și defensiv.

— Dacă acum Calvin îi ține locul lui Crystal, vreau ca Sookie să stea în locul meu, îi spuse lui Maryelizabeth.

Nu m-am gândit niciodată că mi-aș putea urî propriul frate, dar am descoperit în acel moment că era posibil.

— Așa să fie, zise Maryelizabeth.

Am încercat să-mi revin psihic. În fond, poate nu era atât de rău pe cât anticipasem. Mi-am imaginat că acum Calvin avea să fie biciuit sau urma să o biciuiască pe Crystal. Sau ar fi trebuit să facă ceva îngrozitor care implica poate și cuțite; asta ar fi fost mult mai rău.

Am încercat să cred că nu putea fi atât de rău, dar asta numai până în momentul în care doi dintre bărbați au adus două blocuri de ciment pe care le-au pus pe măsuta de picnic. Și apoi, Maryelizabeth a scos o cărămidă. Pe care mi-a întins-o.

Am început să clatin din cap involuntar, pentru că am simțit cum mi se strângea stomacul. Greța

mi-l întorcea pe dos. Uitându-mă la cărămida roșie, obișnuită, am început să-mi fac o idee despre ce va urma.

Calvin făcu un pas în față și-mi luă mâna. Se aplecă și-mi vorbi la ureche.

— Dragă, zise, trebuie să faci asta. Am acceptat totul când am stat alături de ea când s-a căsătorit. Și știam cum e. Și tu îl știi pe Jason. Asta s-ar fi putut cu ușurință întâmpla invers. Atunci eu ar fi trebuit să-ți fac asta. Și tu nu te vindeci la fel de repede. Așa e mai bine. Și așa trebuie să fie. Ai noștri cer asta.

Se îndreptă și mă privi în ochi. Ai lui erau aurii, ciudați și fiși.

Am strâns buzele și m-am forțat să încuviințez. Calvin mă privi parcă dându-mi curaj și-și luă locul lângă masă. Își puse mâna pe blocurile de ciment. Fără nici un fel de ceremonie, Maryelizabeth îmi întinse cărămida. Restul panterelor așteptară răbdătoare să duc la bun sfârșit pedeapsa. Vampirii ar fi îmbogățit ceremonia cu ținute deosebite și probabil cu o cărămidă specială și extraordinară din vreun vechi templu, sau ceva asemănător, dar nu și panterele. Era doar o cărămidă ordinară. Am ținut-o cu ambele mâini, apucând-o de partea mai lungă.

După ce m-am uitat la ea un minut, i-am spus lui Jason:

— Nu vreau să mai vorbesc niciodată cu tine. M-am întors spre Crystal:

— Sper că te bucuri, javră, am zis și m-am întors cât de repede am putut și am trântit cărămida peste mâna lui Calvin.

Capitolul 19

Amelia și Octavia se învârtiră în jurul meu vreo două zile înainte să-și dea seama că să mă lase în pace e cea mai bună politică. Să le citesc gândurile temătoare m-a făcut și mai temătoare, pentru că nu voiam să accept nici o consolare. Trebuia să sufăr pentru ce făcusem și asta însemna că nu puteam să accept nici o ușurare a durerii. Așa că am fost supărată și nervoasă, și am tunat și-am fulgerat și mi-am revărsat proasta dispoziție peste toată casa.

Fratele meu a venit la bar o dată și i-am întors spatele. Dove Beck hotărâse să nu bea la Merlotte's, ceea ce era un lucru bun, deși el era cel mai puțin vinovat din perspectiva mea, deși asta nu-l transforma chiar în Cavalerul fără de prihană. Când Alcee Beck veni, a fost clar că fratele său i s-a confesat, pentru că Alcee arăta chiar și mai furios decât de obicei, și-mi prinse privirea de câte ori putu, doar ca să-mi dea de știre că eram amândoi de aceeași părere.

Slavă Domnului, Calvin nu apăru. Nu aș fi putut suporta. Auzisem destule discuții prin bar de la colegii lui de muncă de la Norcross despre accidentul pe care-l avusese în timp ce-și repara camioneta.

Cât se poate de neașteptat, în cea de-a treia noapte, Eric intră la Merlotte's. I-am aruncat o privire și brusc m-am relaxat și am simțit lacrimi în ochi. Dar Eric merse direct, ca și cum ar fi fost proprietarul locului, în biroul lui Sam. Câteva clipe mai târziu, Sam scoase capul pe ușă și mă chemă.

După ce am intrat, nu m-am așteptat ca Sam să închidă ușa biroului.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă Sam. Încercase să afle de zile întregi, iar eu îi respinsesem toate întrebările bine intenționate.

Eric stătea în picioare, într-o parte, cu brațele încrucișate la piept. Făcu din mână un semn care spunea: „Vorbește, așteptăm.” În ciuda atmosferei, prezența sa relaxa nodul pe care-l aveam în stomac.

— I-am făcut fărâme mâna lui Calvin Norris, am spus. Cu o cărămidă.

— Atunci a fost... a stat alături de cumnata ta la nuntă, zise Sam dându-și rapid seama.

Eric nu înțelesese. Vampirii știu câte ceva despre vârcolaci – trebuie să știe – dar vampirii se cred mult superiori, așa că nu fac nici un efort să afle amănunte despre ritualurile și ritmul vieții de vârcolac.

— A trebuit să-i zdrobească degetele, care reprezintă ghearele sale în forma de panteră, explică nerăbdător Sam. Ea a stat alături de Jason.

După care, Sam și Eric schimbară o privire care m-a speriat din cauza acordului pe care-l marca.

Niciunul dintre ei nu-l plăcea deloc pe Jason.

Sam își plimba privirea de la mine la Eric, ca și cum s-ar fi așteptat ca Eric să facă ceva care să mă ajute să mă simt mai bine.

— Nu-i aparțin lui, am spus tăios, deoarece toate astea mă făceau să mă simt manipulată. Credeai că venirea lui Eric o să mă facă să mă simt liberă și fără griji?

— Nu, zise Sam, și el părând puțin furios. Dar am sperat că te va face să vorbești despre orice ar fi fost în neregulă.

— Ce e în neregulă, am spus foarte liniștită. Bine, în neregulă e că fratele meu a aranjat ca eu și cu Calvin să o verificăm pe Crystal, care e însărcinată în patru luni, și a pus totul la punct să ajungem amândoi în același timp acasă la ei. Și când am ajuns acolo, am găsit-o pe Crystal în pat cu Dove Beck. Așa cum Jason știuse că se va întâmpla.

Eric zise:

— Și pentru asta a trebuit să zdrobești degetele vârcolacului-panteră?

Ar fi putut la fel de bine să mă întrebe dacă trebuia să port oase de pui și să mă învârtesc de trei ori, era evident că se interesa de ritualurile ciudate ale unui trib primitiv.

— Da, Eric, exact asta a trebuit să fac, am spus trist. A trebuit să zdrobesc degetele prietenului meu cu o cărămidă, în fața unei mulțimi.

Pentru prima dată, Eric păru să-și dea seama că greșise abordarea. Sam se uita la el exasperat.

— Și eu am crezut că-mi vei fi de ajutor, zise.

— Am câteva probleme în Shreveport, răspunse Eric cu o notă defensivă. Inclusiv găzduirea noului rege.

Sam bombăni ceva care semăna teribil cu „Ai dracului vampiri”.

Era nedrept. Mă așteptasem la tone de simpatie când, în cele din urmă, am mărturisit motivul pentru proasta mea dispoziție. Dar acum, Sam și Eric erau atât de ocupați să fie iritați unul de celălalt, încât niciunul dintre ei nu se mai gândea la mine.

— Bine, mulțumesc, băieți, am zis. A fost foarte distractiv. Eric ai fost de mare ajutor, apreciez cuvintele tale afectuoase.

Și am plecat cu ceea ce bunica mea numea mare aplomb. Am intrat din nou în bar și am servit la mese atât de supărată, că mulți au renunțat să-mi mai ceară alte băuturi.

M-am hotărât să curăț suprafețele din spatele barului, pentru că Sam era încă în birou cu Eric... deși era posibil ca Eric să fi ieșit pe ușa din spate. Am frecat și am lustruit și am pus niște beri pentru Holly, și am aranjat lucrurile atât de meticolos încât s-ar putea să aibă probleme în a le găsi. Doar pentru o săptămână sau două.

Apoi, Sam ieși ca să-și ia locul, se uită la tejghea cu neplăcere mută, și-mi făcu un semn cu capul că ar trebui să ies naibii de acolo. Proasta mea dispoziție era molipsitoare.

Știi cum e uneori când cineva chiar încearcă să te înveselească? Când ai hotărât că, indiferent ce se întâmplă, nimic nu te-ar face să te simți mai bine? Sam mi l-a aruncat pe Eric, ca și cum ar fi fost pilula fericirii, și acum era supărat că nu o înghițisem. În loc să fiu recunoscătoare că lui Sam îi păsa suficient de mine încât să-l sune pe Eric, eram furioasă pe el pentru presupunerile lui.

Eram într-o dispoziție neagră.

Quinn plecase. Îl gonisem. O greșeală prostească sau o decizie înțeleaptă? Aveam să văd.

O mulțime de vârcolaci erau morți în Shreveport din cauza Priscillei, și văzusem o parte din ei murind. Credeți-mă, asta îți rămâne în minte.

Și mai mulți vampiri erau morți, inclusiv unii pe care-i cunoșteam foarte bine.

Fratele meu era un nemernic manipulator.

Străbunicul meu nu avea să mă ducă niciodată la pescuit.

OK, acum mă prosteam. Brusc, am zâmbit, pentru că mi l-am imaginat pe prințul zânelor într-o salopetă de blugi, veche, și purtând o șapcă cu emblema echipei de baseball Bon Temps Hawks, ducând o cutie cu viermi și vreo două undițe.

I-am prins privirea lui Sam în timp ce strângeam farfuriile de pe o masă. I-am făcut cu ochiul.

Se întoarse clătînând din cap, dar am zărit urma unui zâmbet în colțul gurii.

Și așa, pur și simplu, proasta mea dispoziție se termină oficial. Rațiunea a învins. Nu avea nici un

rost să mai sufăr din cauza incidentului din Hotshot. Făcusem ceea ce trebuia să fac. Calvin înțelesese asta mai bine decât mine. Fratele meu era un idiot, iar Crystal era o curvă. Astea erau faptele cu care trebuia să mă descurc. Garantat, amândoi erau oameni nefericiți care se comportau așa pentru că erau căsătoriți cu persoana nepotrivită, dar amândoi erau din punct de vedere cronologic adulți, iar eu nu le puteam drege căsnicia, așa cum nu o putusem nici împiedica.

Vârcolacii își rezolvaseră problemele în stilul lor, iar eu făcusem tot ce puteam ca să-i ajut. Vampirii la fel... oarecum.

Bine. Nu foarte bine, dar suficient.

Când am plecat de la muncă, nu am fost chiar deranjată să-l găsesc pe Eric așteptându-mă lângă mașină. Părea să se bucure de noapte, stând de unul singur în frig. Eu tremuram pentru că nu aveam o haină prea groasă. Hanoracul meu nu era suficient.

— A fost bine să stau de unul singur o vreme, zise Eric pe neașteptate.

— Cred că la Fangtasia ești mereu înconjurat de lume, am spus.

— Întotdeauna înconjurat de oameni care vor diverse lucruri, zise.

— Dar îți place asta, nu? Să fii marele șef. Eric arăta ca și cum s-ar fi gândit la asta.

— Da, îmi place asta. Îmi place să fiu șef. Nu-mi place să fiu... supervizat. Cuvântul ăsta există? O să fiu fericit când Felipe de Castro și acolita lui, Sandy, vor pleca. Victor va rămâne ca să preia orașul New Orleans.

Eric se confesa. Asta era ceva fără precedent. Asta era un schimb normal, un dialog, între egali.

— Cum e noul rege?

Oricât de frig mi-ar fi fost, nu rezistam să nu continui conversația.

— Este frumos, nemilos și inteligent, zise Eric.

— Ca tine.

Mi-aș fi putut da palme. Eric încuviință după un moment.

— Dar și mai mult, zise Eric aspru. Va trebui să fiu foarte atent ca să pot să i-o iau înainte.

— Ce plăcut e să te aud spunând asta, zise o voce cu accent.

Ăsta era, categoric, un moment de genul oh, rahat. Un bărbat minunat ieși dintre copaci și am rămas uimită când l-am văzut. În timp ce Eric se înclina, l-am scanat pe Felipe de Castro de la pantofii săi strălucitori, la chipul puternic. În timp ce mă înclinam și eu cu întârziere, mi-am dat seama că Eric nu exagerase când spusese că noul rege este chipeș. Felipe de Castro era un bărbat de origine latino, care-l făcea să pălească și pe Jimmy Smits¹⁸, iar eu sunt o mare admiratoare a domnului Smits. Deși probabil că avea doar un metru șaptezeci și cinci, Castro avea o ținută atât de dreaptă și de mândră, că nu te puteai gândi la el ca la o persoană scundă – mai degrabă îi făcea pe ceilalți bărbați să pară prea înalți. Părul negru și des era tuns scurt, purta mustață și barbișon. Avea pielea de culoarea caramelului și ochi închiși la culoare, sprâncene dese și arcuite, și un nas îndrăzneț. Regele purta o pelerină – nu glumesc, o mantie lungă și neagră. Era atât de impresionant încât nici măcar nu mi-a trecut prin minte să chicotesc. În afară de mantie, părea îmbrăcat ca pentru o seară care ar fi putut include un dans flamenco: cămașă albă, sacou negru și pantaloni negri, într-o ureche avea un cerceș, cu o piatră închisă la culoare. Lumina de siguranță nu mă ajuta să văd ce anume era. Rubin? Smarald?

M-am îndreptat și mă holbam din nou. Dar când m-am uitat la Eric, am văzut că el încă nu terminase plecaciunea. Hei! Păi eu nu eram unul dintre supușii lui și nu aveam să fac asta din nou. Era împotriva spiritului meu american să repet plecaciunea.

— Bună, eu sunt Sookie Stackhouse, am spus, deoarece tăcerea devenea ciudată.

Am întins automat mâna, dar amintindu-mi că vampirii nu-și strâng mâinile, am tras-o înapoi.

— Scuză-mă, am zis. Regele își plecă și el capul:

— Domnișoară Stackhouse, zise, cu accentul său stâlcindu-mi numele într-un mod delicios. (Mees Steckhuss.)

— Da, domnule. Îmi pare rău că abia v-am cunoscut și trebuie să fug, dar e foarte frig afară și trebuie să ajung acasă.

I-am zâmbit larg, zâmbetul meu lunatic pe care-l am când sunt nervoasă.

— La revedere, Eric, am bâlbâit și m-am ridicat pe vârfuri să-l sărut pe obraz. Dă-mi un telefon când ai un minut liber. Doar dacă nu vrei să rămân pentru vreun motiv oarecare?

— Nu, iubito, trebuie să te duci acasă, la căldurică, zise Eric, apucându-mi ambele mâini într-ale sale. Te sun când o să mă lase munca.

Când mi-a dat drumul, am făcut un fel de salut cu capul în direcția regelui (americancă! nu sunt obișnuită să fac plecăciuni!) și am sărit în mașină înainte ca oricare dintre vampiri să se poată răzgândi în legătură cu plecarea mea. M-am simțit ca o lașă – o lașă foarte ușurată – în timp ce ieșeam cu spatele din locul meu și plecam din parcare. Dar deja îmi făceam probleme în legătură cu plecarea mea când intram pe Hummingbird Road.

Eram îngrijorată pentru Eric. Asta era un fenomen nou, unul care mă făcea să mă simt ciudat, și începuse în noaptea preluării. Să mă îngrijorez pentru Eric era ca și cum aș fi fost îngrijorată de bunăstarea unei stânci sau a unei tornade. Când a trebuit eu să-mi fac griji pentru el înainte? Era unul dintre cei mai puternici vampiri pe care-i cunoscusem. Dar Sophie-Anne fusese și mai puternică și apărata de uriașul războinic Sigebert, și uite ce pățise. M-am simțit, brusc, îngrozitor de mizerabilă. Ce era în neregulă cu mine?

Am avut o idee îngrozitoare. Poate eram îngrijorată pentru că Eric era îngrijorat? Mă simțeam îngrozitor pentru că Eric se simțea îngrozitor? Puteam să-i simt emoțiile atât de puternic și de la o așa mare distanță? Ar trebui să mă întorc și să aflu ce se întâmplă? Dacă regele era crud cu Eric, nu-i puteam fi de nici un folos. Trebuia să mă opresc pe marginea drumului. Nu mai puteam conduce.

Nu avusesem niciodată un atac de panică, dar cred că aveam unul acum. Eram paralizată de nehotărâre; din nou, asta nu era unul dintre lucrurile care mă caracterizau. Luptându-mă cu mine însămi, încercând să gândesc clar, am realizat că trebuia să mă întorc indiferent dacă voiam sau nu. Era o obligație pe care nu o puteam ignora, nu pentru că eram legată de Eric, ci pentru că îl plăceam.

Pe Hummingbird Road, am tras de volan și am întors în mijlocul drumului. Pentru că văzusem doar două mașini de când am plecat de la bar, manevra nu era o încălcare gravă a regulilor de circulație. Am condus înapoi cu o viteză mult mai mare decât cea cu care am plecat, și când am ajuns la Merlotte's am descoperit că parcare clienților era complet goală. Am parcat în față și mi-am scos vechea bătă de softball de sub banchetă. Bunica mea mi-o dăduse la a șaisprezecea mea aniversare. Era o bătă foarte bună, deși avusese și zile mai bune. M-am strecurat pe lângă clădire, profitând de tufișurile de nandina care creșteau lângă fundație ca să mă mascheze. Nu pot să sufăr tufișurile astea. Sunt încălcite și urâte și înalte, și sunt alergică la ele. Deși eram bine blindată, haină, pantaloni și șosete, în clipa în care am început să-mi croiesc drum printre plante, nasul începu să-mi curgă.

Am tras cu ochiul după colț.

Am fost atât de șocată, încât nu puteam crede ce vedeam.

Sigebert, garda de corp a reginei, nu fusese omorâtă în lovitură. Nu, domnilor, era încă printre cei ne-vii. Și era aici, în parcare de la Merlotte's, și se distra de minune cu noul rege, Felipe de Castro, și cu Eric, și cu Sam, care fusese atras în grup probabil pentru simplul motiv că ieșise din bar ca să se ducă la ruloță.

Am tras adânc aer în piept – adânc, dar în tăcere – și m-am străduit să analizez ceea ce vedeam. Sigebert era un munte de om, și fusese mușchii reginei secole întregi. Fratele său, Wybert, murise în serviciul reginei, și eram sigur că Sigebert fusese ținta vampirilor din Nevada; își lăsaseră urmele asupra lui. Vampirii se vindecă repede, dar Sigebert fusese rănit suficient de rău încât și la câteva zile după luptă era încă vizibil marcat. Avea o tăietură uriașă pe frunte și un semn care arăta oribil chiar deasupra locului unde ar fi trebuit să-i fie inima. Avea hainele sfâșiate și pătate și murdare. Poate vampirii din Nevada crezuseră că se dezintegraseră, când de fapt el reușise să scape și să se ascundă. Nu asta era important, mi-am spus.

Partea importantă era că reușise să-i lege atât pe Eric, cât și pe Felipe de Castro cu lanțuri de argint. Cum? Nu asta era important, mi-am spus din nou. Poate că tendința asta de a-mi lăsa gândurile să hoinărească venea de la Eric, care arăta mult mai afectat decât regele. Bineînțeles, Sigebert îl considera pe Eric trădător.

Eric sângera la cap și avea brațul, vizibil, rupt. Castro sângera ușor la gură, așa că probabil Sigebert îl chinuise rău. Eric și Castro zăceau amândoi la pământ, iar în lumina de siguranță aspră păreau

amândoi mai albi ca zăpada. Sam fusese legat de bara de protecție a camionetei sale, și nu era rănit deloc, cel puțin până acum. Slavă Domnului.

Am încercat să-mi dau seama cum l-aș putea învinge pe Sigebert cu bâta mea din aluminiu, dar nu mi-a venit nici o idee bună. Dacă mă repezeam la el, l-ar fi apucat râsul. Chiar și așa rănit, era totuși un vampir și nu reprezentam nici un pericol pentru el, decât dacă-mi venea vreo idee grozavă. Așa că am urmărit și am așteptat, dar în cele din urmă nu am mai suportat să-l văd făcându-i rău lui Eric; credeți-mă, când te lovește un vampir nu e de joacă. În plus, Sigebert se distra de minune cu uriașele cuțite pe care le adusese.

Cea mai mare armă pe care o aveam la dispoziție? Mașina mea. Am simțit o ușoară undă de regret, pentru că era cea mai bună mașină pe care o avusesem vreodată, iar Tara mi-o vânduse pentru un dolar când își luase una nouă. Dar era singurul lucru la care mă puteam gândi că ar fi avut vreun efect asupra uriașului Sigebert.

Așa că m-am târât înapoi, rugându-mă ca Sigebert să fie atât de absorbit de tortura sa încât să nu observe zgomotul portierei. Mi-am sprijinit fruntea de volan și m-am gândit cum nu m-am gândit niciodată. Am luat în calcul parcare și topografia ei, și m-am gândit la locul unde erau legați vampirii, am tras adânc aer în piept și am răsucit cheia în contact. Am pornit pe lângă clădire, dorindu-mi ca mașina mea să se poată târî printre afurisitele de tufişuri așa cum o făcusem și eu, și am descris o curbă largă, ca să am loc să accelerez, farurile mele l-au prins pe Sigebert, am călcat accelerația și m-am dus țintă spre el. A încercat să se ferească, dar nu era prea deștept și l-am prins cu pantalonii în vine (la propriu – chiar nu vreau să mă gândesc la următorul său plan de tortură) și l-am lovit foarte tare, iar el a zburat prin aer, ca să aterizeze pe acoperișul mașinii cu o bufnitură zdravănă.

Am țipat și am frânat, pentru că până aici fusese planul meu. Alunecă jos, pe spatele mașinii, lăsând în urmă o urmă oribilă de sânge întunecat, după care dispăru din vedere. Speriată că mi-ar putea apărea în oglinda retrovizoare, am băgat în marșarier și am accelerat din nou. Zdronc. Zdronc. Am lăsat schimbătorul la punctul mort și am coborât, cu bâta în mână, ca să găsesc picioarele lui Sigebert și o mare parte din trunchiul său sub mașina mea. M-am repezit la Eric și am început să mă lupt cu lanțurile de argint, în timp ce el se holba la mine cu ochii măriți. Castro înjura în spaniolă cursiv și coerent, iar Sam spunea:

— Grăbește-te, Sookie, grăbește-te!

Ceea ce nu-mi ajuta deloc puterea de concentrare.

Am lăsat-o baltă cu afurisitele de lanțuri și am luat un cuțit mare și i-am tăiat legăturile lui Sam ca să mă poată ajuta. Cuțitul ajunsese de două ori suficient de aproape de pielea lui ca să-l facă să scâncească, dar făceam tot ce puteam și nu a sângerat. Ca să-i recunosc meritele, a ajuns la Castro într-un timp record și a început să-l elibereze, în timp ce eu am alergat înapoi la Eric, lăsând cuțitul jos lângă noi în timp ce lucram. Acum, că aveam cel puțin un aliat care își putea folosi mâinile și picioarele, puteam să mă concentrez și i-am dezlegat picioarele lui Eric (măcar acum putea să fugă – cred că așa mă gândeam) și apoi, mai încet, brațele și mâinile. Argintul fusese răsucit de multe ori în jurul lui, iar Sigebert se asigurase că îi atinge mâinile. Arătau rău. Castro suferise chiar și mai mult, pentru că Sigebert îl dezbrăcase de minunata sa mantie și îi rupsese o parte din cămașă.

Desfășuram ultima parte a lanțurilor, când Eric mă dădu la o parte cât de violent putu, apucă cuțitul, sări în picioare atât de repede că am văzut doar o ceață. Apoi a fost deasupra lui Sigebert care ridicase mașina ca să-și elibereze picioarele prinse. Începuse să se târască de dedesubt și într-un minut ar fi putut merge.

Am zis că era un cuțit mare? Și trebuie să fi fost și ascuțit, pentru că Eric a aterizat lângă Sigebert și a zis:

— Du-te la creatorul tău, și i-a tăiat capul războinicului vampir.

— Oh! am zis cutremurată, și m-am așezat brusc pe pietrișul rece din parcare. Oh, uau!

Toți am rămas unde eram, pentru vreo cinci minute bune. Apoi, Sam se ridică de lângă Felipe de Castro și-i întinse mâna să-l ajute să se ridice. Vampirul o apucă, și, după ce se ridică în picioare se prezentă, iar Sam făcu același lucru.

— Domnișoară Stackhouse, zise regele. Îți sunt îndatorat.

Foarte adevărat.

— E în regulă, am spus cu o voce care nu era nici pe departe echilibrată cum ar fi trebuit să fie.

— Mulțumesc, zise. Dacă mașina ta e prea stricată ca să mai poată fi reparată, voi fi foarte bucuros să-ți cumpăr alta.

— Oh, mulțumesc, am spus absolut sinceră, în timp ce mă ridicam. O să încerc să merg cu ea acasă în seara asta. Nu știu cum aș putea explica stricăciunile. Crezi că atelierul auto mă va crede că am trecut peste un aligator?

Asta se mai întâmpla din când în când. Era ciudat că mă preocupa asigurarea mașinii?

— Dawson o să se uite la ea, zise Sam.

Vocea lui era la fel de ciudată ca a mea. Și el crezuse că avea să moară.

— Știu că el repară motociclete, dar îți poate repara și mașina. Lucrează la a lui tot timpul.

— Rezolvă tot ce e necesar, spuse Castro generos. O să plătesc. Eric, vrei să-mi explici ce s-a întâmplat?

Vocea sa era categoric mult mai hotărâtă.

— Ar trebui să-i ceri echipei tale să explice, i-o întoarse Eric, oarecum justificat. Nu ți-au spus că Sigebert, garda de corp a reginei, e mort? Și cu toate astea, uite-l aici.

— Ai perfectă dreptate. Castro privi în jos la corpul sfărâmat. Așadar, acesta era legendarul Sigebert. S-a dus alături de fratele său, Wybert.

Părea destul de încântat.

Nu știam că frații erau faimoși printre vampiri dar, cu siguranță, fuseseră unici. Fizicul lor uriaș, engleza lor bolovănoasă și primitivă, devotamentul lor absolut față de femeia care-i transformase cu secole în urmă – desigur, orice vampir întreg la minte ar fi admirat povestea asta. Am început să mă ridic cu greu din locul unde stăteam, iar Eric, mișcându-se mai repede decât l-aș fi putut vedea, a sărit să mă ajute. Era un moment Scarlett și Rhett, alterat doar de faptul că mai erau doi tipi acolo, că ne aflam într-o parcare banală, și eu mă simțeam nefericită de distrugerea mașinii mele. Și nu chiar puțin, șocată.

— Cum de a reușit să pună mâna pe trei tipi puternici ca voi? am întrebat.

Nu-mi făceam griji, că mă ținea Eric. Mă făcea să mă simt mititică, un sentiment de care nu mă bucur prea des.

A urmat un moment de jenă generală.

— Stăteam cu spatele la pădure, explică Castro. Avea lanțurile pregătite ca să le arunce... cuvântul vostru e aproape la fel. Lazo.

— Lasso, zise Sam.

— Ah, lasso. Primul l-a aruncat asupra mea, și bineînțeles șocul a fost mare. Înainte ca Eric să se poată arunca asupra lui, l-a prins și pe el. Durerea provocată de argint... foarte repede am fost legați - Când acesta – făcu un semn spre Sam – a venit în ajutorul nostru, Sigebert l-a lăsat inconștient și a luat funia din spatele camionetei lui Sam și l-a legat și pe el.

— Eram prea adânciți în discuție ca să fim atenți, interveni Eric.

Părea destul de supărat și nu-l puteam învinovăți. Dar m-am decis să-mi țin gura.

— E o ironie, ah, că am avut nevoie de o fată umană să ne salveze, zise amar regele, exprimând chiar ideea pe care eu mă hotărâsem să nu o spun cu voce tare.

— Da, foarte amuzant, zise Eric cu o voce îngrozitor de puțin amuzată. De ce te-ai întors, Sookie?

— Ți-am simțit... furia că erai atacat.

În loc de „furie”, a se înțelege „disperare”. Noul rege păru foarte interesat.

— O legătură de sânge. Ce interesant.

— Nu, nu chiar, am zis. Sam, te deranjează să mă duci acasă? Nu știu, domnilor, unde v-ați lăsat mașina sau dacă ați zburat. Dar aș vrea să știu de unde a știut Sigebert unde să vă găsească.

Felipe de Castro și Eric aveau aproape aceeași expresie de concentrare intensă.

— O să aflăm, zise Eric, și mă puse jos. Și apoi vor cădea capete.

Eric era bun la tăiat capete. Era una dintre îndeletnicirile sale favorite. Puteam pune pariu că și Castro avea aceeași pasiune, pentru că regele arăta încântat la această perspectivă.

Sam scoase cheile din buzunar fără să rostească vreun cuvânt, iar eu m-am urcat în camionetă cu el. I-am lăsat pe cei doi vampiri adânciți în conversație. Cadavrul lui Sigebert, parțial aflat încă sub

mașina mea, aproape că dispăruse, lăsând un reziduu unsuros și închis la culoare pe pietrișul din parcare. Țasta era un lucru bun legat de vampiri – nu trebuia să scapi de cadavre.

— O să-l sun pe Dawson în seara asta, zise pe neașteptate Sam.

— Oh, Sam, îți mulțumesc, am spus. Sunt atât de fericită că ai fost aici.

— Este parcare barului meu, zise, și poate că doar mă simțeam cu musca pe căciulă, dar cred că am detectat o urmă de reproș.

Brusc, mi-am dat cu adevărat seama că Sam nimerise într-o situație neplăcută în propria-i curte, o situație în care fusese implicat nevinovat, și ajunsese chiar la un pas de moarte. Și de ce se afla Eric în parcare din spate de la Merlotte's? Ca să vorbească cu mine. Iar Felipe de Castro venise ca să vorbească cu Eric... deși nu eram sigură de ce. Dar ideea era că prezența lor acolo era din vina mea.

— Oh, Sam, am zis aproape plângând, îmi pare rău, nu am știut că Eric o să mă aștepte, și mai ales nu am știut că regele îl va urmări. Tot nu știu de ce era acolo. Îmi pare atât de rău, am zis din nou.

Aș fi zis-o și de o sută de ori, dacă acel ton ar fi dispărut din vocea lui Sam.

— Nu e vina ta, spuse. În primul rând, eu i-am cerut lui Eric să vină încoace. E vina lor. Nu știu cum te-aș putea scăpa de ei.

— A fost rău, dar nu prea ieși lucrurile așa cum aș fi crezut.

— Vreau doar să fiu lăsat în pace, zise pe neașteptate. Nu vreau să fiu implicat în politica supranaturalilor. Nu vreau să trebuiască să țin partea cuiva în rahaturile vârcolacilor. Eu nu sunt vârcolac. Eu sunt teriantrop, iar teriantropii nu se organizează. Suntem prea diferiți. Detest politica vampirilor chiar mai mult decât pe cea a vârcolacilor.

— Ești furios pe mine.

— Nu!

Părea să se lupte cu ceea ce voia să-mi spună.

— Nu vreau asta nici pentru tine! Nu erai mai fericită înainte?

— Vrei să spui înainte să cunosc vreun vampir; înainte să află despre restul lumii care se află dincolo de limitele a ceea ce știm?

Sam încuviință.

— Oarecum. Era frumos să am o cale liberă înaintea mea, am zis. Chiar m-am săturat de politică și lupte. Dar viața mea nu era deloc ușoară, Sam. Fiecare zi era o luptă doar ca să acționez ca un om obișnuit, ca și cum nu aș fi știut toate lucrurile pe care le știu despre ceilalți oameni. Trădarea și infidelitatea, micile acțiuni necinstite, răutatea. Judecățile foarte severe pe care le aruncă oamenii unii asupra celorlalți. Lipsa lor de milă. Când știi toate astea, uneori e greu să mergi mai departe. Să afli despre lumea supranaturală îți pune lucrurile într-o perspectivă diferită. Nu știu de ce. Oamenii nu sunt mai buni sau mai răi decât ființele supranaturale, dar nici nu se limitează totul la ei.

— Cred că înțeleg, zise Sam, deși părea oarecum să se îndoiască.

— În plus, am zis foarte încet, e plăcut să fii apreciat pentru lucrul care-i face pe oamenii obișnuiți să creadă că sunt doar o fată nebună.

— Categorie, înțeleg asta, zise Sam. Dar există un preț.

— Oh, nu-i nici o îndoială.

— Ești dispusă să plătești?

— Până acum.

Am intrat pe aleea mea. Nu era nici o lumină aprinsă. Cele două vrăjitoare se duseseră la culcare, sau erau plecate să se distreze sau să facă vrăji.

— Dimineață îl sun pe Dawson, zise Sam. O să se uite la mașina ta, să se asigure că poți merge cu ea, sau o va duce la atelierul său. Crezi că te descurci să ajungi la muncă?

— Sunt sigură că pot, am zis. Mă va aduce Amelia.

Sam mă conduse la ușa din spate ca și cum m-ar fi adus acasă după o întâlnire. Lumina de pe verandă era aprinsă, ceea ce era foarte atent din partea Ameliei. Sam mă luă în brațe, o adevărată surpriză, apoi își lipi capul de al meu și am stat acolo bucurându-ne unul de căldura celuilalt câteva momente.

— Am supraviețuit războiului vârcolacilor, zise. Ai reușit să depășești preluarea vampirilor. Acum am supraviețuit atacului unui uriaș. Sper că lista va continua cu reușite.

— Acum mă sperii, am spus, amintindu-mi toate celelalte lucruri cărora le supraviețuise.

Ar fi trebuit să fiu moartă, nu e nici o îndoială. Buzele sale calde îmi atinseră obrazul.

— Poate că asta e un lucru bun, zise, și se întoarse la camioneta sa.

L-am privit urcându-se în ea și dând cu spatele, apoi am descuiat ușa și m-am dus la mine în cameră. După toată adrenalina și teama și ritmul accelerat de viață (și moarte) din parcarea de la Merlotte's, propria mea cameră părea foarte liniștită și curată și sigură. Am făcut tot ce am putut ca să omor pe cineva în seara asta. A fost doar un noroc că Sigebert a supraviețuit încercării mele de omor automobilistic. De două ori. Nu puteam să mă abțin să nu remarc că nu aveam remușcări. Asta era cu siguranță un defect, dar pe moment nici că-mi păsa. Existau, categoric, părți ale caracterului meu cu care nu eram de acord și, poate, din când în când, aveam momente în care nu mă plăceam deloc. Dar luam fiecare zi așa cum venea și până acum supraviețuisem tuturor încercărilor pe care mi le oferise viața. Speram doar că această supraviețuire meritase prețul pe care-l plătisem.

Capitolul 20

Spre ușurarea mea, m-am trezit într-o casă goală. Sub acoperișul meu nu se afla nici mintea vibrantă a Ameliei, nici a Octaviei. Am zăcut în pat și m-am desfătat cu ceea ce aflasem. Poate că data viitoare când aveam o zi liberă o voi putea petrece complet singură. Asta nu părea ceva ce se putea întâmpla, dar o fată poate să viseze. După ce mi-am planificat ziua (să-l sun pe Sam să aflu vești despre mașină, să plătesc niște facturi, să merg la muncă), am intrat sub duș și m-am frecat zdravăn. Am folosit câtă apă caldă am vrut. Mi-am făcut unghiile de la mâini și de la picioare, mi-am pus o pereche de pantaloni de trening și un tricou și m-am dus să-mi fac o cafea. Bucătăria strălucea de curățenie; Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Amelia.

Cafeaua era grozavă, pâinea prăjită unsă cu gem de afine, delicioasă. Chiar și papilele mele erau fericite. După ce am strâns resturile de la micul dejun, aproape că mă apucase cântatul de plăcere de a fi singură. M-am întors în cameră să-mi fac patul și să mă machiez.

Bineînțeles, atunci se auzi o bătaie în ușa din spate, aproape făcându-mă să sar până în tavan. Mi-am pus niște pantofi și m-am dus să răspund. Tray Dawson era acolo și zâmbea.

— Sookie, mașina ta merge, zise. A trebuit să înlocuiesc câte ceva pe ici, pe colo, și e prima dată când a trebuit să curăț cenușă de vampir de pe șasiu, dar acum poți circula cu ea.

— Oh, mulțumesc! Intri?

— Doar un minut, zise. Ai o cola la rece?

— Sigur că da.

I-am adus o cola, l-am întrebat dacă vrea fursecuri sau un sendviș cu unt de arahide, și, când m-a refuzat, mi-am cerut scuze că-l las singur și m-am dus să-mi refac machiajul. Mi-am imaginat că Dawson mă va duce la mașină, dar el mi-o adusese acasă, așa că trebuia să-l conduc eu.

Scosesem carnetul de cecuri și aveam pixul în mână când m-am așezat la masă vizavi de bărbatul solid și l-am întrebat cât îi datoram.

— Nici un ban, zise Dawson. A plătit tipul cel nou.

— Noul rege?

— Da, m-a sunat ieri, la miezul nopții. Mi-a spus povestea, mai mult sau mai puțin, și m-a întrebat dacă puteam să mă uit la mașină dimineața la prima oră. Eram treaz când a sunat, așa că nu a fost o problemă. Am trecut pe la Merlotte's în dimineața asta, i-am spus lui Sam că a stricat un telefon deoarece știam deja totul. El a condus mașina la atelierul meu, iar eu l-am urmat, am pus-o pe elevator și ne-am uitat bine la ea.

Acesta a fost un discurs lung pentru Dawson. Mi-am pus carnetul în geantă și l-am ascultat, întrebându-l fără cuvinte dacă mai vrea cola, arătând cu degetul spre pahar. A clătinat din cap, dându-mi de înțeles că îi e suficient.

— A trebuit să strângem câte ceva, să îți înlocuim rezervorul pentru lichid de parbriz. Știam că la Rusty's Salvage se află o altă mașină ca a ta, și nu a durat mult să rezolv problema.

Nu puteam decât să-i mulțumesc din nou. L-am condus pe Dawson la garajul său. De ultima dată

când trecusem pe acolo, tunsese gazonul din curtea din față a casei sale, o căsuță modestă dar confortabilă, care se afla exact lângă atelier. Dawson adunase și toate piesele și bucățile de motociclete și le pusese undeva la adăpost, în loc să le lase aruncate peste tot, la îndemână, dar total inestetic. Și camioneta sa era curată.

Pe când Dawson cobora din mașină, i-am zis:

— Îți sunt recunoscătoare. Știu că mașinile nu sunt specialitatea ta și apreciez că ai lucrat la a mea. Mecanicul lumii ascunse, asta era Tray Dawson.

— Am făcut-o pentru că așa am vrut, zise Dawson, apoi făcu o pauză. Dar dacă crezi că poți, aș aprecia dacă mi-ai pune o vorbă la prietena ta, Amelia.

— Nu am prea mare influență asupra Ameliei, am zis. Dar voi fi fericită să-i spun ce persoană minunată ești.

Zâmbi foarte larg. Nu am crezut că o să-l văd vreodată pe Dawson cu un asemenea zâmbet.

— Arată foarte sănătoasă, zise, și deoarece nu aveam habar care erau criteriile pe care-și baza Dawson admirația, asta era un indiciu.

— Tu sun-o, eu voi oferi recomandările, am zis.

— S-a făcut.

Ne-am despărțit fericiți, iar el a pornit prin curtea de curând aranjată spre magazinul său. Nu știam dacă Dawson va fi pe gustul Ameliei sau nu, dar mă voi strădui să o conving să-i dea o șansă.

În timp ce conduceam spre casă, am ascultat motorul, să aud dacă scoate zgomote ciudate. Torcea liniștit.

Amelia și Octavia apărură când eu plecam spre muncă.

— Cum te simți? întrebă Amelia cu un aer cunoscător.

— Bine, am zis automat.

Apoi am înțeles că ea credea că nu venisem acasă noaptea trecută. Se gândea că mă distrasem cu cineva.

— Hei, ți-l amintești pe Tray Dawson, nu-i așa? L-ai întâlnit la apartamentul Mariei-Star.

— Desigur.

— O să te sune. Să fii drăguță cu el.

Am lăsat-o zâmbind în urma mea, în timp ce eu urcam în mașină.

De data asta, munca a fost plictisitoare și obișnuită. Terry îi ținea locul lui Sam, deoarece acesta detesta să lucreze duminică după-amiază. La Merlotte's era o zi calmă. Duminica deschideam târziu și închideam devreme, așa că eram gata să plec spre casă pe la șapte. Nimeni nu a apărut în parcare și am putut să mă duc direct la mașină fără să fiu acostată pentru o conversație lungă și ciudată sau să fiu atacată.

A doua zi dimineată aveam câteva treburi în oraș. Nu mai aveam bani, așa că m-am dus la bancomat, făcându-i cu mâna Tarei Thornton du Rone. Tara zâmbi și îmi făcu și ea semn cu mâna. Căsătoria îi pria și am sperat că ei și lui JB le mergea mai bine decât fratelui meu și soției lui. Pe când plecam de la bancă, spre surprinderea mea, l-am zărit pe Alcide ieșind din birourile lui Sid Matt Lancaster, un vechi și renumit avocat. Am oprit în parcare, iar Alcide a venit să vorbească cu mine.

Ar fi trebuit să merg mai departe și să sper că nu m-a observat.

Conversația a fost obositoare. Alcide avea o mulțime de probleme pe cap, ca să fim cinstiți. Iubita lui era moartă, ucisă cu brutalitate. Mai mulți membri ai haitei erau și ei morți. Avea de aranjat o uriașă mistificare. Dar acum era liderul haitei și trebuia să-și sărbătorească victoria în stilul tradițional. Pe de altă parte, bănuiesc că era destul de stânjenit să facă sex cu o tânără în public, mai ales atât de repede după moartea prietenei sale. În mintea lui puteam citi o mulțime de emoții, iar el se înroșise când a venit la geamul mașinii mele.

— Sookie, nu am avut ocazia să-ți mulțumesc pentru tot ajutorul din noaptea aceea. A fost un noroc pentru noi că șeful tău s-a hotărât să vină cu tine.

Da, din moment ce tu nu mi-ai salvat viața, iar el a făcut-o, și eu sunt bucuroasă.

— Nici o problemă, Alcide, am spus cu o voce minunat de calmă și echilibrată.

La naiba, și eram pe cale să am o zi bună.

— S-au calmat lucrurile în Shreveport?

— Poliția pare să nu aibă nici o idee, zise, uitându-se în jur ca să se asigure că nu mai era nimeni care să ne poată auzi. Nu au găsit încă locul, și a plouat mult. Sperăm că vor renunța la investigație cât de repede.

— Mai plănuieți marele anunț?

— O să aibă loc curând. Liderii celorlalte haite din zonă au păstrat legătura cu mine. Noi nu avem o întâlnire a tuturor liderilor, cum au vampirii, mai ales pentru că ei au al naibii de mulți lideri de haită. Se pare că vom alege un reprezentant al liderilor din fiecare stat, iar acești reprezentanți vor merge la o întâlnire națională.

— Asta pare un pas în direcția corectă.

— De asemenea, s-ar putea să-i întrebăm pe ceilalți vârcolaci dacă vor să ni se alăture. De exemplu, Sam, ar putea aparține haitei mele, într-un fel auxiliar, deși nu e vârcolac. Și ar fi bine dacă lupii singuratici, ca Dawson, ar veni la unele petreceri ale haitei... ar veni să ni se alăture când ieșim ca lupi, sau ceva de genul ăsta.

— Lui Dawson par să-i placă lucrurile așa cum sunt, am spus. Și va trebui să vorbești cu Sam, nu cu mine, dacă vrea să se asocieze cu voi în mod oficial.

— Desigur. Se pare că ai o influență mare asupra lui. M-am gândit să pomenesc de asta.

Eu nu așa vedeam lucrurile. Sam avea multă influență asupra mea, dar dacă eu aveam vreo influență asupra lui... nu era sigur. Alcide începu să se agite, ceea ce-mi spuse la fel de clar ca și gândurile sale că era pe cale să meargă în treaba lui care-l adusese aici în Bon Temps.

— Alcide, am spus, dintr-un impuls. Am o întrebare.

— Desigur, zise.

— Cine are grijă de copiii familiei Furnan? Se uită la mine, apoi în altă parte.

— Sora lui Libby. Are trei ai ei, dar a zis că ar fi bucuroasă să-i ia. Sunt suficienți bani ca să-i crească. Când va veni vremea să meargă la colegiu, vom vedea ce putem face pentru băiat.

— Pentru băiat?

— Face parte din haită.

Dacă aș fi avut o cărămidă în mână, nu m-ar fi deranjat să o folosesc împotriva lui Alcide. Doamne, Dumnezeu! Am tras adânc aer în piept. Ca o scuză, sexul copilului nu avea nici o importanță. Conta sângele său pur.

— S-ar putea să fie suficienți bani din asigurare ca să meargă și fata, zise Alcide, căci nu era prost deloc. Mătușa nu a fost foarte clară în această privință, dar știe că noi o vom ajuta.

— Și știe ce-i cu acest „noi”? Clătină din cap.

— I-am spus că e o societate secretă, ca Masoneria, căreia îi aparține Furnan.

Părea că nu mai rămăsese nimic de spus.

— Noroc, am zis.

Avusese deja o mare doză de noroc, indiferent ce ați crede despre cele două femei moarte care fuseseră prietenele sale. În fond, el supraviețuise ca să atingă țelul tatălui său.

— Mulțumesc, și mulțumesc din nou pentru intervenția ta în acest noroc. Ești în continuare prietena haitei, zise foarte serios.

Minunații săi ochi verzi zăboviră pe chipul meu.

— Și ești una dintre femeile mele preferate, din lume, adăugă pe neașteptate.

— Asta e un compliment foarte frumos, Alcide, am zis și am plecat.

Am fost fericită că am vorbit cu el. Alcide se maturizase foarte mult în ultimele câteva săptămâni. Una peste alta, se transforma într-un bărbat pe care-l admiram mult mai mult decât îl admirasem pe cel vechi.

N-o să uit niciodată sângele și țipetele din noaptea aceea îngrozitoare din parcul de birouri abandonat din Shreveport, dar începeam să simt că ieșise ceva bun din ea.

Când m-am întors acasă, am descoperit că Octavia și Amelia erau în curtea din față. Greblau. Asta era o descoperire minunată. Detestam greblatul mai tare decât orice altceva pe lume, dar, dacă nu treceam prin toată curtea o dată sau de două ori pe toamnă, cantitatea de ace de pin care se strângea era uriașă.

Mulțumisem oamenilor toată ziua. Am parcat în spate și am ieșit pe ușa din față.

— Le bagi în saci sau le arzi? întrebă Amelia.

— Oh, le ard atunci când nu e o interdicție în vigoare, am zis. E foarte drăguț din partea voastră că v-ați gândit să faceți asta.

Nu intenționez să fac mare caz – dar, atunci când cea mai neplăcută sarcină din lume e făcută de altcineva, e o adevărată încântare.

— Am nevoie de mișcare, zise Octavia. Ieri, am fost la mall în Monroe, așa că am mers pe jos.

M-am gândit că Amelia o trata pe Octavia mai degrabă ca pe o bunică decât ca pe o profesoară.

— A sunat Tray? am întrebat.

— Absolut.

Amelia zâmbi cu gura până la urechi.

— Crede că arăți bine. Octavia râse.

— Amelia, ești o femeie fatală.

Ea păru fericită și zise:

— Cred că e un tip interesant.

— Puțin mai în vârstă decât tine, am spus, ca să știe. Amelia ridică din umeri.

— Nu-mi pasă. Sunt gata să am întâlniri. Cred că Pam și cu mine suntem mai degrabă prietene, decât iubite. Și deoarece am găsit puii de pisică, sunt disponibilă pentru bărbați.

— Chiar crezi că Bob a ales? Nu a fost ceva făcut doar din instinct? am zis.

Chiar atunci pisica în chestiune traversă curtea ca să vadă de ce stăteam toate afară, când în casă erau o canapea foarte bună și câteva paturi.

Octavia scoase un oftat.

— Oh, la naiba, murmură. Se îndreaptă și întinse mâinile, rostind: Potestas mea te informam veram tuam commutabit natura ips reafirmet Incantaiones praeviae deletae sunt¹⁹.

Pisica se uită în sus la Octavia, clipind. Apoi scoase un zgomot ciudat, un fel de plânset pe care nu l-am mai auzit până atunci ieșind din gâtul unei pisici. Brusc, aerul din jurul ei deveni gros, și dens, și cețos, și plin de scânteii. Pisica țipă din nou. Amelia se uita la animal cu gura căscată. Octavia păru resemnată și puțin tristă.

Pisica se contorsiona pe iarba ce se usca și brusc îi apărură un picior uman.

— Doamne, Dumnezeule! am zis și mi-am pus mâna la gură.

Acum avea două picioare, două picioare păroase, și apoi un penis, și apoi începu să fie tot mai mult un bărbat, și în tot acest timp țipă. După două minute oribile, vrăjitorul Bob Jesup stătea pe gazon, tremurând, dar uman în întregime. După încă un minut, încetă să țipe și doar se zvârcoli. Nu era cu adevărat o îmbunătățire, dar era mai ușor de suportat pentru urechi.

Apoi se ridică în picioare și sări la Amelia, făcând un efort hotărât să o sugrume.

L-am apucat de umeri să-l iau de pe ea, iar Octavia zise:

— Nu vrei să folosesc din nou magia asupra ta, nu-i așa?

Asta se dovedi o amenințare foarte eficientă. Bob îi dădu drumul Ameliei și rămase tremurând în aerul rece.

— Nu pot să cred că mi-ai făcut asta, zise. Nu pot să cred că mi-am petrecut ultimele câteva luni ca pisică!

— Cum te simți? am întrebat. Ești slăbit? Ai nevoie de ajutor să ajungi în casă? Ai vrea niște haine?

Se uită pierdut în jos. Nu purtase haine de ceva vreme, dar brusc se înroși, aproape peste tot.

— Da, zise sec. Da, aș vrea niște haine.

— Hai cu mine, am spus.

Se lăsa seara în timp ce eu îl conduceam pe Bob în casă. Bob era un tip mărunțel și m-am gândit că o pereche de pantaloni de trening de-ai mei i s-ar potrivi. Amelia era mai înaltă, dar o donație de haine din partea ei era mai mult decât corectă. Am zărit un coș plin cu rufe împăturite pe scări, unde Amelia îl lăsase ca să-l ducă sus când avea să urce la ea în cameră. Jos, la fund, erau un tricou albastru vechi

și o pereche de pantaloni negri de trening. I-am întins hainele lui Bob fără un cuvânt, iar el le-a îmbrăcat cu degete tremurătoare. Am scotocit prin grămadă și am găsit o pereche de șosete care erau albe, simple. Se așază pe canapea ca să și le pună. Doar atât puteam face ca să-l îmbrac. Picioarele îi erau mai mari decât ale mele sau ale Ameliei, așa că de pantofi nu se punea problema.

Bob își strânse mâinile în jurul său ca și cum s-ar fi temut că avea să dispară. Părul negru i se lipea de cap. Clipea și m-am întrebat ce se întâmplase cu ochelarii săi. Speram că Amelia îi păstrase pe undeva.

— Bob, pot să-ți ofer ceva de băut? am întrebat.

— Da, te rog, zise.

Părea să aibă ceva dificultăți să-și convingă gura să rostească cuvintele. Mâna i se mișcă spre gură într-un gest curios și mi-am dat seama că semăna cu mișcarea pe care o făcea pisica mea, Tina, când își ridică lăbuța ca să o lingă înainte să se spele. Bob își dădu seama ce făcea și lăsă brusc mâna în jos.

M-am gândit să-i aduc lapte într-un castronel, dar am considerat că ar fi fost insultător. I-am adus niște ice tea, în schimb. Îl bău, dar se strâmbă.

— Iartă-mă, am zis. Ar fi trebuit să te întreb dacă îți place ceaiul.

— Îmi place ceaiul, zise, și se uită la pahar ca și cum abia ar fi făcut legătura dintre ceai și lichidul din gura sa. Doar că nu mai sunt obișnuit cu el.

Bine, știu că e îngrozitor, dar chiar am deschis gura să-l întreb dacă voia niște mâncare uscată. Amelia avea o pungă de 9Lives pe raftul de pe veranda din spate. Mi-am mușcat limba.

— Ce zici de un sendviș? am întrebat.

Habar nu aveam despre ce să vorbesc cu Bob. Despre șoareci?

— Desigur, zise.

Nu părea să știe ce are de gând să facă în continuare.

Așa că i-am făcut un sendviș cu unt de arahide și dulceață și unul cu șuncă și castraveți pe pâine integrală cu muștar. Le mancă pe amândouă, mestecând încet și cu grijă. Apoi zise:

— Scuză-mă, și se ridică să meargă la baie. Închise ușa în urma lui și stătu acolo mult timp. Amelia și Octavia intraseră în casă până când ieși Bob.

— Îmi pare atât de rău, zise Amelia.

— Și mie, spuse Octavia. Părea mai în vârstă și mai mică.

— Ai știut în tot acest timp cum să-l schimbi? am întrebat, încercând să-mi păstrez tonul egal și neacuzator, încercarea ta nereușită a fost o păcăleală?

Octavia recunosc.

— Am fost speriată că, dacă nu veți avea nevoie de mine, nu voi mai putea veni în vizită. Ar fi trebuit să stau toată ziua acasă la nepoata mea. E mult mai frumos aici. Aș fi zis ceva în curând, pentru că mă chinuia îngrozitor conștiința, mai ales pentru că locuiesc aici. Își clătină capul cărunt dintr-o parte în alta. Sunt o femeie rea pentru că l-am lăsat pe Bob să fie pisică niște zile în plus.

Amelia era șocată. Era evident că prăbușirea de pe pedestal a profesoarei ei era ceva uimitor, categoric punând în umbră propria ei vină legată de ce-i făcuse lui Bob. Amelia era categoric genul de persoană care trăia clipa.

Bob ieși din baie. Veni spre noi.

— Vreau să mă duc la mine acasă, în New Orleans, zise Bob. Unde dracu' suntem? Cum am ajuns aici?

Chipul Ameliei își pierdu toată însuflețirea. Octavia părea tristă. Am ieșit din cameră fără să fac zgomot. Avea să fie foarte neplăcut când cele două femei aveau să-i spună lui Bob despre Katrina. Nu voiam să fiu de față atunci când încerca să digere această veste teribilă, pe lângă toate celelalte lucruri cărora încerca să le facă față.

M-am întrebat unde trăise Bob, dacă apartamentul sau casa lui erau încă în picioare, dacă bunurile îi erau cât de cât intacte. Am auzit vocea Octaviei ridicându-se și coborând, după care se lăsă o tăcere adâncă.

A doua zi, l-am dus pe Bob la Wal-Mart să-și cumpere niște haine. Amelia a îndesat niște bani în mâna lui Bob, iar tânărul i-a acceptat pentru că nu a avut de ales. Abia aștepta să scape de Amelia. Și nu puteam spune că-l învinovățesc.

Pe drumul spre oraș, Bob continua să privească în jurul lui plin de mirare. Când am intrat în magazin, s-a dus la cel mai apropiat raft și a început să-și frece capul de el. I-am zâmbit larg Marciei Albanese, o femeie în vârstă, bogată, care făcea parte din comitetul școlii. Nu o mai văzusem de la petrecerea cu cadouri pentru nunta lui Halleigh.

— Cine e prietenul tău? întrebă Marcia.

Era o fire sociabilă, dar și curioasă. Nu a întrebat despre fiecărui capului, ceea ce mi-a făcut-o dragă pentru totdeauna.

— Marcia, acesta este Bob Jesup, un musafir din afara orașului, am spus și mi-am dorit să fi avut o poveste pregătită.

Bob o salută pe Marcia cu o înclinare a capului, privind-o cu ochi mari și apoi îi întinse mâna. Măcar nu a împins-o cu capul și nu i-a cerut să-l scarpine între urechi. Marcia i-a strâns mâna și i-a spus lui Bob că era încântată să-l cunoască.

— Mulțumesc, și eu mă bucur să vă cunosc, zise Bob.

Ei bine, părea chiar normal.

— Stai mult în Bon Temps, Bob? întrebă Marcia.

— Oh, Doamne, nu, zise. Iertați-mă, trebuie să-mi cumpăr niște pantofi.

Și plecă (foarte fluid și sinuos) către raionul de încălțăminte pentru bărbați. Purta o pereche de papuci de plajă pe care i-i dăduse Amelia, de un verde strălucitor, care nu erau suficient de mari.

Marcia fusese clar luată prin surprindere, dar nu mă puteam gândi la o explicație bună.

— La revedere, am zis și l-am urmat.

Bob își cumpără niște pantofi sport, ciorapi, două perechi de pantaloni, două tricouri și o jachetă, plus niște lenjerie. L-am întrebat pe Bob ce ar vrea să mănânce, iar el m-a întrebat dacă i-aș putea face niște crochete de somon.

— Sigur că pot, am spus, ușurată că ceruse ceva atât de simplu, și am luat conservele de somon de care aveam nevoie.

Mai dorea și budincă de ciocolată, și asta era destul de ușor. A lăsat restul meniului la alegerea mea.

Am cinat devreme, înainte să merg la muncă, iar Bob păru foarte încântat de crochete și de budincă.

Arăta și mult mai bine, deoarece își făcuse duș și se îmbrăcase cu hainele cele noi. Chiar vorbea și cu Amelia. Am înțeles din discuția lor că-i arătase site-urile despre Katrina și despre supraviețuitori, iar el luase legătura cu Crucea Roșie. Familia în care crescuse, cea a mătușii sale, trăise în Bay Saint Louis, în sudul statului Mississippi, și toți știam ce se întâmplase acolo.

— Ce vei face acum? am întrebat, fiindcă îmi imaginam că avusese destul timp să se gândească.

— Trebuie să văd, zise. Vreau să încerc să aflu ce s-a întâmplat cu apartamentul meu din New Orleans, dar familia e mult mai importantă. Și trebuie să mă gândesc la ceva ce să le spun, ca să le explic unde am fost și de ce nu am luat legătura cu ei.

Am rămas cu toții tăcuți, deoarece asta era o adevărată provocare.

— Poți să le spui că ai fost fermecat de o vrăjitoare rea, zise Amelia ursuză.

Bob pufni:

— S-ar putea să și creadă, zise. Știu că nu sunt o persoană normală. Dar nu cred că vor reuși să accepte că a durat atât de mult. Poate o să le spun că mi-am pierdut memoria. Sau că m-am dus la Vegas și m-am măritat.

— Luai legătura cu ei în mod regulat înainte de Katrina? am întrebat.

Ridică din umeri.

— O dată la două săptămâni, zise. Nu pot să spun că suntem apropiați. Dar, cu siguranță, aș fi încercat să iau legătura cu ei după Katrina. Îi iubesc.

Privi în gol un minut.

Am tot schimbat păreri o bucată de vreme, dar chiar nu exista nici un motiv credibil pentru care ar fi rămas atâta vreme fără să ia legătura cu familia. Amelia promise că-i va cumpăra lui Bob un bilet de

autocar spre Hattiesburg, iar el va încerca să găsească de acolo un mijloc de transport spre zona cea mai afectată, ca să încerce să dea de ai săi.

Amelia își liniștea conștiința cheltuind bani cu Bob. Nu aveam nici o problemă cu asta. Așa și trebuia să facă; și speram că Bob avea să-și găsească familia, sau cel puțin să descopere ce se întâmplase cu rudele lui și unde trăiau acum.

Înainte să plec la muncă, am stat în pragul bucătăriei un minut sau două, uitându-mă la toți trei. Am încercat să văd la Bob ceea ce văzuse Amelia, elementul care o atrăsese pe ea atât de puternic. Bob era slab și nu foarte înalt, iar părul negru ca tușul îi stătea în mod natural lipit de cap. Amelia îi scosese de undeva ochelarii, iar ramele acestora erau negre și groase.

Văzusem fiecare buchiță din Bob și mi-am dat seama că Mama Natură fusese generoasă cu el în secțiunea podoabelor bărbătești dar, cu siguranță, asta nu era suficient ca să explice „sexcapadele” pline de ardoare ale Ameliei cu acest tip.

Apoi Bob râse, prima dată de când revenise la forma umană și atunci am înțeles. Bob avea dinți albi, uniformi și buze nemaipomenite, iar când zâmbea, era în el ceva sexy sardonice și intelectual.

Mister rezolvat.

Când mă voi întoarce acasă, el va fi plecat deja, așa că i-am spus la revedere lui Bob, gândindu-mă că nu-l voi mai revedea niciodată, dacă nu se răzgândea și se întorcea în Bon Temps ca să se răzbune pe Amelia.

În timp ce conduceam spre oraș, m-am întrebat dacă am putea să ne luăm o pisică adevărată. În fond, aveam deja litiera și mâncarea pentru pisici. O să le întreb pe Amelia și pe Octavia peste vreo două zile.

Alcide Herveaux stătea la bar și vorbea cu Sam când eu am intrat în sala mare a barului, gata de muncă. Era ciudat că a apărut din nou.

M-am oprit o secundă, apoi mi-am pus din nou în mișcare picioarele. Am reușit să salut cu o mișcare din cap, apoi i-am făcut semn cu mâna lui Holly ca să-i spun că preluam eu sarcinile. Ea a ridicat un deget ca să-mi arate că se ocupa de nota de plată a unui client și apoi pleca. O femeie mi-a spus „bună”, un bărbat m-a salutat și el, și m-am simțit instantaneu confortabil. Acesta era locul meu, casa mea departe de casă.

Jasper Voss dorea un alt rom cu cola, Catfish voia o carafă de bere pentru el și soția lui și încă un cuplu, iar unul dintre alcoolicii noștri, Jane Bodehouse, era gata să mănânce ceva. A zis că nu-i păsa ce, așa că i-am adus un coș cu pui. Să o convingi pe Jane să mănânce era o adevărată problemă și am sperat că va înghiți măcar jumătate din coș. Jane stătea la celălalt capăt al barului față de Alcide, iar Sam făcu o mișcare cu capul, din care am înțeles că dorea să mă duc lângă ei.

I-am luat comanda lui Jane și apoi, fără nici o tragere de inimă, m-am dus la ei. M-am sprijinit de capătul barului.

— Sookie, încep Alcide, salutându-mă dând din cap, am venit să-i mulțumesc lui Sam.

— Bun, am zis sec.

Alcide încuviință, tară să mă privească în ochi. După un moment, noul lider al haitei continuă:

— Acum nimeni nu va îndrăzni să depășească limitele. Dacă Priscilla nu ar fi atacat în acel moment, cu noi toți strânși la un loc și conștienți de pericolul pe care-l întâmpinam ca grup, ne-ar fi putut menține divizați și ne-ar fi săcâit până când ne-am fi ucis unii pe alții.

— Așadar, ea a înnebunit, iar tu ai avut noroc, am zis.

— Am fost uniți datorită talentului tău, spuse Alcide. Iar tu vei fi întotdeauna prietena haitei. La fel și Sam. Cere-ne un serviciu, oricând, oriunde și vom fi acolo.

Îl salută pe Sam, puse niște bani pe bar și plecă. Sam zise:

— E bine să știi că poți apela cândva la ei, nu-i așa? A trebuit să-i zâmbesc:

— Da, e o senzație foarte plăcută.

De fapt, mă simțeam deodată plină de veselie. Când am privit spre ușă, am înțeles și de ce. Eric tocmai intra împreună cu Pam. S-au așezat la una din mesele mele, iar eu m-am dus la ei roasă de curiozitate. Și de exasperare. Nu puteau păstra distanța?

Amândoi comandară Sângeadevărat și, după ce i-am servit lui Jane Bodehouse coșul ei cu pui, iar Sam a încălzit sticlele, m-am îndreptat din nou spre masa lor. Prezența lor nu ar fi avut nici o

importantă, dacă Ariene și tovarășii ei nu ar fi fost în bar în acea seară.

Pufneau cu toții într-un stil neechivoc, în timp ce eu puneam sticlele în fața lui Eric și a lui Pam și aveam dificultăți în a-mi menține calmul de chelneriță în timp ce-i întrebam pe cei doi dacă doreau și pahare.

— Sticla e în regulă, zise Eric. S-ar putea să trebuiască să sparg niște capete.

Dacă eu simțeam buna dispoziție a lui Eric, Eric simțea nervozitatea mea.

— Nu, nu, nu, am spus aproape în șoaptă. Știam că mă pot auzi. Să-i lăsăm în pace. A fost destul război și s-au petrecut destule crime.

— Da, se arătă Pam de acord. Putem păstra crimele pentru mai târziu.

— Sunt fericită să vă văd pe amândoi, dar am o seară agitată, am zis. Sunteți în cercetarea de piață căutând noi idei pentru Fangtasia, sau vă pot ajuta cu ceva?

— Cred că noi putem face ceva pentru tine, zise Pam.

Le zâmbi celor doi tipi cu tricouri purtând inscripția Frăția Soarelui, și deoarece era puțin supărată, i se vedeau colții. Speram că priveliștea avea să-i calmeze, dar pentru că erau niște idioți fără nici o urmă de realism, asta le-a aprins zelul. Pam dădu sângele pe gât și își linse buzele.

— Pam, i-am spus printre dinți. Pentru numele lui Dumnezeu, oprește-te, nu-i mai provoca.

Pam îmi zâmbi flirtând în continuare.

Eric rosti doar un „Pam!” și imediat toată atitudinea provocatoare dispăru, deși Pam păru oarecum dezamăgită. Dar se așeză dreaptă, își puse mâinile în poală și își încrucișa gleznele. Părea cea mai cuminte și mai inocentă făptură din lume.

— Mulțumesc, zise Eric. Draga mea, asta fiind tu, Sookie, l-ai impresionat atât de mult pe Felipe de Castro, încât ne-a permis să-ți oferim protecția noastră oficială. Asta este o decizie pe care doar regele o poate lua, înțelegi, și e un contract care se respectă. I-ai făcut un serviciu atât de mare, încât simțea că acesta era singurul mod în care te putea răsplăti.

— Așadar, e mare lucru?

— Da, iubirea mea, este un lucru foarte mare. Asta înseamnă că atunci când ne ceri ajutorul, suntem obligați să ne riscăm viețile pentru a o salva pe a ta. Asta nu este o promisiune pe care vampirii o fac foarte des, deoarece, cu cât trăim mai mult, cu atât viețile noastre ne sunt mai prețioase. Ai crede că lucrurile stau invers.

— Din când în când, vei găsi pe cineva care să vrea să întâlnească soarele după o viață lungă, zise Pam, ca și când ar fi vrut să lămurească și mai clar cum stau lucrurile.

— Da, zise Eric încruntându-se. Din când în când. Dar îți face o adevărată onoare, Sookie.

— Vă sunt recunoscătoare pentru că mi-ați adus asemenea vești, Eric, Pam.

— Bineînțeles, speram că minunata ta colegă va veni și ea, zise Pam.

Se uita pofticioasă la mine. Așadar, faptul că își petrecuse atâta timp pe lângă Amelia nu fusese în întregime ideea lui Eric.

Am râs.

— Are multe la care să se gândească în seara asta, am zis.

Eram atât de concentrată la protecția vampirilor, încât nu am observat când cel mai scund dintre adepții FS se apropiase. Acum trecu pe lângă mine astfel încât mă lovi în umăr, împingându-mă intenționat într-o parte. M-am clătinat înainte să-mi recapăt echilibrul. Nu toată lumea a observat, dar câțiva dintre clienții barului au făcut-o.

Sam pornise deja spre noi, iar Eric era de acum în picioare. Dar atunci eu m-am întors și i-am trântit nenorocitului tava în cap cu toată puterea de care eram în stare.

Se clătină și el puțin.

Cei care observaseră incidentul începură să aplaude.

— Bravo ție, Sookie, strigă Catfish. Hei, ticălosule, las-o pe chelneriță în pace.

Ariene era roșie la față și furioasă, și explodă aproape pe loc. Sam se îndreptă spre ea și-i șopti ceva la ureche. Ea se făcu și mai roșie, dar își ținu gura. Tipul mai înalt din FS se duse la tovarășul lui și împreună părăsiră barul. Niciunul dintre ei nu zise nimic (nu eram sigură că mărunțelul putea vorbi), dar totul era foarte limpede, de parcă ar fi avut tatuat pe frunte „O să mai auziți de noi”.

Am înțeles cu ce ocazie protecția vampirilor și statutul de prietenă a haitei îmi putea fi de ajutor.

Eric și Pam își terminară băuturile și statură suficient încât să demonstreze că nu se retrag pentru că nu se simțeau bine-veniți și nici nu plecau în urmărirea celor de la Frăție. Eric îmi lăsă bacșiș douăzeci de dolari și-mi trimise o beza din vârful degetelor în timp ce se îndrepta spre ușă, la fel și Pam, ceea ce-mi atrase o privire absolut specială din partea fostei mele prietene, Ariene.

Am avut de lucru prea mult restul nopții ca să mă mai gândesc la vreunul dintre lucrurile interesante care se întâmplaseră în acea zi. După ce plecară toți clienții, chiar și Jane Bodehouse (fiul ei venise să o ia), am aranjat decorațiunile pentru Halloween.

Sam luase câte un mic dovleac pentru fiecare masă și desenase câte o față pe fiecare dintre ei. Eram plină de admirație, pentru că fețele erau foarte inteligent făcute, iar unele dintre ele semănau cu clienți ai barului. De fapt, una dintre ele semăna destul de mult cu iubitul meu frate.

— Habar nu aveam că poți face asta, i-am spus, iar el păru încântat.

— A fost amuzant, zise și agăță un șir lung de frunze de toamnă – bineînțeles că erau făcute, de fapt, din pânză – în jurul oglinzii de la bar și printre sticle.

Am desfăcut un schelet din carton, care avea mici agrafe la încheieturi, astfel încât să poată fi așezat în diferite poziții. L-am aranjat astfel încât să pară că dansează. Nu puteam avea schelete deprimare în bar. Trebuia să avem unele vesele.

Chiar și Ariene se relaxa puțin, pentru că asta era ceva diferit și distractiv, chiar dacă trebuia să stăm mai mult peste program.

Eram gata să plec acasă și să mă bag în pat. Când le-am spus noapte bună lui Ariene și lui Sam, Ariene nu răspunse, dar nici nu-mi aruncă privirea dezgustată cu care mă răsplătea de obicei.

Bineînțeles, ziua mea nu se terminase.

Străbunicul meu stătea pe veranda din față când am ajuns acasă. Era foarte ciudat să-l văd în balansoarul de pe verandă, în ciudata combinație de întuneric și lumină pe care lampa de siguranță și ora înaintată o creau. Mi-am dorit pentru o clipă să fiu și eu la fel de frumoasă ca el, și apoi am zâmbit în sinea mea.

Mi-am parcat mașina în față și am coborât. M-am străduit să urc încet scările, ca să nu o trezesc pe Amelia, al cărei dormitor avea ferestrele spre față. Casa era cufundată în întuneric, așa că eram sigură că ele erau deja în pat, asta doar dacă nu întârziaseră în stația de autobuz când îl duseseră pe Bob.

— Străbunicule, am zis. Mă bucur să te văd.

— Ești obosită, Sookie.

— Păi, abia am scăpat de la muncă.

M-am întrebat dacă el era vreodată obosit. Nu-mi puteam imagina un prinț-zână tăind lemne sau verificând dacă are vreo țeava spartă.

— Voiam să te văd, zise. Te-ai gândit la ceva ce pot face pentru tine?

Părea plin de speranță.

Ce noapte fusese asta în care toți oamenii îmi voiau numai bine! De ce nu aveam mai multe nopți ca asta?

M-am gândit un minut. Vârcolacii făcuseră pace, în felul lor. Quinn fusese găsit. Vampirii avea o nouă conducere. Fanaticii din Frăție plecaseră din bar cu minimum de scandal. Bob era din nou om. Nu credeam că Niall avea să-i ofere Octaviei o cameră în propria sa casă, oriunde ar fi fost asta. Din câte știam eu, ar fi putut avea o casă într-un pârâu care susură sau sub un stejar vorbitor, undeva în adâncul pădurii.

— E ceva ce vreau, am zis, surprinsă că nu m-am gândit la asta înainte.

— Ce anume? întrebă părând destul de încântat.

— Vreau să știu pe unde se află un bărbat numit Remy Savoy. Posibil să fi plecat din New Orleans în timpul Katrinai. Poate să aibă un copil mic cu el.

I-am dat străbunicului meu ultima adresă cunoscută a lui Savoy.

Niall păru încrezător.

— O să-l găsec pentru tine, Sookie.

— Voi fi recunoscătoare.

— Nimic altceva? Nu mai vrei și altceva?

— Trebuie să întreb... o să sune destul de nepolitic... dar nu mă pot abține să nu mă întreb de ce

pari să vrei să faci atât de mult ceva pentru mine.

— De ce nu aș face-o? Ești singura mea rudă în viață.

— Dar se pare că ai fost fericit fără mine primii mei douăzeci și șapte de ani din viață.

— Fiul meu nu m-ar fi lăsat să mă apropii de tine.

— Mi-ai spus asta, dar nu înțeleg. De ce? Nu s-a arătat ca să-mi dea de știre că-i păsa de mine. Nu mi s-a arătat niciodată sau...

N-a jucat Scrabble cu mine, nu mi-a trimis cadou de absolvire, nu mi-a închiriat limuzină ca să merg la balul de absolvire, nu mi-a cumpărat o rochie frumoasă, nu m-a luat în brațe în nenumăratele dați în care am plâns (nu e ușor să crești când ești telepat). Nu m-a salvat când unchiul meu m-a molestat, nu mi-a salvat părinții, unul dintre ei fiind fiul lui, când s-au înecat în viitură, nu a oprit un vampir să-mi dea foc la casă când eu dormeam înăuntru.

Toată această pază și protecție, pe care așa-zisul meu bunic, Fintan, se presupunea că o făcuse, nu se concretizase nicicum material pentru mine; și dacă nu fusese tangibilă nu știam despre ea.

S-ar fi întâmplat oare și lucruri mai rele? Greu de imaginat.

Bănuiesc că bunicul meu s-ar fi putut lupta în fiecare noapte cu hoarde de demoni lângă fereastra dormitorului meu, dar nu puteam fi recunoscătoare dacă nu știam despre asta.

Niall părea supărat, ceea ce era o expresie pe care n-o văzusem la el până acum.

— Sunt lucruri pe care nu ți le pot spune, zise în cele din urmă. Când voi putea, o voi face.

— Bine, am zis sec. Dar trebuie să spun că nu asta este relația pe care voiam să o am cu străbunicul meu. Acum eu îți spun totul, iar tu nu-mi spui nimic.

— Poate nu e ceea ce ai dorit, dar e tot ce-ți pot oferi, zise Niall cam înțepat. Dar te iubesc și am sperat că asta e ceea ce contează.

— Mă bucur să aud că mă iubești, am spus foarte încet, pentru că nu voiam să risc să-l văd plecând de lângă Cerșetoarea Sookie. Dar, dacă te-ai comporta ca atare, ar fi și mai bine.

— Nu mă comport ca și cum te-aș iubi?

— Dispari și apari atunci când îți convine. Toate ofertele de ajutor nu sunt de tipul practic, cum sunt lucrurile pe care majoritatea bunicilor – sau străbunicilor – le-ar face. Ei ar repara mașina nepoatei cu propriile mâini, sau s-ar oferi să o ajute cu taxele pentru colegiu, sau ar tunde iarba ca să nu trebuiască să o facă ea. Sau ar lua-o la vânătoare. Tu nu o să faci asta.

- Nu, zise. N-o s-o fac. Umbra unui zâmbet îi traversă fața. Nu cred că vrei să mergi la vânătoare cu mine.

Bine, nu aveam să mă gândesc prea îndeaproape la asta.

— Așadar, nu am nici o idee de cum s-ar presupune că trebuie să fim împreună. Ești în afara câmpului meu de referință.

— Am înțeles, zise cu seriozitate. Toți străbunicii pe care-i cunoști sunt umani, iar eu nu sunt. Nici tu nu ești ce m-am așteptat.

— Da, am înțeles asta.

Oare cunoscusem vreun alt străbunic? Printre prietenii de vârsta mea, nici măcar bunicii nu erau un lucru sigur, cu atât mai puțin străbunicii. Dar cei pe care-i întâlнисem erau sută la sută umani.

— Sper că nu sunt o dezamăgire, am zis.

— Nu, zise încet. O surpriză. Nu o dezamăgire. Sunt la fel de puțin capabil să-ți prevăd acțiunile și reacțiile, pe cât poți tu să le anticipezi pe ale mele. Va trebui să o luăm încet.

M-am trezit întrebându-mă din nou de ce nu era mai interesat de Jason, al cărui nume trezea o durere profundă în interiorul meu. Într-o bună zi, curând, va trebui să discut cu fratele meu, dar nu puteam lua în calcul această idee acum.

Eram pe punctul să-l rog pe Niall să vadă ce face Jason, dar m-am răzgândit și am tăcut din gură. Niall se uită la mine.

— Te codești să-mi spui ceva, Sookie. Sunt îngrijorat când faci asta. Dar dragostea mea e sinceră și profundă, și o să-l găsesc pe Remy Savoy pentru tine.

Mă sărută pe obraz.

— Miroși ca rudele mele, zise aprobator. Și dispăru.

Așadar, o altă misterioasă conversație cu misteriosul meu străbunic fusese încheiată tot de el, în

propriile sale condiții. Din nou. Am oftat, mi-am scos cheile din geantă și am descuiat ușa din față.

Casa era liniștită și întunecată, iar eu mi-am croit drum prin sufragerie și hol cu cât de puțin zgomot am putut. Am aprins veioza de la capătul patului și mi-am văzut de rutina mea de seară, cu perdelele trase ca să oprească soarele care va încerca să mă scoale în numai câteva ore.

Am fost o ticăloasă nerecunoscătoare față de străbunicul meu? Când am recapitulat ceea ce-i spusese, m-am întrebat dacă am părut cerșetoare și plângăcioasă. Într-o interpretare mai optimistă, m-am gândit că a sunat ca o femeie independentă, genul de femeie care spune ce gândește.

Am pornit căldura înainte să mă urc în pat. Octavia și Amelia nu se plânseseră, dar categoric a fost frig în ultimele dimineți. Mirosul de stătut care apărea întotdeauna când dădeai prima dată drumul la căldură umplu aerul, iar eu am strâmbat din nas și m-am cuibărit sub pătură. Apoi, fâsâitul ușor al sistemului de încălzire mă ajută parcă să adorm.

Am auzit voci o bucată de vreme înainte să-mi dau seama că erau lângă ușa mea. Am clipit, am văzut că e ziua și am închis din nou ochii. Înapoi la somn. Vocile au continuat și mi-am dat seama că se certau. Am deschis un ochi ca să arunc o privire la ceasul digital de pe măsura de lângă pat. Era nouă și jumătate. Căh.

Cum vocile nu se potoleau și nici nu se îndepărtau, am deschis în silă ambii ochi în același timp, am reținut faptul că ziua nu era însorită, și m-am ridicat, dând la o parte cuvertura. Mi-am mutat privirea spre fereastra din stânga patului și m-am uitat afară. Cenușiu și ploios, în timp ce stăteam acolo, picături de ploaie au început să lovească geamul; avea să fie genul acela oribil de zi.

M-am dus la baie și am auzit vocile de afară estompându-se acum, când era clar că mă trezisesem și începeam să mă mișc. Am deschis ușa, ca să dau peste cele două colocatare chiar lângă ea, ceea ce nu constituia o mare surpriză.

— Nu știam dacă trebuie să te trezim, începu Octavia.

Părea agitată.

— Dar eu am crezut că trebuie, pentru că un mesaj dintr-o sursă magică e clar că e important, continuă povestea Amelia.

Se pare că o spusese deja de mai multe ori după expresia de pe fața Octaviei.

— Ce mesaj? am întrebat, hotărându-mă să ignor partea de ceartă a discuției.

— Acesta, zise Octavia, întinzându-mi un plic mare, galben.

Era tăcut din hârtie groasă, ca un fel de invitație super-elegantă la o nuntă. Numele meu era trecut pe el. Nici o adresă, doar numele meu. Mai mult de atât, era sigilat cu ceară. Sigiliul reprezenta capul unui unicorn.

— Bine, am zis.

Asta trebuia să fie o scrisoare foarte neobișnuită.

Am intrat în bucătărie să-mi iau o cană de cafea și un cuțit, în ordinea asta, ambele vrăjitoare urmându-mă precum un cor antic. După ce mi-am turnat cafea și mi-am tras un scaun să mă așez la masă, am strecurat cuțitul sub sigiliu și l-am desprins cu blândețe. Am deschis plicul și am scos o hârtie. Pe ea era scrisă de mână o adresă: 1245 Bienville, Red Ditch, Louisiana. Asta era tot.

— Ce înseamnă asta? zise Octavia.

Ea și Amelia stăteau bineînțeles grămadă lângă mine, ca să vadă bine totul.

— Este adresa cuiva pe care-l caut, am zis, ceea ce nu reprezenta chiar adevărul, dar era destul de aproape.

— Unde este Red Ditch? întrebă Octavia. Nu am auzit niciodată de el.

Amelia scosese deja harta Louisianei din sertarul de sub telefon. Căuta orașul urmărind cu degetul coloana de nume.

— Nu e prea departe, zise. Vezi?

Puse degetul pe un punctuleț cam la o oră și jumătate de condus, la sud-est de Bon Temps.

Mi-am băut cafeaua cât de repede am putut și mi-am tras niște blugi. M-am machiat puțin, m-am pieptănat și am ieșit pe ușa din față, să merg la mașină, cu harta în mână.

Octavia și Amelia mă urmară afară, murind de curiozitate să știe ce aveam de gând să fac și ce semnificație avea mesajul primit pentru mine. Dar nu aveau decât să se întrebe, cel puțin pe moment. M-am întrebat de ce mă grăbeam să fac asta. Nu era ca și cum s-ar fi pregătit să dispară, asta doar

dacă Remy Savoy nu era cumva o zână. M-am gândit că asta era destul de puțin probabil.

Trebuia să mă întorc pentru schimbul de seară, dar aveam suficient timp.

Am mers cu radioul pornit, iar în dimineața asta aveam chef de country și western. Travis Tritt și Carrie Underwood mă însoțiră și până când am ajuns în Red Ditch eram conectată la origini. Red Ditch era și mai mic decât Bon Temps și asta spunea ceva.

Mi-am imaginat că avea să-mi fie ușor să găsesc Bienville Street și am avut dreptate. Era genul de stradă pe care o găsești oriunde în America. Casele erau mici, curate, ca niște cutii, cu garaje pentru o mașină și o curte mică.

La 1245 curtea era împrejmuită și am putut zări un câine negru mic, plin de energie, care alerga prin ea. Nu exista și o cușcă pentru câine, așa că patrupelele erau un animal care stătea atât în curte, cât și în casă. Totul era ordonat, dar fără să fie obsesiv. Tufișurile din jurul casei erau tunse, iar curtea era greblată.

Am trecut cu mașina pe lângă ea de vreo două ori, iar apoi m-am întrebat ce aveam de gând să fac. Cum aveam să aflu ce voiam să știu?

Am zărit o camionetă parcată în garaj, așa că Savoy era probabil acasă. Am tras adânc aer în piept, am parcat vizavi și am încercat să-mi trimit la vânătoare calitatea mea specială. Dar, într-o zonă plină de gândurile oamenilor care trăiau în aceste case, era greu. Credeam că primesc semnalele a două minți din casa pe care o supravegheam, dar era greu să fii absolut sigură.

— La naiba, am zis și am coborât din mașină. Mi-am pus cheile în buzunarul jachetei și m-am dus pe alee la ușa principală. Am bătut la ușă.

— Stai așa, fiule, spuse o voce de bărbat înăuntru și am auzit o voce de copil spunând:

— Tad, eu! Eu deschid!

— Nu, Hunter, zise bărbatul, și ușa se deschise. Se uita la mine prin plasa de țanțari. Îi desfăcu închizătoarea și o deschise când văzu că sunt femeie.

— Bună, spuse. Cu ce te pot ajuta?

Am privit în jos la copilul care se ascunsese în spatele lui ca să se uite la mine. Avea probabil în jur de patru ani. Avea părul și ochii închise la culoare. Bucătică ruptă din Hadley. Apoi am privit din nou la bărbat. Ceva în expresia lui se schimbaseră în timpul tăcerii mele prelungite.

— Cine ești? spuse cu o voce cu totul diferită.

— Eu sunt Sookie Stackhouse, am zis.

Nu mă puteam gândi la nici un mod delicat de a face asta.

— Sunt verișoara lui Hadley. Abia am aflat unde sunteți.

— Nu poți avea nici o pretenție asupra lui, zise bărbatul, păstrând o notă foarte încordată în voce.

— Bineînțeles că nu, am spus surprinsă. Vreau doar să-l cunosc. Nu am prea multe rude.

Urmă o altă pauză încordată. Îmi cântărea cuvintele și felul în care arătam și se gândea dacă să mă lase înăuntru sau să-mi trântască ușa în nas.

— Tati, e drăguță, zise băiatul, iar asta păru să încline balanța în favoarea mea.

— Intră, spuse fostul bărbat al lui Hadley.

Am privi prin sufrageria mică, în care erau o canapea și un fotoliu, un televizor și un corp de bibliotecă plin de DVD-uri și cărți pentru copii, alături de o mulțime de jucării.

— Am lucrat sâmbătă, așa că azi sunt liber, zise în caz că mi-aș fi imaginat că nu are serviciu. Oh, eu sunt Remy Savoy. Cred că știi asta.

Am încuviințat.

— El este Hunter, zise, iar copilul se rușina.

Se ascunse după tatăl său și trase cu ochiul la mine.

— Te rog, ia loc, adăugă Remy.

Am împins un ziar spre capătul canapelei și m-am așezat încercând să nu mă holbez la bărbat sau la copil. Verișoara mea, Hadley, fusese deosebită și se măritase cu un bărbat care arăta bine. Era greu de spus ce dădea această impresie. Avea nasul mare, maxilarul proeminent, iar ochii îi erau cam depărtați, dar toate aceste lucruri adunate la un loc formau un bărbat la care majoritatea femeilor s-ar fi uitat cu atenție. Părul său avea culoarea aceea intermediară între blond și șaten, era des și destul de lung, trecând de gulerul cămășii. Purta o cămașă de flanel, deschisă, peste un tricou alb Hanes. Blugi.

Fără pantofi. O gropiță în bărbie.

Hunter purta pantaloni de catifea și un tricou cu o uriașă minge de fotbal pe piept. Hainele sale erau noi-nouțe, spre deosebire de cele ale tatălui său.

I-am terminat de studiat înainte ca Remy să mă termine el de studiat pe mine. Credea că nu semăn deloc cu Hadley. Aveam o siluetă mai plină, tenul și părul meu erau mai deschise la culoare și nu eram la fel de dură. Se gândea că arăt ca și cum nu aș avea prea mulți bani. Se gândea că sunt drăguță, la fel cum zisese fiul său. Dar nu avea încredere în mine.

— De când nu mai ai vești despre ea? am întrebat.

— Nu am mai auzit nimic de Hadley de la câteva luni după ce s-a născut el, zise Remy.

Se obișnuise cu situația, dar era și tristețe în gândurile sale.

Hunter stătea pe podea, jucându-se cu niște camioane, încărcă niște Duplo²⁰ în spatele unei basculante, care dădea cu spatele foarte încet spre mașina de pompieri, ghidată de mâna mică a lui Hunter. Spre surprinderea omulețului Duplo care stătea în cabina mașinii de pompieri, basculanta lăsa încărcătura să cadă peste mașină. Hunter se distra de minune la asta și spuse:

— Tati, uite!

— Am văzut, fiule.

Remy se uită cu înțeleș la mine.

— De ce ai venit?

— Am aflat că există un copil cu vreo două săptămâni în urmă, am zis. Nu avea nici un rost să te caut până când nu am aflat asta.

— Nu i-am întâlnit niciodată familia, zise. De unde știi că a fost măritată? Ea ți-a zis? Apoi adăugă fără tragere de inimă: e bine?

— Nu, am spus foarte încet.

Nu voiam ca Hunter să devină interesat de discuție. Băiatul încărcă toate piesele înapoi în basculantă.

— A murit înainte de Katrina.

Am putut auzi șocul detonând ca o mică bombă în mintea sa.

— Era deja vampir, am auzit, zise nesigur, cu vocea tremurând. Genul acela de moarte?

— Nu, vreau să zic definitiv.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost atacată de alt vampir, am zis. Era gelos pe relația lui Hadley cu...

— Iubita ei?

Nu aveai cum să nu remarci amărăciunea din cuvintele și din mintea fostului ei soț.

— Da.

— Asta a fost un șoc, zise, dar în mintea lui șocul se estompase deja.

Rămăsese doar o resemnare amărâtă, umilitoare.

— Nu am știut nimic din toate astea, decât după ce a murit.

— Ești verișoara ei? îmi amintesc că îmi spunea că are doi veri... Ai un frate, nu-i așa?

— Da, am zis.

— Știi că a fost măritată cu mine?

— Am aflat când i-am făcut ordine în cutia de valori de la bancă, acum vreo două luni. Nu știam că există și un copil. Îmi cer scuze pentru asta.

Nu eram sigură de ce îmi ceream scuze, sau cum aș fi putut ști, dar îmi părea rău că nu luasem nici măcar în calcul că Hadley și soțul ei ar fi putut avea un copil. Hadley fusese puțin mai mare decât mine, așa că bănuiesc că Remy avea în jur de treizeci de ani, sau pe acolo.

— Arăți bine, zise brusc, iar eu m-am înroșit înțelegând imediat ce vrea să spună.

— Hadley ți-a spus că am un handicap.

Nu m-am uitat la el, ci la băiat, care sări în picioare, anunță că trebuie să meargă la baie și dispăru din cameră. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

— Da, a zis ceva... A zis că ți-a fost greu la școală, zise el plin de tact.

Hadley îi spusese că eram nebună de legat. Nu vedea nici un semn că ar fi așa și se întreba de ce s-o fi gândit Hadley la asta. Dar aruncă o privire în direcția în care dispăruse copilul și am știut că se gândea că trebuie să aibă grijă din moment ce Hunter se afla în casă, trebuia să fie atent la orice semn de instabilitate – deși Hadley nu pomenise niciodată ce fel de nebunie aveam.

— E adevărat, am zis. Mi-a fost greu la școală. Hadley nu mi-a fost de prea mare ajutor. Dar mama ei, mătușa mea, Linda, era o femeie minunată înainte să o răpună cancerul. A fost întotdeauna foarte drăguță cu mine. Și am avut și niște momente bune, când și când.

— Aș putea spune același lucru. Am avut momentele noastre bune, zise Remy.

Își prinse genunchii cu brațele. Măinile îi erau pline de cicatrici și de bătăături. Era un bărbat care știa ce înseamnă munca grea.

S-a auzit un zgomot la ușa din față și o femeie intră fără să se deranjeze să bată.

— Bună, iubitele, zise zâmbindu-i lui Remy. Când mă observă, zâmbetul i se șterse, făcu o grimasă și dispăru.

— Kristen, ea este o rudă a fostei mele soții, zise Remy, și nu am simțit nici o precipitare sau o scuză în glas.

Kristen avea părul lung și castaniu, ochi căprui, și probabil în jur de douăzeci și cinci de ani. Purta pantaloni de doc și un tricou cu guleraș cu un logo pe piept, o rață care râdea. Sub rață era scris Jerry's Detailing.

— Mă bucur să te cunosc, zise nesinceră. Eu sunt Kristen Duchesne, iubita lui Remy.

— Încântată, am spus eu, mai sinceră. Sookie Stackhouse.

— Nu i-ai oferit femeii nimic de băut, Remy! Sookie, pot să-ți ofer o Cola sau un Sprite?

Știa ce se găsește în frigider. M-am întrebat dacă locuia aici. Nu era treaba mea atâta vreme cât se purta bine cu fiul lui Hadley.

— Nu, mulțumesc, am zis. O să trebuiască să plec imediat, am spus, în timp ce mă uitam la ceas. Trebuie să merg la muncă în seara asta.

— Unde anume? întrebă Kirsten. Era ceva mai relaxată acum.

— Merlotte's, un bar din Bon Temps, am spus. Cam la optzeci de mile de aici.

— Desigur, de unde era soția ta, zise Kristen, aruncându-i lui Remy o privire.

Remy zise:

— Mi-e teamă că Sookie a adus niște vești, își frământa mâinile, dar vocea nu-i tremură.

— Hadley e moartă.

Kristen trase adânc aer în piept, dar trebui să-și păstreze comentariile pentru ea, fiindcă Hunter năvăli înapoi în cameră.

— Tati, m-am spălat pe mâini! strigă, iar tatăl său îi zâmbi.

— Bravo, fiule, zise și ciufuli părul negru al băiatului.

Salut-o pe Kristen.

— Bună, Kristen, zise Hunter, fără prea mare interes.

M-am ridicat. Mi-aș fi dorit să am o carte de vizită să le-o pot lăsa. Părea de stil vechi și ciudat să plec așa. Dar prezența lui Kristen era ciudat de inhibitoare. Îl luă în brațe pe Hunter și-l așeză pe șold. Era greu pentru ea, dar se strădui să pară ușor și un gest obișnuit, deși nu era. Dar îl plăcea pe băiat; puteam citi asta în mintea ei.

— Kristen mă place, zise băiatul, iar eu m-am uitat cu atenție la el.

— Desigur, zise Kristen, și râse.

Remy se uita de la Hunter la mine cu o figură tulburată, o figură care începea să pară îngrijorată.

M-am întrebat cum să-i explic lui Hunter relația noastră. Eram destul de aproape să-i fiu mătușă, la cum se spune pe la noi. Puștilor nu le pasă de verii de gradul doi.

— Mătușa Sookie? zise Hunter testând cuvintele. Am o mătușă?

Am tras adânc aer în piept. Da, Hunter, ai, m-am gândit.

— Nu am mai avut niciodată una.

— Acum ai una, i-am spus și l-am privit pe Remy în ochi.

Nu o recunoscuse încă în sinea lui, dar o știa.

Era ceva ce trebuia să-i spun, fără să țin cont de prezența lui Kristen. Îi puteam simți confuzia și impresia că se întâmpla ceva de care ea nu știa. Dar nu aveam vreme să-mi fac griji pentru Kristen. Hunter era cel important.

— O să ai nevoie de mine, i-am spus lui Remy. Când o să se facă puțin mai mare, o să ai nevoie să stăm de vorbă. Numărul meu e în anuarul telefonic, nu plec nicăieri. Ai înțeles?

Kristen interveni:

— Ce se întâmplă? De ce am devenit atât de serioși?

— Nu-ți face griji, Kris, rosti blând Remy. Doar niște chestii de familie.

Kristen îl puse pe micuțul Hunter jos.

— Aha, zise cu tonul cuiva care știe că e aburit.

— Stackhouse, i-am amintit lui Remy. Nu o amâna până când va fi prea târziu, până când va deveni prea complicat.

— Am înțeles, zise.

— Trebuie să plec, am spus din nou, ca să o liniștesc pe Kristen.

— Mătușă Sookie, pleci? întrebă Hunter.

Nu era încă pregătit să mă îmbrățișeze, dar se gândea la asta. Mă plăcea.

— Te mai întorci?

— La un moment dat, Hunter, am promis. Poate tatăl tău te va aduce într-o zi în vizită pe la mine.

Am dat mâna cu Kristen și cu Remy – gest care amândurora li s-a părut ciudat – și am deschis ușa. În timp ce puneam piciorul pe scări, Hunter zise în tăcere: La revedere, mătușă Sookie.

La revedere, Hunter, i-am spus și eu.